

МАРГАРЕТ УЕЙ

ЕДНО СЪДБОВНО ЛЯТО

Превод от английски: Александър Терзийски, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

След дългата студена зима на Нова Зеландия Шели бе впечатлена от гледките, които се редяха пред погледа ѝ. Тази потънала в зеленина земя сякаш бе слънчево кътче от рая.

Из обширните плантации захарна тръстика се виждаха живописни бели къщи, заобиколени от екзотични тропически дървета — палми, тамаринди, олеандри, жасмини и манго с огромни, натезали от плод, клони.

Под палещите лъчи на слънцето вълнообразната ламарина по покривите беше добила някъде зелен, другаде тъмносив, дори бледочервеникав цвят. Тук-там богато озеленени веранди, напомнящи висящите градини на Семирамида, мамеха окото. Увивни растения красяха перилата с разкошните си екзотични цветове.

Видовото многообразие удиви Шели. Повечето от растенията тук бяха пренесени от влажните джунгли на север. Бе чела някъде, че Кейп Йорк беше едно от последните места на земята, където се е съхранила дивата девствена природа. Шели се надяваше, че ще успее да го посети, преди да задуха влажният мусон. След това започваше дъждовният период и полуостровът ставаше недостъпен. Мечтаеше да посети и Големия Барриерен Риф — едно от новите чудеса на света. Стотиците му коралови островчета и рифове укротяваха мощните вълни на Тихия океан. Екзотична красота, феерия от природни форми — обетован кът за богатите.

Шели се надяваше да прекара там поне част от почивката си. Баща ѝ едва ли щеше да има нещо против.

Той бе изчезнал от живота ѝ, когато тя беше само на седем години. Спомни си деня на неговото заминаване, как плачеше и го умоляваше: „Не тръгвай, татко! Моля те!“. Сцената се беше запечатала дълбоко в паметта ѝ.

Спомняше си и най-дребните подробности — бе облечена в сини джинси и розова блузка. Дългата ѝ светлоруса коса, сплетена в дебела плитка, стигаше почти до кръста.

Майка ѝ, Сарина, седеше нещастна и притискаше с ръце слепоочия, сякаш изпитваше нетърпима болка. Шели и баща ѝ плачеха прегърнати. Колко много го обичаше! Не можеше да се примири със заминаването му. Тъгата ѝ бе огромна. Майка ѝ го обяви за безотговорен дезертър. И имаше основание. Той буквално бе избягал. Няколко години бе живял на остров Бали, после на Фиджи и накрая се бе установил в Куинсланд. Оттам и бе получила неговото писмо. Пишеше ѝ за пръв път от шестнайсет години.

„Моля те, мое мило момиче, ела! Вече си достатъчно голяма. Можеш да преценяваш нещата сама.“

Пишеше също, че никога не е преставал да мисли за нея.

— Въобще не му вярвай. — С годините майка ѝ бе станала още по-черногледа. А и в живота ѝ вече имаше друг мъж — Мартин, и тя му бе родила две деца.

Шели я обичаше и уважаваше мнението ѝ, но реши, че трябва да даде на баща си втори шанс и отговори на писмото му. И ето я след три месеца в Австралия. Причината да забави толкова пътуването си бе първата ѝ изложба в престижна галерия. Не му се обади, преди да тръгне, искаше да го изненада.

Чувстваше се много уморена зад волана. През последните дни бе пропътувала доста километри. Първо от остров Тасмания до Брисбейн, после и до Кейрнз. Тук, в Австралия, разстоянията изглеждаха огромни. В писмото си баща ѝ бе описал как да стигне до къщата и сега малката ѝ кола бавно напредваше по тесния черен път. В далечината отляво се издигаха хребетите на Голямата Вододелна планина, а отдясно бе брегът на морето. Шели вдъхна с наслада аромата на дивите орхидеи, растящи покрай пътя. След малко стигна пред високи железни порти, обрасли със зеленина. Табелката гласеше: „Белвю“ — домът на баща ѝ.

Предубедена, Сарина я предупреждаваше, че ще го намери без пукнат грош. Може би, но поне обстановката бе романтична. Пък и сърцето я подтикваше да го види час по-скоро, а не материалните подбуди.

Шели отвори портите и продължи нататък по дълга, засенчена от големи дървета, алея. Пред очите ѝ се откри чудна гледка.

Стара дървена къща, потънала в орхидеи, бръшляни и папрати, които растяха навсякъде по големите веранди. Дори покрай

стълбището се виеха жасмини с кремавожълти цветове. Иначе бялата боя по стените на постройката се лющеше. Къщата изглеждаше запусната. Капаците на високите френски прозорци бяха затворени, а вратата — заключена. Баща ѝ го нямаше. Откъде можеше да знае, че ще пристигне сега? Тя се отпусна на един от шезлонгите на верандата и усети колко е изтощена. Нямаше намерение да се връща в града. Все пак, това бе къщата на баща ѝ и в писмото си той я канеше точно тук.

След малко Шели се изправи и след известни усилия успя да отвори един от капаците, а после и френския прозорец. Прекрачи перваза и се озова в сумрачна стая. Мебелировката не бе изискана, но се усещаше някакво лично присъствие. На стената бе окачена картина. В долния десен ъгъл разчете подпис: „Стюарт“. Дали баща ѝ не я беше рисувал? Невероятно! Нали все пак и нейната дарба трябва да е наследена от някого.

— О, татко, толкова те обичам! — възкликна тя и се втурна да разглежда къщата. Разтвори капаците на прозорците и лъчите на слънцето заиграха по пода от тъмно полирано дърво. Ръцете ѝ галеха предметите — рафтовете, претъпкани с книги, статуетки, картини, мебели от бамбук, кресла и дивани, тапицирани в материи на флорални мотиви.

В голямата спалня откри ниско легло в балийски стил, два стола с дърворезба и голяма статуя на бог Шива. Обстановката внушаваше чувство на безметежен покой.

Една просторна стая в дъното на коридора явно още беше в ремонт. Стените бяха прясно боядисани в розово. Вътре бе сложено легло, украсено с фина дърворезба. Ако се съдеше по стила, стаята бе предназначена за младо момиче. За нея.

Нощта бавно се спускаше над имението. Шели седеше отпусната и съзерцаваше пламтящия слънчев диск. Залезът бавно премина в мораво сияние на фона на мастиленосиньото небе, малко преди всичко да потъне в непрогледен мрак.

Тя се прибра в къщата и запали лампите. Безпокоеше се малко, защото имението беше доста отдалечено от града. Вярно, че имаше телефон, но на кого можеше да позвъни? Не знаеше дори как се казва съдружникът на баща ѝ.

Горещината я мъчеше, но за всеки случай затвори грижливо прозорците.

Екзотичният букет, който набра в градината, насищаше въздуха с омаен аромат на гардения, орхидея и джинджифил.

Имаше нужда от душ, за да се освежи. Първо изми гъстата си вълниста коса. От край време я носеше дълга.

Светлорусият ѝ цвят бе в главозамайващо съчетание с кафявите очи и мургава кожа.

След като се изкъпа, облече нощница и си легна. Остави няколко лампи из къщата да светят, така че в спалнята проникваше слаба светлина. Над главата ѝ тихо бръмчеше вентилаторът. Тя затвори очи и се отпусна. Лека-полека се унесе в сън, изпълнен с видения на паразитни орхидеи и огромни хищни цветя. След около час се събуди. Макар и замаяна, тя осъзна, че шумът, който бе чула в съня си, не е халюцинация.

В къщата имаше някой! Кръвта замръзна в жилите ѝ. Тя протегна ръка към жилетката си, но пръстите ѝ бяха парализирани от страх.

По дървения под на дневната проскърцаваха стъпки.

— Хей, кой е там? — чу се силен мъжки глас.

Обзе я неистов ужас. Беше съвсем сама, в едно усамотено място с някакъв непознат. Нямахме с какво да се отбранява при нужда, така че най-разумно бе да се измъкне навън през прозореца. Пантите изскърцаха провлачено. По дяволите! Прекоси безшумно терасата и се спусна по стълбите. Добре че луната бе забулена в облаци. Спокойно, каза си, все ще намери къде да се скрие. В краен случай ще се покатери на някое дърво.

Мъжът се показва на прозореца, прескочи ниския перваз и се спусна след нея. Тя продължи да тича, но след миг той я настигна и я хвана здраво. През тънката нощница Шели усети изопнатите му мускули. Тя риташе и се съпротивляваше като диво животно, хванато в капан.

— Значи не си призрак?

— Махни си ръцете! — изсъска тя, обхваната от ужас.

— Добре. Само за да видиш, че съм добронамерен.

Шели моментално се впусна да бяга отново, но викът му я настигна:

— Има змии! Върни се, глупачке! Няма от какво да се страхуваш. Искам само да поговорим.

Тя се поколеба. Едва ли някой престъпен тип би говорил така. Можеше дори да се окаже полицай. Наистина се почувства като глупачка.

Изведнъж усети, че нещо я докосва по врата. Нададе писък, колкото ѝ глас държи.

— Боже мой! Млъкни! Нито съм крадец, нито изнасилвач!

— А аз откъде да знам? И какъв си тогава? Полицай?

— Вече ти ли задаваш въпросите? Нека първо да влезем вътре. Опасно е да се развяваш така по нощница.

— Не очаквах посетители.

— Сериозно? В този вид можеш да привлечеш доста. А сега, ако обичаш, ела да се качим горе.

— Не! Ти мини пръв.

— За да можеш да избягаш пак ли? Изключено!

И преди Шели да осъзнае какво става, той я вдигна на рамо и невъзмутимо изкачи стълбите до спалнята. Освен скандална дързост, притежаваше и завидна сила. Дори не се задъха, нито се олюля, докато я носеше.

Паника обхвана Шели. Дали той нямаше да се възползва от физическата ѝ слабост.

— Недей да трепериш! Няма да ти сторя нищо лошо.

Непознатият я сложи на леглото.

— Е, от кого си избягала? От баща си ли? От приятел? Надявам се, че не си наркоманка?

Тя взе жилетката си, наметна се и седна на леглото, без да реагира на абсурдните му предположения.

— Гледай ти! Трудно ми е да повярвам. Самата невинност, пък влязла с взлом.

Шели се сгуши в дрехата си под хипнотизиращия поглед на непознатия. Не беше полицай, освен ако вече не ги подбираха с конкурс по красота и мъжественост. Кожата му беше мургава, косата — тъмна и вълниста. Светлите му очи проблясваха като сапфири. Носеше джинси и фланелка, на която имаше купидонче, палма и надпис „Остров Ейнджъл“. Беше строен, с широки рамене и фигура на атлет. Шели си помисли, че не е виждала мъж с по-впечатляваща физика.

— Езика ли си глътна?

— И още как! Не съм свикнала непознати да се промъкват в спалнята ми.

— В твоята спалня?

— А ти какво си мислиш? Че съм избягала от къщи и съм се настанила тук незаконно?

— Тогава, коя си?

— Слушай, не ми харесва как се отнасяш с мен. Не стига, че ти си този, който влезе с взлом, ами сега обвиняваш мен. Аз съм Шели Стюарт. Марк Стюарт е баща ми.

Непознатият трепна. Лицето му доби хладен израз.

— Бих искал да пийна нещо. Облечи се и ела в кухнята!

— Защо? Да си побъбрим малко? Може би забравяш, че вече е полунощ... А ти кой си?

— Не се ли досещаш?

— Може ли някой да потвърди самоличността ти?

— Много хора, ако се наложи.

Мъжът я изгледа пренебрежително и излезе в коридора. Шели захлопна вратата след него и за по-сигурно превъртя ключа. Възможно ли бе този човек да е съдружникът на баща ѝ? Едва ли. Беше твърде млад — най-много на трийсет — трийсет и една.

Тя го завари да прави кафе в кухнята. Явно познаваше отлично къщата.

— Казвам се Раф Конуей — представи се той, все още с гръб към нея. — Да ти говори нещо?

— Не.

Той се обърна и я погледна.

— Аз съм съдружникът на баща ти.

— Надявам се, не очакваш да ми станеш по-симпатичен по тази причина.

— На теб в момента повече ти е нужна нечия симпатия. Какво правиш тук, Шели Стюарт?

— Баща ми ме покани. Мислех, че добре го познаваш.

— Доколкото човек може да го познава добре. Той си е самотник по природа.

— На мен ли го казваш? Напусна ни, когато бях на седем години. Толкова ми липсваше...

— Така ли?

— Да! И въобще, теб какво те засяга това?

— Марк ми е приятел. Той е великолепен художник, високоинтелигентен и чувствителен човек. Но животът му е съсипан...

Шели се стресна от укора в думите му.

— Как така... съсипан?

— Липсва му семейството. Баща ти и майка ти не са се разбирали. Добре. Но трябваше ли затова и ти да го изолираш от себе си?

Шели беше поразена.

— Не смей да ме съдиш, ти нищо не знаеш!

— Сигурна ли си, че не знам? Говорили сме с часове. Помня всичко, което ми е казал. Не си отговорила на нито едно от писмата му.

— Баща ми не ми е писал цели шестнайсет години.

— Тогава как стана така, че ти дойде?

— Получих едно-единствено писмо.

— Онова, в което се споменаваше за бизнеса му ли?

— Какво намекваш?

— И питаш значи! Не е ли малко внезапен този обрат в отношенията ви?

— Щях да дойда много по-рано, ако ме бе поканил. Не държа да ми вярваш. Ти дори не ме познаваш, а си настроен толкова враждебно.

Раф сипа кафе в две чаши и ги сложи на масата.

— Защо не доведе и майка си?

— Тя си има свой живот. Омъжи се повторно преди години. Имам двама братя. Отскоро живея отделно. Прецених, че вече съм достатъчно голяма.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ, по изящните рамене и гърди.

— Разбира се! На двасет и три изведнъж се почувства зряла и реши, че е време да направиш визита на Марк.

— Пак ти повтарям: получих писмото му.

— Фактите говорят друго.

— Ти няма откъде да знаеш! И въобще не ме е грижа какво мислиш!

— И аз не се интересувам много от твоето мнение. За мен важен е Марк, а това, което е изтърпял, е незаслужено... Между другото, той е в Брисбейн за няколко дни. Остави ми ключовете от къщата и кучетата. Видях, че свети и реших да проверя.

— Татко не ти ли каза, че ще дойда?

— Каза ми. Преди три месеца. Нямах да му е първото разочарование. Колко дълго смяташ да останеш? Докато разбереш колко точно са парите му?

Реакцията на Шели бе мигновена. Тя замахна да зашлеви плесница на омразната физиономия, но Раф улови ръката ѝ навреме и насила я сложи обратно на масата.

— Я, гледай ти! Трябва да се научиш да се владееш.

— По-добре ще е да започна тренировки по карате.

— Хайде, хайде! Не съм ти причинил нищо лошо. Ще трябва да си събереш нещата. Не може да останеш тук.

— Извинявай, но ще остана. Ти си най-неприятният тип, който някога съм срещала!

— Тогава значи трябва да си отваряш по-добре очите. Знаеш ли какво си мисля за теб? Омръзнало ти е да стоиш в Нова Зеландия и след като си чула за успехите на Марк като художник, си решила да си опиташ късмета тук.

— Господи! Нямах никаква представа, че той рисува...

— И просто дойде да го видиш? Обърна нова страница. Стана друг човек...

— Не знаех, че трябва да искам разрешение от теб.

— Нямах да го получиш. Хайде, събирай си нещата!

— Няма! Категорична съм.

— Марк не би одобрил. Връща се чак в петък. Да не смяташ, че ще поема такава отговорност. Наоколо се навъртат скитници. Помисли си само: ако те забележат, може и нещо друго да им хрумне, освен да задигнат някоя вещ.

— Доведи кучетата тогава! Каква порода са?

— Добермани. На диета... Мисля, че не гориш от желание да ги видиш.

След петнайсет минути вече пътуваха с джипа на Раф.

— От трън, та на глог — промърмори ядно Шели.

— Нещо не ти харесва ли? Гарантирам за сигурността ти. А между другото, никак не ми се нрави това, което си си наумила.

— Нищо не съм си наумила. Проблемът е, че някои мъже имат доста порочна представа за женската природа. Предполагам, очакваш,

че съм тук, за да измъкна парите на баща ми. Повярвай ми, не кроя такива планове. Татко ми писа...

— Много пъти — прекъсна я той. — Знам, защото аз пусках повечето от писмата. А за подаръците и парите какво ще кажеш?

Шели нямаше представа за какво говори той. В гърлото ѝ заседна буца.

— Пари?

— Bravo! Обзалагам се, че в училищните пиески си играла само главни роли. — Той открито ѝ се подиграваше. — Ами перлите за двайсет и първия ти рожден ден? Марк отиде чак в Бруум, за да ги купи. Перли от Южно море — най-качествените в света.

Ако всичко това бе вярно, то значи, че майка ѝ я бе лъгала години наред. Може би е вярвала, че го прави за нейно добро.

— Да, така е.

— Ах, ти, малка мошеничке! Издаде се накрая! Сега как мога да ти вярвам, че не си меркантилна? Сигурно имаш мозък като касов апарат.

— Подаръците не значат нищо, ако баща ти го няма.

Нямаше смисъл да разкрива истината пред един непознат. Особено, ако е склонен да съди хората с лека ръка.

— А ти знаеш ли, че баща ти се бори за теб и в съда, но загуби делото. На нас, мъжете, невинаги ни е лесно. Както и да е. Има време, ще се изяснят нещата.

— Едва ли биха се изяснили, ако ти се намесваш. Това е между мен и татко. Съжалявам, ако съм объркала с нещо плановете ти. Няма да остана тук за дълго.

— Не бих посмял и да настоявам. Само искам да те предупредя да бъдеш много мила с Марк. Разбираш ли, неговата представа за теб не отговаря точно на действителността...

— А ти наясно ли си с действителността? — Шели беше вбесена от тона му. — Веднъж създаде си мнение, ти не би позволил на никой и нищо да го промени! Що за „високоморална“ позиция поддържаеш? Казваш, че татко ти е съдружник, но той спокойно може да ти бъде баща! Изглежда съмнително. Какво всъщност искаш от него?

— Не ставай смешна! Явно си преуморена — да сключим примирие. И без това почти стигнахме.

Атмосферата в колата беше крайно напрегната. Шели усещаше някаква нелепа възбуда и се опитваше да я потисне. Между тях ставаше нещо, въпреки че за симпатия и дума не можеше да става.

Зад палмите, към които се движеха, проблясваха множество светлинки.

— Наближаваме ли? Къщата изглежда огромна.

— Да, големичка е. Ще те разведа.

— По това време! Да не си луд?

— Не съм сигурен, но помага — засмя се той. — Това е моята къща.

— Господи! Нима е възможно млад човек като теб да има къща, която струва милиони? Наследствена ли е?

— Касовият апарат в главата ти май отново заработи... Бива ме в бизнеса, имам ум в главата. Добре го запомни, Шели!

Слязоха от колата и тръгнаха по алея, оградена с големи мраморни саксии с разцъфнали лилиуми. От двете страни на входа растяха величествени палми. На вратата го посрещна млада жена в шарен саронг. Имаше буйна и къдрава черна коса.

— О, Рафаел! — В гласа ѝ прозвуча тревога.

— Върнах се.

Значи беше женен. И как иначе? Такъв мъж...

— Женен ли си?

— Не, нямам съпруга, която да ми лази по нервите. Това е моята братовчедка Даниела. Дойде на гости от Италия.

Отблизо Даниела изглеждаше по-млада — на не повече от двайсет и пет. Беше дребна, елегантна, олицетворение на жизнерадост. Тя изгледа втренчено Шели и възкликна:

— Но коя е тази жена с теб?

Недискретният въпрос накара Шели да се почувства неудобно. Прииска ѝ се да се обърне и да избяга. Всичко бе ясно. Така би реагирала не братовчедка, а ревнива любовница.

ВТОРА ГЛАВА

Шели погледна часовника си — беше почти осем. Раф Конуей ѝ каза да слезе долу за закуска, когато желае, или да се обади по вътрешния телефон да ѝ я занесат в спалнята. Тайнствеността, която витаеше около този човек, провокираше въображението ѝ. Даниела, братовчедката му, стана по-любезна, след като разбра коя всъщност е Шели. Въпреки това Шели чувстваше, че присъствието ѝ е нежелано.

Стаята, в която я настаниха, беше луксозно обзаведена. Леглото и скринът бяха от дъб, боядисани в бяло. Над шкафа бе поставена картина на баща ѝ. Изобразяваше папагалчета сред розови орхидеи.

Със спалнята бяха свързани будоар и баня. За оформянето на интериора не бяха пестени пари. „Уместна констатация, нали само те, парите, трябваше да я интересуват“, помисли си с горчивина.

Тя си наметна халат и излезе на голямата, облицована с мрамор тераса. Изгледът беше великолепен. Тюркоазно копринената безбрежност на морето се диплеше до хоризонта. От заливчето навътре във водата се вдаваше дълъг кей, в края на който бе закотвена моторница, за която вторият съпруг на майка ѝ би продал и душата си.

Бризът ласкаво разпиляваше косите ѝ. Толкова обичаше тишината, слънцето и неподправената красота на природата.

— Здравей! — обади се мъжки глас от долната тераса.

Шели се наведе над парапета. Раф Конуей.

— Добро утро!

Заприлича ѝ на манекен на Джорджо Армани. Носеше свободен пуловер в светлобежово и къси ленени панталони с маншет.

— Какъв прекрасен ден! — подхвана разговора тя.

— Тук всички са такива.

— А циклоните?

— Е, малко емоции от време на време се отразяват добре. Как спа?

— Добре. И настроението ми се оправи.

— Е, тогава да закусим! Чаках да се събудиш.

Гледай ти! Каква промяна от снощи.

— Сериозно ли? Много мило от твоя страна.

— Как иначе? Та ти си любимото чедо на Марк.

Ето на! Пак започваше да я засяга. Докато се обличаше, Шели си помисли, че ще трябва да си купи от града някакви по-практични дрехи — летни рокли, къси панталони. Снощи Даниела бе с пола саронг, която също бе много удобна и подчертаваше женствените ѝ форми. Може да беше братовчедка на Раф, но със сигурност интересът ѝ към него не бе роднински.

Шели нави ръкавите на ленената си риза, завърза краищата ѝ над талията, среса косата си и слезе долу.

Побелял мъж на около петдесет години я посрещна на стълбището.

— Добро утро, госпожице!

— Добро утро! — засмя се тя.

Бе облечен в бяло сако и черен панталон. Лицето му излъчваше добронамереност, авторитет и достойнство. Сигурно бе икономът.

— Вие сте...

— Джоузеф, госпожице. Добре дошла в Уайт Клифс. Ако мога да отбележа, много приличате на баща си.

— Благодаря, Джоузеф. Приятно ми е да го чуя. Значи познаваш баща ми?

— О, да. Той е чест гост в този дом. Позволете да ви водя. Закуската ще бъде сервирана до басейна.

Раф Конуей я чакаше, седнал на сянка край голяма кръгла маса, постлана с тъмнозелена покривка. Върху нея имаше втора, по-малка, в бяло.

— Някой е проявил добър вкус — забеляза Шели.

— Радвам се, че ти харесва. Искаш ли да ти покажа островите в далечината, докато чакаме закуската? — Той кимна към телескопа, монтиран на триножник.

— С удоволствие! По-впечатляваща гледка едва ли може да има.

— И аз така си мислех до снощи.

Ироничен или не, пронизващият му поглед я хвърли в смут. Не е за вярване, ръцете ми треперят заради един мъж!

Шели насочи телескопа към островите.

— Същински рай! Когато умра, искам душата ми да се пресели на такова място.

— Гласим се за рая, значи?

— Имам поне равни шансове с теб да попадна там, а вероятно и по-добри. Както виждам, имаш доста хубава яхта...

— Какво намекваш? Мога да те уверя, че всичко е спечелено по честен начин.

— Искрено ти се възхищавам!

— Така ли? Мислех, че пресмяташ, как мога да си позволя всичко това. Между другото, плавала ли си с яхта?

Шели кимна и се върна на масата.

— Вторият ми баща има деветметрова платноходка. Обожавам морето!

— Някой ден ще ти покажа остров Ейнджъл. В момента го превръщам в курорт.

— Това изисква доста крупни капиталовложения...

— Сигурен съм, че ще си ги възвърна.

Шели отново се взря в далечината.

— Защо си нарекъл тези райски селения „Ейнджъл“?

— Релефът на централните възвишения напомня ангелски крила.

— Странно, толкова романтичен мъж...

— Мислиш, че не съм ли?

— Откровено казано, не. Разкажи ми още за твоя остров. Откъде точно идват парите? — Беше глупаво да го предизвиква, но не можа да се въздържа.

— От трафик на наркотици. Задоволено ли е сега любопитството ти?

— Извинявай, просто се опитвам да поддържам разговор. — Тя взе една лилия от вазата и започна да я върти между пръстите си. — Случайно нямаш ли и каменна кариера? Тук има толкова много мрамор.

— Дядо ми беше собственик на кариера. Аз я наследих.

— Не само нея, може би?

Той я стрелна с поглед, протегна се и изтръгна лилията от ръката й.

— Това не те засяга!

— Искам да знам, все пак. Около теб има много повече интересни неща, отколкото предполагах.

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Някаква авантюра ли замисляш?

— Какво? — Шели се изчерви, притеснена, че се остави да я хванат натясно.

— Приключение. С мен. Пролича колко те привличат парите ми.

— Вероятно — издърпа ръката си тя, — но ти със сигурност не ме привличаш.

— Ако ме харесваше, щеше да е още по-лошо. А сега ме чуѝ, не бива да тревожим Марк.

Поднесоха закуската. Шели постепенно си възвърна самообладанието. Болно ѝ беше, че Раф я подозира в користи подбуди. Би могла да му обясни всичко, но цял живот бе подкрепяла майка си и сега не можеше да я предаде. Пък и той би се усъмнил във всичко, което му каже.

Храната беше превъзходна: плодов сок, кафе, резенчета манго и папая, яйца, колбаси, сладкиши. Млада прислужница, местно момиче по всяка вероятност, ги обслужи и се оттегли с усмивка.

Всичко бе като сцена от „Великият Гетсби“. Раф спазваше негласното примирие по време на храненето. Имаше някакво особено очарование в този несговорчив човек. Той може да си даваше вид, че не я харесва, но искрящите му очи често се спираха на нея.

Вече бяха на второто кафе, когато се появи Даниела.

— Добър ден!

— Дани! — Рафаело погледна златния си часовник. — Не вярвам на очите си — девет и петнайсет и вече си станала?

Тя отиде до него и го целуна по бузата.

— Не бъди лош! Понякога ставам рано. — След това се обърна към Шели: — Добро утро, госпожице. Добре ли спяхте?

— Отлично, и моля, казвайте ми Шели!

Даниела седна на стола, който братовчед ѝ галантно задържа. Тази сутрин бе облечена в червена рокля без гръб. Тялото ѝ лъхаше на скъп парфюм.

— Родителите ви, може би, са имали слабост към поезията на Шели? — предположи Дани.

— Всъщност съм кръстена на баба ми по бащина линия. Шели е било моминското ѝ име. Баща ми е роден в Англия, но е заминал от там много млад.

— Човек по-скоро би казал, че имате нещо италианско в кръвта — тази хубава коса, кафявите очи, мургавата кожа. Раф спомена, че майка ви е италианка.

Значи са си говорили за мен, помисли си Шели раздражено.

— Не си приличаме много с моята майка, макар че от нея съм наследила тъмните очи и мургавия тен. Косата ѝ е тъмна и буйна, като вашата. Казват, че съм одрала кожата на баща си.

— Колко жалко, че толкова време сте били разделени. Това трябва да е съсипало живота му.

— И на нас не ни се отрази добре. — Тя изгледа Раф многозначително. — Благодаря за разкошната закуска. Сега, ако ме извините, бих искала да се разходя по плажа, а после да се върна в „Белвю“. Ти обеща да ме закараш.

— „Белвю“ е онова старо имение, нали? — осведоми се Даниела.

— Вълшебно място! Орхидеи и пълзящи растения навсякъде около къщата...

— Което ми напомня, че трябва да изпратя няколко души да поразчистят градината — прекъсна я той. — Ще те закарам преди обяд и ще дойда да те взема късно следобед. Съгласна?

— Ако съм с кучетата, може да остана и през нощта.

— Да — намеси се Даниела, — аз лично не обичам кучета, но тези са отлични пазачи.

— Е, поне един от вас ме подкрепя.

— Но не съм аз — възрази Раф. — Страхувам се, че ще трябва да прекарваш нощта тук, докато Марк се върне.

Когато пристигнаха в имението, работниците вече подрязваха избуялата растителност. Даниела настоя да дойде с тях и през целия път не спря да кокетничи. Беше облечена в жълта лятна рокля.

До нея Шели изглеждаше доста непретенциозно, като момиче от крайните квартали, невидяло свят и несвикнало на хубав живот и много пари. Родителите на Даниела бяха производители на кожени изделия, а леля ѝ се занимаваше с бижутерия.

Както даде да се разбере, между нея и братовчед ѝ имало не само кръвна връзка, но и дълбока дружба още от детските им години. Шели

си помислили, че момиче като Даниела не би се върнало вкъщи, без да е изкопчило годежен пръстен.

Раф отключи къщата, остави двете млади жени сами и отиде при работниците. Даниела огледа хола критично.

— Колко време мислиш да останеш тук?

— Не съм решила още.

— Предполагам, че ще зависи и от баща ти. — Тя приближи до голямата картина на стената и възкликна: — Много добра работа! Колко ли струва една такава картина?

— Хиляди, бих казала.

— Наистина? Но това е чудесно, да изкарваш толкова много пари с нещо, с което се забавляваш. Искане ми се да видя баща ти. Миналия път не можах, защото нещо не се чувстваше добре и не дойде.

Тревога обхвана Шели.

— Сигурна ли си?

— Да. Попитай Рафаел. Чух, че предстоящото ти посещение го безпокояло.

— В какъв смисъл?! — Шели не скри яда си.

— Моля те, не се разстройвай. С Рафаел сме много близки. Споделя с мен неща, които не би казал на никой друг.

— Може и така да е, но не ми е приятно да се коментират моите лични работи!

— Много си раздражителна.

— Обикновено съм спокойна. Ще се наложи да поговоря с братовчед ти. Да ти предложи ли нещо разхладително?

— Не, благодаря. Скоро си тръгваме.

За оставащите няколко минути Шели побърза да изясни по-подробно роднинските връзки между Рафаел и Даниела. Дядо му, Пиетро Маренте, емигрирал в Австралия. Дъщеря му обаче често се връщала „вкъщи“, така че Раф прекарвал много време с италианските си братовчеди, сред които Даниела била любимката му.

— Родителите на Раф тук ли живеят?

— Загинали са при автомобилна катастрофа, когато бил малък. Оттогава той живее при дядо си Пиетро.

Шели не подозираше, че е преживял такава трагедия. Нищо чудно, че я беше укорил с лека ръка, задето е отблъсквала баща си години наред.

След десет минути Раф се върна при тях. Изглеждаше толкова мъжествен и привлекателен, че Шели мислено оправда Даниела за копнежите ѝ по него.

— Мога ли да присъствам на съвещанието, което ти предстои?

— Не, Дани, не може. Последния път се опита да съблазниш директора на банката — възрази ѝ той меко.

— Е, тогава ще обиколя магазините.

Тя тръгна нетърпеливо към колата.

— Ще се справиш ли? — обърна се Раф към Шели.

— Разбира се. Свикнала съм сама да се грижа за себе си.

— Предполагам.

Той протегна ръка и повдигна брадичката ѝ.

— Приличаш на Марк — промълви с потиснат глас.

Шели изпита странно усещане. С един жест той успяваше да разстрои така добре подредения ѝ свят.

— Майка ми все повтаряше, че съм копие на татко.

Той отпусна ръка.

— Пристига в петък.

— Говорил си с него?!

— Да, проведох кратък разговор.

Очите ѝ се навлажниха.

— Толкова дълго чаках тази среща...

— Нима?!

Тонът му я засегна дълбоко.

— Непогрешим както винаги! — повиши глас тя. — Всички не могат да са като теб. И, моля те, не обсъждай личните ми проблеми с твоята братовчедка! Гледай си своите! Отношенията ни с баща ми засягат само нас.

Тя трепереше от вълнение. Той взе ръцете ѝ в своите.

— Не можеш да понесеш истината, нали? А какво мислиш му е било на Марк през тези години? Едно „благодаря“ не му каза. Дори снимка не се смили да му изпратиш. Каж ми, за какво да те уважавам? Крайно съмнително е да пристигнеш сега, когато си разбрала, че е забогатял...

Гняв изпълни душата ѝ. И помен не остана от спокойния ѝ уравновесен характер. Наведе се и заби малкия си юмрук в гърдите му.

— Мразя те!

— Не ме засяга — процеди той и хвана китката ѝ. — Душевното спокойствие на Марк е единственото, което ме интересува. Животът му буквално е в твоите ръце. И само да си посмяла...

— Рафаел! — пропя глезено Даниела от колата. — Хайде, тръгвай!

— Върви и въобще не се връщай! Как ли баща ми се е сближил с човек като теб?

— Какво ли знаеш ти за баща си! Отписала си го още на седем години.

Това обвинение беше толкова несправедливо и чудовищно, че тя избяга в къщата и тръшна вратата след себе си.

Нека Даниела да си мисли, каквото ще!

Хората на Раф Конуей работиха до три часа и когато свършиха, Клиф, шефът им, настоя Шели да погледне как са се справили.

— Оставате сама, госпожице. Не се разхождайте боса — може да сме разлютили някое влечуго. Не ходете към задния навес — сложили сме пестицид. Там често пропълзят отровни паяци.

— Добре, ще бъда внимателна, Клиф.

Тя им махна за сбогом от верандата и седна на шезлонга. Миризмата на прясно окосена трева и сладките аромати на цветята постепенно успокоиха опънатите ѝ нерви. Враждебността и подозренията на Раф Конуей направо я побъркваха. Никога преди не бе изпитвала желание да удари някого, но откакто се бе появил този човек, не можеше да се познае. Трябваше да си изгради надеждна защита срещу него.

Защо майка ѝ я бе лъгала години? Защо бе скрила толкова неща? Никога нямаше да успее да убеди Раф, че тя, Шели, е жертвата в случая. Изключено бе да предаде майка си, затова ѝ оставаше да се надява баща ѝ да е по-благосклонен.

Шели отиде в ателието на баща си — голямо помещение на партера. Ако отвореше капациите на прозорците, щеше да нахлуе ярка светлина. На триножника стоеше завършена картина на тропически пейзаж. От нея бликаше жизнерадостта и колорита на дивата природа. Тя си представи с какво удоволствие би рисувала заедно с баща си. Само по себе си бе чудо, че е наследила таланта му. В този миг си спомни, че се канеше да попита Раф какво има предвид Даниела с онова подмятане за здравето на Марк. Искрено се притесняваше. Би

било нелепо и жестоко, ако сега, след шестнайсетгодишна раздяла, се окаже, че баща ѝ е болен. Може би е прекарал операция и е в период на възстановяване? Рафаел би ѝ казал, ако е нещо сериозно. Щеше да го попита при първа възможност.

Шели обу платнени обувки и излезе да се разходи из градината. Растителността не беше непроходима както преди и сега спокойно можеше да се любува отблизо на красивите папрати и орхидеи, над които се извисяваха клоните на царствените делоникси. Много любезно от страна на Раф, че се погрижи за градината, но това съвсем не бе основание да промени отношението си към него.

Около нея пърхаха пъстри пеперуди и кацаха от цвят на цвят. В небето се рееха птици, пресичайки златния слънчев диск.

Пълзящите растения по оградата бяха подрязани, а портите от ковано желязо — поправени. Забеляза на една от тухлените колони, които поддържаха крилата ѝ, пощенска кутия.

Имението беше много далече от града, но може би някой някога все пак я бе използвал.

Шели повдигна капака и надникна — само куп изсъхнали листа. Бръкна с ръка, за да ги извади оттам, и усети остро ужилване.

— Проклятие!

Тя се отдръпна инстинктивно. Сърцето ѝ затуптя уплашено. Въпреки че Клиф я бе предупредил, тя не бе отчела опасността. Ухапаното място не я болеше много и вероятно реакцията ѝ се дължеше в голяма степен на уплахата. Но постепенно взе да се подува и тя усети как по тялото ѝ избива пот. Нямахше доказана алергия към ухапванията, но кой знае?

Капакът на кутията бе отворен и тя реши да провери какво я е ухапало. В този момент от отвора изпълзя малък черен паяк с червена ивица на гърба и се скри в храстите.

Отровен паяк! Шели разпозна вида. Усети как ѝ се завива свят, но не беше сигурна дали е от ухапването, или от шока. Знаеше, че трябва да изстиска ухапаното място. Помоли се наум Раф Конуей наистина да се върне да я вземе. Не стига, ами сега щеше да я помисли за абсолютна глупачка.

Когато Рафаел дойде, я завари легнала на едно канапе в хола.

— О, спящата красавица!

Шели се надигна с мъка.

— Чувствам се ужасно.

Бе мокра от пот и нямаше сили да стане.

— Господи, какво се е случило? — разтревожи се той. Коленичи до дивана, махна компреса от ухапаното място и пребледня. — Не знам защо, но почувствах, че нещо не е наред. Само това ни липсваше!

— Не мислех, че ще го кажа някога — прошепна тя, — но се радвам, че се върна.

— Оставаше и да не се върна. Не се опитвай да говориш. Отивам в кухнята за лед, а ти не ставай.

Тя го проследи с поглед. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Това симптоми на отравяне ли бяха? Стаята се завъртя пред очите ѝ.

Раф се върна след секунди и притисна леда към инфектираното място.

— Смело момиче, смело момиче... — повтаряше успокоително той.

— Не съм — промълви Шели, — присъствието ти ми вдъхва кураж.

— Хвани ме през врата! Ще те откарам в болницата. Ухапал те е много отровен паяк, но там имат серум, ще се справиш. Повярвай ми!

— Вярвам ти — промълви с последни сили Шели.

ТРЕТА ГЛАВА

— Събуди се, събуди се... — чу Шели някакъв глас, обърна се по гръб, отвори очи и видя медицинска сестра, надвесена над нея. — Извинявай, че те събуждам, скъпа, но е време да ти измерим температурата. Седни в леглото. Така... Добро момиче.

Шели се помъчи да се изправи, но бе много отпаднала. Болницата беше шумно място и тя не можа да мигне цяла нощ. Под очите ѝ имаше тъмни сенки. Сестра Париш, закръглена жена с обло червендалесто лице, ѝ помогна да седне. Сложи термометъра в устата ѝ и подхвана приятелски разговор.

— Имала си голям късмет, скъпа. Друг път не трябва да забравяш, че сме в тропиците и се налага да се пазиш от някои неща. Серумът ти подейства много добре. Организмът ти е здрав и млад. Ще те изпишем след два дена.

— Чак след два дни ли? — запита Шели, когато термометърът вече не беше в устата ѝ.

— Мислиш, че е много време ли? Има ухапани от отровни паяци, които ги държим по цяла седмица.

Сестрата взе от таблата на леглото картон на Шели и вписа данните.

— Гледай ведро на нещата, скъпа, ще се погрижим за теб.

— Благодарна съм ви, но два дни са много време... Баща ми се връща след няколко дни.

— Не се оплаквай, поне нямаш болки, като някои други пациенти. Господин Конуей ще намине да те види тази сутрин. Глени ми каза, че бил много разтревожен от състоянието ти и останал тук, докато доктор Ригби не го подканил да си върви. Господин Конуей е от щедрите дарители на нашата болница, точно като дядо си. Много го уважаваме.

— Може би и аз съм му задължена. Цяло щастие е, че вчера той беше наблизо.

— Близки приятели ли сте, а, скъпа? — Сестрата ѝ хвърли закачлив поглед.

— Запознахме се наскоро. Той е съдружник и приятел на баща ми.

— Така ли? А кой е баща ти?

— Марк Стюарт. Познавате ли го?

Изражението на сестра Париш се промени. Тя заби поглед в медицинския картон, сякаш бе забравила да попълни някоя графа.

— Много хора го познават. В околността няма други художници. Бил е тук няколко пъти.

— В болницата? — Тонът на Шели издаваше безпокойство.

— За профилактични изследвания, скъпа — успокои я сестрата. — Всички трябва да си ги правим. Точно се чудех на кого ми приличаш. Сега вече ми е ясно. Отдавна ли не сте се виждали с него?

— Да. Дойдох от Нова Зеландия.

— И на втория ден да вземе да те ухапе паяк! Това се казва да не му върви на човек.

Сестрата тръгна към вратата.

— Трябва да вървя. Виждам, че вече разнасят закуската.

По-късно на вратата на стаята ѝ се появи Раф Конуей.

На Шели ѝ се стори, че ще припадне под пронизващия му поглед. Беше облечен в бежови панталони и пастелнозелена риза. В ръцете си държеше най-разкошната кошница с цветя, която бе виждала някога. Бяха великолепни — рози, лилии, далии, а в средата орхидеи.

В очите на Шели проблесна истинско възхищение.

— Колко са красиви! За мен ли са?

— За кой друг?

Той постави кошницата до леглото ѝ. Присъствието му отново я хвърли в паника. Сърцето ѝ заби лудо.

— Как вървят нещата? Още си много бледа.

— По-добре съм. Благодаря ти!

Рафаел се огледа за стол.

— Няма за какво. — Гласът му бе дрезгав. — Съжалявам, че се случи. Мисля, че вината е моя.

— Не, аз трябваше да внимавам повече. Ти май прекалено се безпокоиш за мен? Една от сестрите ми каза, че си стоял тук цяла нощ.

Той кимна. Изражението на лицето му стана непроницаемо.

— Ригби смята, че след два дни ще излезеш оттук.
— Татко си идва в петък...
— Не насилвай нещата. Бъди изпълнителна пациентка днес и утре, и може би в петък ще те пуснат.
— Ще трябва. Искам да посрещна татко на летището.
— Ще имаш нужда и от мен — каза той с безразличен глас.
— Много ще ти бъда задължена, ако ме придружиш.
— Радвам се. Знаеш как да използваш чара си.
Шели долови сарказъм в думите му.
— Искаш да кажеш, че съм добра, когато имам полза?
— Мисля, че си една малка меркантилна чаровница.
— Нека да не си говорим по този ужасен начин, разстройвам се!
— Имаш ли нужда от нещо? — Тонът му изведнъж стана загрижен.
— Не, виждам, че някой вече е донесъл нещата, които могат да ми потрябват.
Раф кимна утвърдително.
— Даниела.
— Много мило от нейна страна.
— Праща ти много поздравя. Искаше да дойде, но аз прецених, че е по-добре да не се вълнуваш прекомерно.
— Напротив, прекалено спокойна съм, дори самотна. Не можеше ли да ме поставят в стая с други пациенти?
— Не — отговори ѝ той, сякаш с това въпросът се изчерпваше.
— Бих искал да покрия разходите по лечението ти. Това е най-малкото, което мога да направя.
— Но защо?
— Трябваше да съобразя, че не си свикнала с живота в тропиците. Ако беше останала у нас, това нямаше да се случи.
— Никой не знае...
— Ще помислим как да се реваншираш.
Шели преглътна. В душата ѝ бе хаос. Той я гледаше със симпатия, но в същото време искаше да потисне това добронамерено чувство у себе си.
— Не искам да имам нищо общо с теб.
— Може би не зависи само от нас — засмя се той. — Все пак, хубавата новина е, че си добре.

Полет номер четиристотин дваисет и две от Сидни щеше да се приземи на летището в четиринайсет и дваисет. Шели седна до Рафаел на скамейката в чакалнята и се опита да овладее обърканите си чувства. За нея този ден беше съдбоносен. Приповдигнатото ѝ настроение можеше след малко да завърши с емоционален срив. Дали баща ѝ я обичаше както някога? Физическото ѝ състояние още бе нестабилно. Докторът я изписа, при условие че Раф Конуей се грижи за нея. Запита се как ли би могла да му се отблагодари, но в момента единственото, за което можеше да мисли, бе срещата с баща ѝ. Би се почувствала безкрайно нещастна, ако времето ги бе направило равнодушни един към друг.

— Страшно съм нервна. Как изглеждам? Дали да не си вържа косата отзад?

— Шегуваш ли се? Изглеждаш прекрасно.

Пак ѝ се подиграваше.

— Искам той да ме познае.

— Ще те разпознае.

Той погледна информационното табло за пристигащите самолети.

— Хайде, самолетът на Марк каца в момента.

Големият самолет рулираше по пистата и хората излязоха от сградата на терминала, за да посрещнат близките си.

Баща ѝ не се виждаше сред потока от туристи. Шели преглътна с тревога. В този момент висок русокос мъж се появи на вратата на самолета. Развълнувана, Шели се вкопчи в ръката на Рафаел. Без да усети, тя се държеше, като че се познаваха от години. В този критичен момент, той ѝ беше опора.

Русият мъж се огледа и заслиза по стълбите. Не носеше официални дрехи — бе със синя риза и бежов панталон. Беше много слаб и във всяко негово движение проличаваше вродената елегантност на Шели.

Дъхът ѝ секна. Сякаш беше вчера, денят, когато той си отиде.

— Върви при него — пошепна ѝ Раф, — толкова дълго те е чакал!

Шели го погледна. Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Обичам го!

Докато баща ѝ приближаваше, целият ѝ живот се изниза като на филмова лента пред очите ѝ. Шели се спусна към него с разтворени обятия и блеснали очи.

— Шели!

Той се спря.

— Татко!

Прегърнаха се щастливи, онемели от вълнение. Те отново бяха едно цяло. Единственото нещо, което имаше значение сега, бе, че са в обятията си и биенето на сърцата им се слива в едно. Щастието на този миг си струваше болката от всички пропиленни години.

Баща ѝ първи вдигна глава. В сините му очи блестяха сълзи.

— Хубавото ми момиче, златното ми дете! Винаги бих те познал. Не си се променила изобщо.

И двамата се засмяха. Вярвах си точно както едно време. До тях прозвуча познат глас:

— Здравсти, Марк!

— Раф! Чудесно е, че си тук. Ако някога съм имал истински приятел, това си ти.

Рафаел също се усмихна.

— Имах личен интерес. Трябваше да видя дали Шели е наистина такава красавица, каквато ми я описваше.

— Не е ли? — Марк грееше от бащинска гордост.

— Като ангел на Ботичели.

За момент Раф я прониза с поглед, в който ясно се четеше: не разочаровай баща си!

Следобедът преваляше, когато Рафаел ги докара в имението. Марк беше приятно изненадан.

— Пратил си момчетата да пооправят тук? Не знам как да ти благодаря!

— Между другото, заредил съм и хладилника, за да не се разкарваш до града. Знаем, че вие двамата ще останете до късно да си говорите, така че аз тръгвам. Какво ще кажете утре вечер да вечеряме заедно у нас?

— Ако Шели иска...

— Шели? — Рафаел ѝ отправи остър поглед и на нея ѝ се стори, че е под прицел.

— Ще дойдем.

— Чудесно! Ще изпратя Джоузеф да ви вземе. Около осем, удобно ли е?

— Напълно, Раф, благодаря ти за всичко!

— Беше удоволствие за мен. Ще доведе кучетата в неделя следобед, ако нямаш нищо против.

Марк се засмя.

— Знаеш ли, така се улисах, че въобще забравих за тях. Дано не са те притеснили. Моли става досадна понякога.

— Моли? — Шели го изгледа учудено. — Странно име за един доберман, татко.

— Не са добермани, миличка. Откъде ти хрумна? Лабрадори са. Ще ти харесат. Моли е кремавожълта, а Бофин е черен. Чудесни са за компания, но са отчайващи като пазачи. Породата им е такава.

— Извинявай, пошегувах се. — Раф се засмя. — Е, до утре. Имате да наваксвате за шестнайсет години...

Шели му отвърна с усмивка и облегна глава на рамото на баща си. Раф се обърна и тръгна към колата с пъргава походка.

За Марк Стюарт и дъщеря му последва една неповторима седмица на свършен покой и хармония. Говореха часове наред или просто седяха тихо, докато лабрадорите се излежаваха в краката им. Два пъти излизаха в морето с лодка. Рисуваха заедно в ателието. Той се радваше на дарбата ѝ и я насърчаваше да рисува плодове, цветя, чудесните сини цветове на лотоса, азиатски порцелан и керамика, пана в китайски стил. Помагаше ѝ да подрежда натюрмортите. Шели се чувстваше като на курс при възможно най-всеотдайния учител. Често работеха до късно, после Марк приготвяше вечеря. Той се оказа отличен готвач. Много добре познаваше южноазиатското кулинарно изкуство, макар че нямаше голям апетит. Разговаряха за изкуство, книги, филми, разни хора, политика и всичко, за което им дойдеше на ум. Имаше за какво след толкова дълга раздяла. Струваше им се, че Шели е пораснала за една нощ. Между тях нищо не се бе променило, не изпитваха никакво отчуждение.

Вечерята у Раф Конуей премина много приятно. Даниела се държеше очарователно с Марк и доста по-дружелюбно с Шели. Когато братовчедката на Рафаел спомена за престоя ѝ в болницата, се получи неловка ситуация. Шели бе решила поне на първо време да спести на

баща си неприятния инцидент и той действително се разтревожи, когато научи. Домакинът спаси положението, като вдигна тост в нейна чест.

— Само я виж, Марк! Може да е имало малка неприятност, но сега отново е изпълнена със здраве и енергия. Тя си остава твоето златно момиче.

Лицето на Марк светна от гордост, но Даниела се умълча. Въпреки че не ѝ допаднаха похвалите на Раф, остана любезна.

Бяха поканили и леля ѝ Зое Айрийни, ексцентрична дама на около шейсет. Беше много слаба, с боядисана в скандално червен цвят коса. Маниерите ѝ бяха доста властни, почти остри. За щастие тя не се застоя твърде дълго. На вечерята присъстваха и една двойка съпрузи, работещи в хотелиерския бизнес. Те разговаряха за бъдещата си съвместна работа с Раф, когато курортът на остров Ейнджъл щеше да започне да приема гости.

Рафаел цяла вечер беше в центъра на вниманието, но не защото си бе поставил това за цел, а заради присъщото му обаяние. Човек се увличаше, като го слушаше как говори. Явно бе, че Марк изпитва много особено, почти бащинско чувство към него. За добро или зло, Раф Конуей се бе превърнал в част от живота му. Въпреки усмивките, Раф следеше Шели със зоркия поглед на ястреб.

Срещнаха се отново във вторник. Марк и дъщеря му пиеха кафе на предната веранда, когато джипът му се появи по пътя сред облак прах.

— Раф! Чудесно! — Марк се изправи да го посрещне, а лабрадорите залаяха радостно.

Шели стоеше пред стълбите, небрежно подпряна на бялата колона. Отношенията със съдружника на баща ѝ бяха сложни. Възхищаваше му се и се плашеше от него същевременно. Докато двамата приятели се здрависваха, кучетата подскачаха радостно в краката им. Раф им се скара и те послушно ги последваха към къщата.

— Раф е тръгнал към града, миличка. Искаш ли да отидеш с него? Добре ще ти се отрази.

Добре ли, помисли си отчаяно тя. Порази я разликата между двамата мъже. Единият бе енергичен, с елегантни, точни движения, а другият, макар да беше също толкова висок и строен, стоеше до него някак апатичен и болнав. Все едно, че нещо я жегна в сърцето.

Единственото, за което баща ѝ не искаше да говори, беше здравословното му състояние. Тя се опита веднъж да насочи разговора натам и той спомена, че е „хванал нещо вирусно“ преди години, когато е бил в Югоизточна Азия. Създавало му проблеми от време на време, но — подчерта изрично — нямало нищо сериозно. Шели реши да поговори за това с Раф.

Когато Раф се изкачи по стълбите, очите им се срещнаха. Сякаш я разсъбличаше с поглед. Сърцето ѝ заби силно и цялата ѝ самоувереност се стопи.

— Е, какво ще кажеш, Шели?

Бризът си играеше с разкошната ѝ коса.

— Дай ми няколко минути да се оправя.

— И така изглеждаш добре — обади се Марк.

Дъщеря му погледна скептично фланелката и късите си панталони, които показваха дългите ѝ загорели крака.

— Мисля да си сложа нещо по-дълго.

— Хайде, Раф, да изпием по едно кафе, докато Шели се приготви. Кажете ми, още ли мислиш да купиш земя в Уест Пойнт?

Шели побърза да отиде в спалнята си, свали фланелката и късите панталони и облече розова лятна рокля, дълга до глезените. Вдигна част от косата си високо, като остави останалата да пада свободно по раменете. Сложи си само малко червило.

Огледа се критично и взе гердана, който наскоро ѝ бе подарил баща ѝ. Беше изработен в източен стил: сини и зелени камъни, розов кварц, свързани с позлатени мъниста. С него външният ѝ вид ставаше изискан, а и баща ѝ щеше да се зарадва, като види, че си го е сложила.

— Възхитителна си, миличка! — възкликна той, когато тя слезе долу.

— Благодаря ти, татко.

Погледът на Рафаел сякаш бе станал още по-остър от преди. Или бе просто внушение. Каквото и да бе, Шели се изчерви. Невъзможен човек!

След пет минути вече бяха на път към градчето Маренте — кръстено на името на дядото на Раф — Пиетро. „Един от големите мъже на Севера“ — както бе казал баща ѝ.

— Марк изглежда щастлив — отбеляза с предизвикателен тон Раф.

— Разбира се, че е щастлив. Изглежда не можеш да го приемеш. Той отклони за миг вниманието си от пътя и я погледна.

— Странни неща приказваш.

— По-странно е твоето поведение. Чувствам се като затворник, пуснат под гаранция. Само една грешна стъпка и отивам пак зад решетките.

— Преувеличаваш.

— Едва ли. — Шели се вгледа в профила му. Беше толкова мъжествен и самоуверен. — Какво се опасяваш, че мога да направя?

— Засега се справяш. — Раф се засмя. — Харесва ми тази огърлица.

Шели прокара ръка по мънистата, смутена от резкия обрат на разговора.

— Красива е, нали?

— И още как!

Репликата ѝ се стори като удар с камшик.

— Как да разбирам това?

Той я изгледа хладно.

— Мисля, че познавам изработката.

Тя поклати глава объркано.

— Татко каза, че я е купил от Сидни, като ми я подари онзи ден.

— Е, може би има бутик и в Сидни. Не си спомням името, но беше китайка, много известна. Дани сигурно ще се сети.

— Не намесвай в това и Дани. И въобще, не е нужно да ѝ казваш всичко.

— Като какво например? — Той сбърчи вежди озадачен.

— Ами колко си загрижен за поведението ми и как то щяло да се отрази на баща ми.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Отричаш?! Едвам бях пристигнала и твоята братовчедка побърза да сподели с мен някои неща.

— Грешно си я разбрала. Не съм говорил нито за теб, нито за Марк с Даниела. Имаш честната ми дума.

— А откъде тогава знае толкова много?

Шели потрепери, възмутена от неговата арогантност.

— Ти казваш, че знае. Дани не е имала никакво намерение да те огорчи, но щом искаш, ще поговоря с нея.

Шели тръсна глава.

— Не, благодаря, но не желая да говорите за мен. И би ли ми казал какво необичайно виждаш в гердана ми?

— Цената му — каза направо той, — в него има доста злато. Бих казал осемнайсет карата, а също и полускъпоценни камъни — нефрит, някакъв вид берил, малахит, розов кварц. Доста скъпо бижу, нали? Чудно ми е, че си го сложила, когато отиваш на пазар.

Шели го изглежда втрещено.

— Разбира се, че ще го нося! Нали е подарък от баща ми.

— Уверен съм, че ще намериш начин да получиш още такива подаръци.

Тя пламна.

— Знаех си, че не трябваше да идвам с теб. Не мога да си обясня къде се корени омразата ти към мен.

— Но аз не те мразя! Намирам те дори очарователна, но ми е ясно, че си жена, която преследва целите си докрай. Е, аз, като приятел и съдружник на баща ти, не бих го допуснал.

— Това излиза извън рамките на приятелството ви.

— Ще свия знамената, щом докажеш, че греша. Съжалявам, но няма така бързо да се отървеш от мен. През годините, когато ти не благоволяваше поне да се обадиш, свикнах да защитавам интересите на Марк.

— И как бих могла аз да му навредя?

Раф я изглежда развеселен.

— Не, но не може да се отрече, че успяваш да обърнеш нещата в своя полза.

Когато пристигнаха в града, се разделиха. Шели демонстративно тръгна, без да каже и дума. Да не би да си въобразяваше, че ще се прибере с него! За да изтърпи още някоя нравоучителна проповед? Беше ѝ дошло до гуша от отношението му. Но по-лошото бе, че дълбоко в себе си Шели желаше да му се хареса. Въпреки това тя не смяташе да го чака, щеше бързо да направи покупките, които бе заръчал баща ѝ, и да вземе автобуса. Изведнъж Шели усети студенината на огърлицата върху кожата си. В един момент преди малко ѝ се искаше да я запрати по Раф. Явно баща ѝ беше изпращал много подаръци през тези шестнайсет години, но тя не бе получила нито един. Трябваше да признае, че човек трудно би повярвал на тази

история, но майка ѝ винаги бе прибирала пощата. Шели въздъхна и влезе в супермаркета. Напълно възможно бе Раф никога да не разбере истината.

Местният автобус потегляше от автогарата в дванайсет и трийсет, тоест десет минути преди срещата ѝ с Раф Конуей. Той великодушно я бе поканил на обяд, но тя предчувстваше, че преживяването няма да е от най-приятните. Шели остави бележка с кратко съобщение под една от чистачките на колата: „Взех рейса“. Е, той щеше да се ядоса, но колкото по-скоро му станеше ясно, че тя не е дошла, за да търпи неговия тормоз, толкова по-добре.

Беше много горещо. Рейсът бе пълен с домакини на средна възраст, най-вече от италиански произход. Вътре бе задушно, усещаше се миризма на храна, кафе и дори на чесън. Пътниците бърбеха шумно и се смееха. Една възрастна жена започна да разпитва Шели коя е и защо е била в града.

— Марк Стюарт, художникът ли? Да, разбира се, че го познаваше, всъщност не лично, но бе чула, че е добър приятел на господин Конуей.

Дори фамилията на Раф накара Шели да изтръпне. Той не би я оставил да му се изплъзне така лесно. Може би и в момента я следваше с колата.

И действително беше така.

Шофьорът на рейса хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Кой ли беше този, дето се опитваше да го задмине с колата си и му свиреше с клаксона. Жените обърнаха глави, а една от тях отиде и погледна през задното стъкло.

— Това е господин Конуей — Рафаел! — извика въодушевено. — Спри, Бепо. Сигурно иска нещо...

Шофьорът отби рейса в края на платното и спря. Всички от автобуса изгаряха от любопитство да разберат какво става. След малко Раф се появи на предната врата и поздрави Бепо на италиански. Шели също знаеше езика и разбра всяка дума от разговора им. Идваше ѝ да потъне в земята от срам. Всички жени я гледаха и се усмихваха — тя бе причината за изненадващото появяване на Рафаел.

— Колко романтично! — коментираха присъстващите.

Шели нямаше друг избор, освен да стане и да тръгне към вратата със смутена усмивка. Какъв театър!

— Моля за извинение, дами, но госпожица Стюарт още не е свикнала на нашите жеги — обърна се към грейналите лица на жените в рейса. Те изръкопляскаха трогнати.

Рафаел пое багажа на Шели и ѝ подаде ръка при слизането от автобуса. Тя, за разлика от останалите, прие жеста като недвусмислена подигравка. Шофьорът затвори вратата и рейсът потегли, оставяйки след себе си облак изгорели газове.

— Глупава постъпка — смъмри я той. — Не се опитвай да го правиш пак!

Шели нахлупи шапката си на главата. Лицето ѝ бе изпотено. Дълги влажни кичури коса лепнеха по страните ѝ.

— Това не те засяга! Беше ми забавно. Най-малкото, никой не се заяждаше с мен.

— Хайде, да сключим примирие — предложи той.

— Примирие? — Тя махна назад една къдрица, която бе паднала до устните ѝ. — Едва ли някога ще спреш да ме тормозиш за миналото, или по-точно за това, което смяташ, че е било.

Той я огледа загрижено и посегна към брадичката ѝ.

— Добре ли си?

Независимо дали го мразеше, или не, тръпки минаваха по тялото ѝ всеки път, когато я докоснеше.

— Излишно е да ми задаваш този въпрос, щом си наблизо.

— Хайде, влизай в колата! Климатичната инсталация ще ти помогне да дойдеш на себе си.

Вече в автомобила, тя хвърли шапката си на задната седалка. Все още ѝ бе адски горещо. Този човек имаше поразителни очи. Погледът му преминаваше през тялото ѝ като лазерен лъч.

— Гладна ли си?

— Не. — Тя поклати глава като затворник, когото карат обратно в килията.

— Въпреки това, ще трябва да обядваме. Марк не очаква да се върнем толкова рано.

— Искаш да кажеш, че той си мисли, че ние...

— О, престани! Та ние едва се понасяме, не е ли така?

— Така е! И е отвратително...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Една от хубавите страни на живота в провинцията беше изобилието от пресни плодове, зеленчуци, билки и цветя, които човек винаги можеше да намери по малките сергии на местните хора край пътя. Шели никога не бе опитвала толкова разнообразни тропически плодове. С голямо удоволствие ядеше папая, ананас, манго, анона.

Близо до „Белвю“ бе фермата Огъстин и тя редовно пазаруваше оттам. Толкова много хора се отбиваха там, че предприемчивата госпожа Огъстин и голямата ѝ дъщеря отвориха заведение и предлагаха на открито освежителни напитки, кафе, сандвичи, домашни бисквити и италианския специалитет кростоли. Един следобед Шели беше спряла да поотдъхне там на път за къщи. До нея се приближи млад мъж с приятно лице. Усмихна се смутено и рече:

— Вие трябва да сте дъщерята на Марк Стюарт? Мога ли да ви се представя? Аз съм Джеф Гант. Познавам Марк отдавна.

Човекът изглеждаше съвсем порядъчен и тя го покани да седне на масата с нея. Той беше около трийсетгодишен, с леко изрусяла от слънцето светлопепелява коса и неспокойни зеленокафеникави очи. Не бе висок, но имаше стройно тяло. Госпожа Огъстин дойде веднага при тях да се осведоми дали Джеф — назова го по малко име тя — ще желае нещо. Той си поръча силно кафе и бадемове бисквити. Шели поиска още едно капучино за себе си, за да му прави компания.

— Е, как ти се вижда нашия край?

— Тук е прекрасно!

Шели намести слънчевите си очила.

— Хубаво място — съгласи се той, някак безучастно и запита: — На почивка ли си тук?

— Не бях виждала татко много дълго време. Имаме толкова неща да си кажем...

— Представям си — усмихна ѝ се мило той. — А, как е Марк?

— Добре. Благодаря!

— Не ми е споменавал, че има толкова хубава дъщеря. Също... като принцесата от приказките. Дори косата ти е дълга и златисторуса.

— Благодаря.

— Предполагам, че си свикнала на комплименти. Като се вгледа човек в теб, открива, че по доста неща приличаш на Марк. Носят се разни слухове, че си била у Раф, когато Марк не е бил тук.

— Да, Раф беше много любезен с мен.

Джеф сви рамене.

— Той е местният герой. Всички са готови да целуват земята под краката му.

— Но не и ти, нали?

— Не обичам да се унижавам. С Раф сме приятели от деца. Е, аз никога не съм имал неговите възможности. Той е един от аристократите в нашето малко общество. Градът, както знаеш, носи името на дядо му, стария Пиетро. Той ходеше с онези кремави костюми и черна връзчица на фльонга на врата. Олицетворение на старите времена! Косата му цялата бе бяла и гъста, като грива на лъв. Хората само дете не му се кланяха по улиците. Също, както правят сега с Раф. Какво ще кажеш за Президентския дворец?

— Имаш предвид Уайт Клифс?

Шели усещаше, че в шеговитата интонация на Джеф се крие жилка завист.

— Да.

— Определено впечатлява. Всъщност бях поразена. Не съм и подозирала, че млад мъж като Раф може да постигне толкова много.

— Е, да. Раф е роден предприемач. Кара ме даже малко да се презирам. Целият Север е в краката му. Водил ли те е на Ейнджъл?

— Нямаше кога. Прекарвам времето си най-вече с татко.

— Препоръчвам ти да посетиш острова. Когато завършат всичко, ще бъде фантастично. Този човек има всичко, за което може да се мечтае — зашеметяваща външност, неприлично голямо богатство... Дядо му му остави едно значително състояние, а той успя да го удвои. Трябва да му се признае! Понякога може да е доста арогантен, но работи толкова здраво, че само като го гледам, се уморявам.

— А ти с какво се занимаваш, Джеф?

Той вдигна чашката с кафето, сръбна малко и като видя, че още е горещо, я сложи пак на масата.

— И аз съм в предприемаческия бизнес, като Раф. Тук има широко поле за действие. Ако намериш време, бих искал да ти покажа някои забележителности. Имам едно място, близо до Плажа на орхидеите, с къща на колове. Преди време писаха за нея в списание „Воуг Ливинг“. Сам я проектирах и построих.

— Много интересно. — Шели се мъчеше да звучи ентузиазирано. — В Нова Зеландия също имаме наколни къщи, заради хълмистия релеф. Женен ли си, Джеф?

Той поклати глава и отвърна с помръкнало изражение:

— Бях сгоден по едно време, но нищо не се получи. За братовчедката на Раф — Карла. Тя е хубаво момиче.

— Съжалявам, Джеф.

Събеседникът ѝ се усмихна с усилие.

— Може би не бях подходящ за това знатно семейство. Ти ще я видиш сама. Раф организира парти в твоя чест, за да те представи в местното общество.

— Бързо се разпространяват вестите по тези места. Раф едва го предложи и вече всички знаят.

Джеф си сложи още захар в кафето.

— Тук се възприема като събитие всичко, което той реши да направи. Какво мислиш за Даниела?

— Очарователна е. От нея блика такава жизненост.

— Вярно е. — Джеф се засмя и се облегна на стола. — Твърдо е решена да се омъжи за Раф. Не са много близки роднини. Доколкото знам, не са дори и втори братовчеди. Дани отначало играеше ролята на братовчедка, но явно преследва други цели. Може би ще успеят с леля ѝ Айрийни да накарат Раф да я заведе под венчилото. Много често идват от Италия, а и той нерядко ходи там. Връзките му с Италия са много здрави. Баща му — англичанин по произход — беше инженер. Някога работил на голям строителен обект и там срещнал майка му. След сватбата решили да останат да живеят тук.

— Наистина е трагедия, че са загинали.

Джеф тежко въздъхна.

— Е, не всичко в живота му бе като по мед и масло, но той беше дяволски смело момче.

Допи кафето си на няколко глътки и погледна часовника си.

— Имам уговорена среща след десет минути и трябва вече да тръгвам. Приятно ми беше, Шели. Предай много поздрави на Марк. Мога ли да намина да те видя някой път?

— Да, Джеф, ще ми бъде приятно!

Когато Шели се прибра вкъщи, завари баща си и Раф да разглеждат проектоплан за един участък от брега.

— Току-що срещнах един твой приятел — съобщи Шели на Раф, когато той се приближи да вземе от ръцете ѝ пакета с плодове и зеленчуци. — Джеф Гант.

— Нищо чудно — кимна той. — Джеф не пропуска случай да се представи.

— Така си е — включи се и Марк. — Предполагам, че не си го видяла при Огъстин?

— Напротив! Това учудва ли те?

— Бих казал, че да. Той ходи най-вече в ресторантите за бърза закуска.

— Вероятно е забелязал колата ти — предположи Раф.

— Но защо и двамата се отнасяте с такова подозрение към Джеф?

— Трагедията на Джеф е, че болезнено се стреми да не бъде самия себе си. Ако трябва да сме точни — иска да бъде копие на Раф.

— Не мога да повярвам!

— Не си ли предложи услугите да те разведе из околността? — Марк изглежда бе намерил нещо забавно в цялата история.

— Предложи ми, както и да ми покаже наколната си къща.

— Да, нея си заслужава да видиш — посъветва я Рафаел.

— Не си никак забавен! За къщата му са писали дори във „Воуг Ливинг“.

— Естествено, че са писали — намеси се Марк. — Даже имам броя тук някъде. Ще ти го покажа. Проектът е на Раф, изпълнен от „Конуей Кънстракшън“. Джеф е обявил в списанието, че „местни работници“ са осъществили негов собствен проект. Как не го е срам!

Шели беше удивена.

— Ти не знаеше ли, че тук всички архитектурни конструкции са по проект на Раф? — запита баща ѝ, като видя колко е изненадана.

— Архитект ли си наистина? — обърна се тя към Рафаел.

— Казват даже — добър архитект.

— Но това е чудесно! Ти ли си проектирал Уайт Клифс?

— Едва след като успях да разреша някои проблеми с терена.

— Не разбирам, защо не си ми казал досега.

— Ами...

— Ела да погледнеш, мила — кимна Марк към чертежите. — Раф има научна степен по архитектура. Нима съм пропуснал да ти кажа колко даровит архитект е той?

— „Даровит“ е силно казано. Това е само подготвителна работа за проекта, който искам да направя.

Рафаел застана до нея и тя моментално почувства мъжественото му излъчване. От възнение се вкопчи в плота на масата.

— Това са планове за преразпределение на площта на старата ферма „Танер“. Двеста хиляди квадратни метра първокласна земя, разположена до морето. Трийсет къщи ще се изградят на парцели от по шест хиляди квадратни метра, а останалото ще бъдат паркови площи. Щом започнат строителните работи, ще те заведа да ги разгледаш.

— Очаквам го с нетърпение.

Шели наблюдаваше ръцете му. Правеха елегантни, премерени жестове. Имаше дълги фини пръсти с добре поддържани нокти. Всяка жена би мечтала такива ръце да я докосват.

— Другата седмица ще прескоча до Ейнджъл, така че, ако желаеш, можеш да дойдеш с мен.

— С удоволствие — отвърна тя.

Шели вдигна глава и срещна погледа му. Очите му бяха спокойни, хладни и дълбоки.

Марк отиде да изпрати Раф до колата му и Шели реши да продължи разговора за Джеф.

— Раф беше много резервиран към Джеф Гант.

— Е, случва се човек да се разочарова от някого, миличка. Раф е направил толкова много за Джеф, а не е получил и едно „благодаря“ в замяна. Раф е бил кумир за Джеф, когато са били деца и са израснали заедно, но после се намесила завистта. Джеф решава, че на приятеля му всичко се поднася на тепсия. Във всяко нещо, с което се е захващал единият, се е впускар и другият. Джеф се включи след Раф в предприемачеството с недвижими имоти, но освен че няма нужната квалификация, си избира все ненадеждни бизнес партньори. По мое

време им викахме шарлатани. Каза ли ти за годежа си с братовчедката на Раф — Карла?

— Да, спомена ми. Останах с впечатление, че се сърди на Раф.

— Така е. По ирония на съдбата именно дядото на Раф поел разносните по образованието на Джеф, както и на други деца от района. Пиетро беше чудесен човек. Истински филантроп. Джеф обаче е израснал в недотам добро семейство, сред кавги, без сигурност и спокойствие.

— Навярно и това е дало отражение върху характера му.

Марк кимна утвърдително.

— Често съм си мислел, че някъде другаде щеше да се чувства много по-добре, някъде, където не би стоял в сянката на Раф.

— А Раф какво отношение има към него?

— Гледа философски на нещата. Знае за бесовете, които го разяждат отвътре. Раф нямаше нищо общо с развалянето на годежа му. За това си е виновен Джеф.

— Знаеш ли, татко, аз го поканих на гости.

— Е, няма нищо. Джеф е добра компания, когато не крои нещо лошо.

Шели усети, че в нея се надига съмнение.

— Той знаеше всичко за партито в края на месеца.

— Някой от къщата трябва да му е казал — засмя се Марк невъзмутимо. — Всички живо се интересуват какво прави Раф. Това ми напомня да те попитам за роклята, която ще облечеш за случая. Дамите е редно да показват изискан вкус, особено в такава чудесна обстановка като дома на Раф. Рокля, подобна на тази, която носеше Даниела миналата седмица, би ти седяла великолепно.

— Да, наистина. Тя беше с рокля на Валентино. Зое Айрийни не можа да се сдържи и ми каза, за да ми натрие носа. Но аз нямам такава. Имаш ли представа колко струва подобно удоволствие?

— Доста кръгла сума. — Марк се засмя. — Още не съм напълно разорен, миличка, и настоявам да ти купя нещо подобно. Искам да си най-красивата дама на партито. Жалко, че не си взела със себе си перлите. — Марк говореше с толкова спокоен и непринуден тон, че Шели не усети уловката, която той неволно й постави.

— Какви перли?

Перлите от Южно море, разбира се, сети се тя. Дъхът ѝ секна от ужас.

— Ти изобщо не си ги получила, нали? Не можеш ли да ми кажеш?

— Татко... — Шели стисна нервно ръце.

— Прикриваш майка си. Разбирам. За всичко друго сме говорили, само за това — не. Никой от нас не иска да разруши отношенията на другия с теб. И писмата ми не си получавала, нали? И подаръците?

Шели отиде при баща си, взе ръката му и я сложи на страната си.

— Не се ядосвай! Пребледнял си! Добре ли си?

Марк усети в гласа ѝ искрена тревога и реши да прекрати неприятния разговор.

— Добре съм, разбира се. Последните дни са най-щастливите в живота ми.

— Ами тогава — заговори тя през сълзи, — да не позволяваме нищо да ги помрачи. Казахме сбогом на тъгата. И на всички грешки.

Тя прегърна баща си.

— Обичах майка ти, Шели — призна той. — Направих всичко, което беше по силите ми, но бях още млад и не можех да търпя да ме ограничават, да ми слагат юзди. Бракът ни се превърна в ад и за двамата. Може би не бях достатъчно зрял и мъдър, за да променя властния характер на Сарина. Тя беше много млада и красива. Трябваше да диша, да се наслаждава на живота с пълни гърди, а вместо това тя упорито настояваше да живеем затворено. Не си ли се питала защо имахме толкова малко семейни приятели? Майка ти не допускате никой по-близо. Само ти, аз и тя. — Той въздъхна тежко, сякаш тези шестнайсет години бяха само ден. — Радвам се, че майка ти накрая е намерила спокойствие и удовлетворение от живота. И двамата си причинихме болка, но това е вече минало. — Той приглади косата на Шели и я целуна. — Какво ще кажеш да порботим един час преди вечеря. Не е за вярване какво вдъхновение черпя от теб! Работите ми са пропити с нов дух. Кажи няма ли да е чудесно, ако направим изложба заедно?

— Татко, моите картини едва ли могат да се поставят редом с твоите — рече скромно тя, но очите ѝ заблестяха.

— Нищо подобно! Ти си посвоему талантлива. Всъщност си мисля, че имаме някаква обща виталност, от която струи енергия, както и сходна ориентация. Рисувам за удоволствие от години, но трябваше да се появи Раф, за да ме накара да изложя творбите си. Той е мой голям приятел и сигурно ще стане и на теб, мила.

Изминаха няколко дни на спокойствие и щастие за Марк и Шели. В петък следобед той каза на дъщеря си, че отива в града по работа.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб — запита Шели, може би за трети път.

— Не, мила, много е горещо. Пък и синоптиците предсказват за следобед проливни дъждове с гръмотевици.

— Знам. — Шели и баща ѝ бяха почти до колата. — И се чудя защо отиваш при такава прогноза?

— Има неща, които не търпят отлагане. Не се тревожи за мен, мила, свикнал съм с бурите. Във всеки случай, би трябвало да се върна, преди да завали.

Шели помахна на баща си с ръка и се върна в къщата. Безпокойството ѝ растеше. Интуицията ѝ подсказваше, че това не е от обичайните му посещения в града. Навсякъде, където ходеше, той ѝ вземаше със себе си. Този път обаче ѝ бе отказал. Значи имаше нещо, което трябваше да остане скрито за нея. Възможно ли бе да отива на лекар? С него можеше да се говори свободно за всичко друго, но не и за здравето му. Може би бе крайно време да се опита да научи нещо от Раф. Дали хроничната тропическа треска бе причина за намаляването на телесното му тегло? Баща ѝ беше слаб, откакто го помнеше. Какъв ужас! Сега, след като бяха заедно, за нищо на света не искаше да го загуби.

За да се отвлече от нерадостните мисли, Шели реши да сготви нещо. Марк обичаше чая с бисквити, но не го биваше да ги приготвя. Шели имаше под ръка достатъчно орехи и бадеми. Иначе баща ѝ обичаше да готви. Докато приготвяше някакво ястие, той винаги се сещаше за някоя чудата история от преживелиците му в Югозападна Азия. Точно там беше хванал „онова вирусно нещо“. Шели си спомни с ужас, че наскоро някакъв младеж в Малайзия бе починал от вирусна тропическа треска. Бил турист от Куинсланд и близките му твърдяха,

че цял живот не му се е налагало да ходи на лекар. Рафаел трябваше да й каже, ако баща й наистина не бе добре.

Беше изминал около час, когато кучетата залаяха предупредително. Шели избърса ръце и излезе на верандата. Беше Джеф Гант.

— Здравсти, Шели! — весело подвижна той. — Имах работа наблизко и реших, че няма да е зле да намина.

Той тръгна към площадката, без да изпуска от очи кучетата. Някаква враждебност бе обзела иначе кротките лабрадори. Наложиха се Шели да ги успокоява.

— Страхувам се, че в момента татко не е у дома, Джеф. Сигурно няма да се забави. Отскочи за малко до града. А теб какво те води насам?

Джеф се качи по стълбите.

— Искан да огледам един парцел земя. Намира се близо до Кешс Кросинг.

Шели му посочи с ръка един стол:

— Заповядай! Седни. Нещо разхладително? Кафе?

— Предпочитам нещо студено. — Той й се усмихна мило. — На какво мирише така хубаво? Май печеш нещо?

— По-скоро нещо прегаря. Почакай малко, Джеф. Ей сега се връщам.

Шели се втурна в коридора. Вместо да остане на верандата, гостът тръгна след нея.

— Чудесно — измърмори одобрително. — Марк има добър вкус, но нищо не може да замени женската ръка.

Шели малко бе раздражена от безцеремонното му поведение. Тя извади от фурната две тави с бисквити.

— О-хо, бисквити! Моята слабост — възкликна Джеф с ентузиазъм.

След малко излязоха на верандата с напитките и бисквитите. Бофин започна да лае по мъжа.

— Тихо, момчето ми! — нареди домакинята.

— Ей, богу, това куче не ме харесва — засмя се Джеф.

Разположи се удобно на стола си и се усмихна лениво:

— Искаш ли да дойдеш с мен до Кешс Кросинг? Мястото е чудно. Има и езеро... По дяволите, каква задуха!

Идеята да поплува малко беше чудесна, но все пак Шели предпочете да си остане вкъщи. Имаше и готово оправдание.

— Съжалявам, Джеф, но не мога да изляза, преди татко да се прибере.

— Че той докато се върне, ще минат няколко часа — възрази ѝ гостът. — Баща ти не е много добре и...

— Какво имаш предвид, Джеф? — Тя изтръпна. — Татко нищо не ми е казал. — Тя сведе поглед.

— В мига, в който го казах, разбрах, че не е трябвало. Но ти не се тревожи. Това е само някакъв вирус от времето, когато е бил в Малайзия. Сигурно ти е споменал. Няма нищо опасно.

Шели стана от стола, облегна се на перилата на терасата и впери празен поглед в цъфтящата градина.

— Страхувам се, Джеф. От татко не можеш да измъкнеш и думичка за здравето му, а би трябвало да сподели с мен, ако има нещо сериозно.

— Разбира се, че трябва. — Той реши, че е редно да не я разстройва повече и сложи ръка на рамото ѝ. — Боже мой, изплаших те! Съжалявам!

Той се опита да я прегърне успокоително, но точно в този момент една сребристосиня кола се зададе по алеята.

— Да го вземат дяволите! Мога да се закълна, че Раф ме следи.

Ръката му бързо пусна рамото на Шели.

Кучетата, както винаги, залаяха възторжено и се втурнаха да посрещнат Раф. Той се запъти към верандата със строго изражение.

— Знаех си, че ще те заваря тук, Джеф. Току-що идвам от офиса на Тед Масингам. Марк ми каза, че случайно сте се срещнали.

Руменина изби по страните на Джеф.

— Тръгнал съм към Кросинг и реших да прескоча до Шели за малко. Беше така добра да ми предложи чаша студен сок и домашни бисквити.

Погледът на Рафаел проследи Шели и после се спря на кръглата плетена масичка.

— Много добре, Джеф.

— Тя отлично се справя с готвенето. — Джеф се мъчеше да звучи непринудено и естествено.

Шели усети колко се притесни Джеф. А и тонът, с който му говореше Раф, съвсем не бе приятелски.

Джеф погледна небето и каза:

— Е, аз вече ще тръгвам. Нещо взе да се заоблачава. Довиждане, Шели — усмихна се неловко. — Поканата ми остава в сила. Довиждане, Раф, стари приятелю. Май не се държим много приятелски, а?

— Ще се отнасям с теб приятелски, когато престанеш да ми създаваш неприятности. Можеш да го кажеш и на Харис. Съдружник като него, не ти трябва.

— Той не ми е съдружник.

— Дано — отвърна скептично Раф. — И преди съм ти казвал, че от него нищо добро не можеш да очакваш.

— Добре де, добре! Да смея ли да се надявам, че ще ме поканиш на партито на Шели? — Той отправи към нея умоляващ поглед.

Изражението на Раф говореше, че въпросът е много деликатен. Джеф сложи ръка на сърцето си.

— Обещавам да се държа безукорно. — Дългата коса на Шели се вееше на слабия ветрец. Джеф я погледна и се обърна към Рафаел: — Виждал ли си през живота си по-хубава коса? Като на принцеса от приказките — точно това разправях на Шели.

Той се спусна надолу по стълбите, качи се в колата си, махна им и потегли толкова рязко, че автомобилът подскочи и изпод гумите се разхвърчаха дребни камъчета.

— Джеф се слави с опакия си характер — промърмори неодобрително Раф. — Не те съветвам да се качваш в една кола с него. Може да се окаже опасно...

Той погледна неодобрително прилепналата ѝ блуза и кафявите къси панталони.

— С какво те дразни толкова?

— Не ми се иска той да те докосва.

— Точно ти ли го казваш? — Тя почти заекна от учудване. — Съвсем ясно си спомням как ме праметна през рамо като чувал с картофи вечерта, когато се запознахме. Пък и теб какво те засягат отношенията ни? Ако искаш да знаеш, Джеф се държа като кавалер.

— Значи ли това, че ти си го насърчила? — В гласа му прозвучаха ядни нотки. — Я се погледни!

Шели прецени външния си вид — тясна блуза, открояваща женствените ѝ форми, къси ленени панталони, които не скриваха много от дългите ѝ стройни крака.

— Остава да кажеш, че трябва да се облека като монахиня.

— Само ще си навредиш, ако се обличаш така предизвикателно. Имаш прелъстително тяло.

— Я виж, колко си загрижен! — Тя тръсна гневно коса. — Обзалагам се, че и на теб ти минават някои опасни мисли през главата. Недей да отричаш!

— Какъв смисъл има да отричам? Напълно си права.

Той я хвана и я дръпна рязко към себе си. Заплашителният му поглед я смути.

— Нали не си такъв — промълви Шели умоляващо. Усети, че не ѝ достига дъх. — Не и Раф Конуей — опората на обществото, любимецът на всички, крило за слабите и старите...

— Млъкни, ако обичаш!

Той стисна устни. Мургавата му кожа бе леко побледняла.

— Грубиян! — Гласът на Шели тръпнеше от възбуда.

Усещането от допира на телата им надигна у нея вълна от емоции. Реакцията на Раф я парализира, карайки я да се чувства унижена.

— Пусни ме! — извика тя. — Никой не те е упълномощил да се разпореждаш с мен. Аз съм си аз и ще правя каквото поискам.

Тя се опита да се измъкне от ръцете му и в този момент видя как лицето му доближава нейното. Юмруците ѝ се отпуснаха и пръстите ѝ почувстваха топлината на гърдите му. Изведнъж я обзе желание да разкопчее ризата и да докосне кожата му. Никой до сега не беше я целувал така. Никога. Нещо в Шели трепна и тя почувства, че му принадлежи. Можеше ли подобна необузdana страст да е любов? Нали любовта е красиво изживяване, а пък това усещане от близостта му бе тъй първично?

Раф откъсна устни от нейните и започна да целува нежните ѝ гърди. Тялото ѝ пламна. Тя отчаяно поиска да го спре.

— Това стига ли ти? — запита Раф с дрезгав глас.

Шели направи усилие да дойде на себе си. Наведе глава, после рязко я вдигна.

— Въобще не го исках... — изрече, още зашеметена.

— Тогава не трябваше да си играеш с огъня. Не съм от тези твои „кавалери“, които можеш да командваш.

— Ти изобщо не си кавалер!

Шели докосна устната си — беше подута.

— Не съм те наранил. — Той огледа лицето ѝ. Едно мускулче отстрани на устата му прескачаше.

— Точно това направи. — Тя облиза сухите си устни. — Сега какво, ще се преструваме, че нищо не е станало? Мислех, че не ме харесваш.

Погледът му помътня.

— Харесвам те, и още как! Харесва ми красивото ти лице, хубавото ти тяло, но не мога да повярвам в чистите ти намерения.

Внезапно някъде високо над главите им проехтя силен гръм и след миг в небето блесна начупената линия на светкавица. Шели инстинктивно побърза да се скрие в къщата.

— Бурята започва. Не се бой! Няма да те оставя сама. Трябва да затворим прозорците.

Шели тръгна към прозорците, но втори гръм раздра небесата и я накара да отскочи назад. Особен мирис изпълни въздуха. Раф излезе на верандата.

— Ела навън — извика ѝ той, сякаш опиянен от тържеството на природата.

Чу се как вятърът затръшна капака на един от прозорците. Само като си помисли човек колко слънчева и ясна беше утринта. А сега плътни сиво-черни облаци пъплека откъм океана и забулваха небето. Страховита красота! Мощният вятър тласкаше тъмната завеса над плантации и ферми. Шели никога не бе ставала свидетел на толкова величествена стихия.

Раф присви очи. Шели усети, че пребледнява.

— Хайде, ела тук!

Тя се подчини, като че ли беше малко дете. В клоните на дърветата пърхаха изплашени папагалчета. В здрача окраската им изглеждаше по-пъстра отвсякога. Както стоеше с гръб към Раф, Шели усети как той обгръща крехките ѝ рамене.

— Недей да трепериш, в безопасност сме.

Успокоена от думите му, тя се отпусна и отново погледна небето.

— Ако можех да нарисувам тази вълшебна картина!

— Природата е ненадминат художник. Ще видиш след малко, когато започне да вали, колко свеж ще стане въздухът. Но ти още трепериш!

„Да, и на теб това ти харесва, защото искаш да ме закриляш и да ме подчиниш“, помисли си Шели. Отношението му към нея бе белязано с някакво жестоко тържество. Той упорито я притискаше към себе си, кръстосал ръце на гърдите ѝ. Тялото му излъчваше аромат на цитрус. Шели се чувстваше напълно обезоръжена. С колко ли други жени се бе държал по подобен начин? Колко ли още го бяха пожелавали толкова силно като нея? Тя осъзна, че копнее за мига, когато той отново ще я целуне.

Започна да вали, но никой от тях не помръдна. След жегата и задухът, хладният кристалночист въздух им се стори като дар Божи. Шели се измокри цялата. Дрехите ѝ залепнаха по тялото.

— Да се прибираме — прошепна тя.

Но Раф не помръдна, продължаваше да я прегръща. В един миг се наведе и целуна врата ѝ. Беше силен, опасно мъжествен и дързък. Шели не бе подготвена за това, което се случваше, но се осмели да промълви:

— Целуни ме!

Устните ѝ леко докоснаха неговите. Усетил дъха ѝ, той я притисна възбудено и устните им се впиха в страстна целувка. Подвластна на чара му, Шели не се възпротиви. На двайсет и три години още не беше имала мъж в живота си. Не искаше да се отдаде на някой, който не я обича. Сега обаче душата ѝ закопня за Раф. Изведнъж той рязко я отблъсна. Лицето му стана сурово, дори отчаяно.

— Не бива да продължаваме!

— Моля те, моля те... — Тя не можа да познае гласа си, треперещ, изпълнен с копнеж. Ала лицето на Раф остана каменно.

— Шели, наистина ли го искаш?

— Да! Ти... Ти ме влудяваш.

— Да не мислиш, че и аз не изпитвам същото? Всеки път, когато те видя, усещам предизвикателството, което ми отправяш. Не мога да устоя...

— Затова ли ме ненавиждаш? Искаш да победиш изкушението? Върви си тогава! Бурята вече утихва.

И той си тръгна. Шели остана да стои сама на терасата.

След проливния дъжд небето стана чисто, лазурно синьо.

Объркана и изпълнена с угризения, тя се питаше какво ли я очаква оттук нататък.

ПЕТА ГЛАВА

След половин час Марк се прибра вкъщи благополучно. Шели излезе на верандата да го посрещне.

— Навън ли те завари бурята?

— Не, изчаках да премине и после тръгнах — каза той и подаде на дъщеря си няколко плика, пълни с покупки.

— Какво е това? Да не е дошла Коледа? — изненада се тя.

— Откакто си тук, всеки ден е Коледа — отвърна той бодро. — Да се е отбивал Раф, докато ме нямаше?

— Ти ли му каза да намине?

— Ако знае, че си останала сама вкъщи, той би дошъл да провери дали всичко е наред и без да му казвам. Много е внимателен.

— Имах и друго посещение.

— От кого?

— От Джеф Гант.

— Джеф? Какво искаше?

— Намина да ме види. Раф не му се зарадва особено.

— Разбирам го. И аз понякога се ядосвам на Джеф. Срегнахме се в града и той разбра, че си сама вкъщи. Затова е дошъл.

— Той не остана дълго. Всъщност си тръгна, веднага щом се появи Раф.

— Раф знае как да го респектира. Хайде, ела вътре да видиш какво съм ти донесъл.

— Татко, разглезваш ме!

— Доставя ми огромно удоволствие да го правя.

Те влязоха в коридора и завариха двете кучета все още потиснати и умърлушени след бурята. Марк остави покупките на канапето и отиде да ги успокои. Шели седна на фотьойла и погледна с любопитство към пликовете.

— Татко, какво толкова си купил?

— Знаех, че ще си нетърпелива да разбереш.

Той отиде в кухнята, изми си ръцете и се зае да разопакова подаръците.

— Ето!

Шели не можеше да повярва на очите си. Баща ѝ сякаш бе опустошил цял моден бутик — вечерни и дневни рокли, ризи, панталони, дълги поли в различни цветове, сака, дори три бански костюма! Имаше и еспадрили, сандали, всякакви дамски аксесоари, колан, изработен от масивно сребро, инкрустиран с тюркоази. Всичко това сигурно струваше колкото пътешествие в Тихия океан с луксозен кораб.

— Нападнах бутика на Шари — поясни Марк, като небрежно полюшваше колана на ръката си. — Би трябвало да ти е точно по мярка.

— Господи, всичко е фантастично! Май след теб нищо не е останало в бутика?

— И да не е, ще го заредят пак.

Марк бе доволен от ефекта, който бе произвел върху дъщеря си. Тя грабна една чудесна рокля на пъстри флорални мотиви на бял фон. Въпреки радостта, лицето ѝ бе преbledняло.

— Ти си чудесен, но аз не мога да те оставя да харчиш толкова много пари.

Той поклати глава отрицателно.

— Хайде, хайде! За какво са парите? Нито можеш да си купиш с тях здраве и щастие, нито да ги вземеш със себе си на онзи свят. Защо да не доставя поне радост на моята хубава дъщеря?

Шели се спусна към баща си и го прегърна.

— Много ти благодаря, татко! Значи затова трябваше да ходиш до града.

— Не само за това. — Той се засмя и я целуна по челото. — Чаша чай ще ми се отрази добре.

— Седни, ей сега ще ти донеса! — Тя изтича към кухнята. — Мислех си, че може да си ходил на лекар.

— Не и този път, миличка — отговори Марк и се отпусна във фотьойла. — От време на време ходя на прегледи — налага се на моята възраст, пък и понякога имам гадене и главоболие от онзи вирус, но не е нищо страшно. Хората си живеят с къде-къде по-сериозни проблеми.

— Лекарите не могат ли да те излекуват окончателно?

— Изглежда не могат, миличка, но доктор Ригби смята, че действието на вируса в организма ми е отслабнало.

— Слава богу!

— Хроничните трески могат да бъдат доста упорити понякога. При някои пациенти могат да дадат и други отражения. Но стига сме говорили за мен! Шари ми каза, че може да поръча от Сидни каквото си пожелаеш за партито на Раф. Все пак няма да е лошо, ако го обсъдите по-скоро. Аз съм на мнение, че ще е най-добре, ако тоалетът ти е в червено или златисто. И двата цвята много ще отиват на очите и косата ти.

— Ужасно ме глезиш — въздъхна Шели.

— Скъпа моя, не е ли чудесно, че имам тази възможност? А, между другото, няма само ти да изглеждаш страхотно — и аз съм си поръчал смокинг. Първият в живота ми. Бял, като този на Раф. Едва ли ще му е неприятно, че имам същия.

— Обичаш го, нали?

— Необходим ти е мъж като него, бих одобрил такъв... — отвърна баща ѝ с дрезгав глас.

Може би Марк беше прав, но желанието му трудно щеше да се сбъдне.

Настъпи денят на екскурзията до остров Ейнджъл. Шели бе облякла къси карирани панталони в синьо и бяла блуза, които ѝ стояха чудесно. Сложи си широкопола шапка, напъха в чантата си връхна дреха и плажна хавлия. Гореше от нетърпение отново да види Раф. Миналата вечер бе скицирала портрета му. Марк разгледа рисунката и възкликна:

— Забележително! Трябва да я покажа на Раф.

Раф пристигна в „Белвю“ към девет и половина. Шели почувства напрежението, което се появяваше всеки път, когато го зърнеше. Беше елегантен, както винаги, макар и да носеше обикновени дрехи: пуловер, къси бели панталони и маратонки. Стори ѝ се нелепо, но сякаш постоянно усещаше погледа му върху себе си. Марк донесе скицирания портрет и го подаде на Раф.

— Ето ти пример за таланта на Шели.

Гостът разгледа рисунката с голямо внимание.

— Наистина си много добра! С нетърпение очаквам да видя и другите ти работи.

— Шели е перфекционист, момчето ми! — засмя се Марк. — Мога да те уверя, че няма да останеш разочарован.

— Няма ли да дойдеш с нас, татко? — покани го отново, но баща ѝ поклати глава.

— Сега съм в настроение за работа. Желая ви приятно прекарване.

Той им махна за сбогом.

— Татко май се опитва да ни сватосва — подхвърли тя, когато двамата с Раф стигнаха до крайбрежния път.

— Бащите са такива. — Той ѝ хвърли бегъл поглед. — Чудесно изглеждаш. Направо прелъстително! Да не си решила да те снимам?

— Всъщност няма да е зле, ако ми направиш няколко снимки, заради татко. Сигурно ще се радва да ме има на снимка. Той ми купи всички тези дрехи.

— Не може да бъде!

— Защо се отнасяш така с мен — запита Шели, огорчена от иронията му. — С какво съм го заслужила? Не съм го молила да ми прави подаръци. Трябва ли да се чувствам виновна, защото ти тълкуваш действията му погрешно? Съвсем нормално е за един баща.

— Щом така мислиш. — Раф присви очи.

— Нека да не си разваляме хубавия ден. Да не би Даниела да се е ядосала, че не я покани?

— Да, малко.

— Чувам разни слухове за вас...

— Какви слухове? — запита Раф без особено любопитство.

— Роднините на север изглеждат очакват годеж.

— Ще поживеем, ще видим — отвърна сухо той. — Но до тогава си оставам необвързан.

Пристигнаха малко преди обяд на острова. Прелетяха разстоянието с хеликоптер. Под тях се редуваха гъсти тропически горички, коралови плитчини, островчета. От птичи поглед над океана водите около малките атоли преливаха от тюркоазносиво до изумителни нюанси на зеленото. Особено красив беше проливът между два рифа, където зеленикавата вода искреше, сякаш дъното бе

посипано със скъпоценни камъни. На Шели ѝ се струваше, че подобна красота не съществува другаде на земята.

Докато Раф говореше с пилота, тя се любуваше на двата остри върха, който се издигаха в средата на острова. Ако човек вложеше малко въображение, те наистина можеха да му заприличат на криле. „Ейнджъл“ със сигурност бе най-подходящото име за това красиво място. В западната част на острова, където се приземиха, се строеше малкият частен курорт.

Бяха ѝ разказали за двацетината усамотени вили, сгушени между палмите и храстите по протежение на плажа.

Островът бе идеално убежище за влюбени. Мислите ѝ отново се върнаха на Раф и сърцето ѝ заби силно. Значи Даниела е била вбесена? И с основание. Малко мъже можеха да се сравняват с него. Това, което Шели не можеше да приеме, бе враждебността, която той упорито демонстрираше спрямо нея. Какво го засягаше, че баща ѝ ѝ бе подарил скъпи дрехи? От един баща можеше да се очаква подобен жест.

Раф приключи разговора и се приближи към нея. Хеликоптерът излетя, вдигайки облаци прах. В това време отнякъде се появи мъж в работно облекло и поздрави сърдечно:

— Здравей, Раф!

— Това е Тери Роугън — представи го Раф. — Той ръководи хората ми тук. Добър човек е и си го бива в работата.

Мъжът беше висок, около четирийсетгодишен, със здраво телосложение, руса коса и сини очи. Изражението му беше спокойно и добронамерено.

Шели реши да се поразходи малко, докато двамата мъже разговаряха за хода на строежа. След малко успя да различи между палмите вилите на малкото селище. Бяха замислени така, че да хармонират с околната среда и не се забелязваха отдалече. Раф проследи изненадания ѝ поглед.

— Неочаквано, нали? Точно това съм целил. Построени са от тиков материал върху стоманени конструкции. Достатъчно здрави са, за да издържат на циклоните, които връхлитат два-три пъти годишно откъм Коралово море. Ела да ти покажа къщичките отблизо.

Влязоха в една от тях и Раф я разведе из нея. В семплата и практична обстановка не липсваше естетика. Имаше просторна спалня, баня, кухненски бокс.

— За цяло семейство би било тясно — прецени Шели.

— Така е. Проектирани са специално за влюбени двойки или близки приятели. — За миг в очите му проблесна дяволито пламъче. — Но за сметка на това на другите острови има отлични условия за семейни или групови почивки. Ейнджъл е малък частен курорт. Искаме също да упражняваме известен контрол, защото небрежността на туристите може да нанесе големи вреди. От нашите гости ще очакваме да опазват околната среда и да използват безмоторните лодки и водни колела, които им предлагаме. Тук ще царят спокойствие и непринуденост.

— Няма ли да има телефони, телевизия?

Той поклати глава.

— Не, само шумът на морето.

— Звучи романтично.

— Раф проявява скромност — намеси се в разговора Тери Роугън, — но аз мога да ви кажа, че с този проект той спечели награда: „За удобство, естетика и съвършена хармония с природата“.

Раф сви рамене.

— Голяма отговорност е да строиш селище на райски остров като Ейнджъл. С много неща трябва да се съобразяваш. А що се отнася до обзавеждането на вилите, ангажирал съм една фирма от Брисбейн. Вече съм имал възможност да се убедя, че работят много качествено. Използват най-вече естествени материали и тъкани. Мога да ти покажа каталога им като отидем в административната сграда, която е близо до ресторанта. Всички постройки са свързани с алеи и пътеки, никакъв асфалт. Това място не е избрано случайно, естественият горски фон скрива вилите от любопитни очи.

Шели усети изучаващия поглед на Тери Роугън. Явно познаваше Даниела и сега бе заинтригуван от появата на друга млада дама около Раф.

Когато излязоха от къщичката, Раф се обърна към Тери:

— Да си забелязвал пак онази моторница?

— Не, но си отварям очите на четири. Какво да правим, след като някои хора искат да знаят всяка твоя стъпка. Може и да са били туристи, не знам. За всеки случай съм предупредил работниците на острова да внимават. Стен и другите патрулират наоколо през нощта.

Тери Роугън ги остави и те продължиха обиколката из курорта. Сега, когато останаха само двамата, се почувстваха неловко. Не можеха да потиснат емоциите си. За краткото време от тяхното запознанство в душата на Шели бе настъпил невероятен обрат. Тя се плашеше от влечението си към този мъж. Вълнуваше се толкова силно, че когато Раф неочаквано се спря, за да ѝ посочи нещо, тя стреснато отстъпи няколко крачки назад. Той видимо се подразни от реакцията ѝ и тя побърза да каже:

— Не ми обръщай внимание. Понякога се държа глупаво.

— Глупаво е, наистина. — Нервите му бяха опънати. — Не сме сами на пустинен остров. А и аз не бих направил нищо против волята ти. Успокой се, приближаваме централния комплекс. Там в момента работят доста хора, така че...

— Смуствам се в твоє присъствие — опита да се извини тя.

В района на централния комплекс подемен кран спускаше голям скален блок към единия край на заблатено езеро. Водната повърхност бе покрита с бели, кремави и жълти водни лилии, които излъчваха омайващ аромат. Гледката така впечатли Шели, че тя излезе на малкото мостче, което свързваше брега със сградата, да се полюбува на природата. Беше забелязала, че по тези места се срещат диворастящи сини лотоси, но тези бяха някак особени.

— Това е разновидност — поясни Раф, който я следваше. — Прекрасни са, нали? Тук водните растения виреят чудесно. Навсякъде ще видиш сини, дори розови и червени лотоси. Казват, че древните египтяни са наричали Австралия „Земя на лодките“. На много аборигенски рисунки личат големи плавателни съдове, наподобяващи птици. При Кейп Йорк има руини на пирамида, на която е издялан образа на египетския бог Тот. Може да се каже със сигурност, че много мореплаватели са стъпили на континента преди капитан Кук — индонезийци, китайци, японци, малайци, маори. Защо не и древните египтяни? Посоката на морските течения е благоприятна за такова отклонение, още повече че и на тях е бил добре познат бумерангът. Може би са го заимствали от аборигените или пък обратното. Кой знае?

— Интересни са всички тези загадки — съгласи се Шели. — Виждам, че строителството на курорта е в много напреднал стадий. Впечатляващо е наистина!

— Много пари съм вложил в проекта. Марк също участва.

— Наистина ли? — Шели изведнъж се оживи. — По какъв начин?

Раф я прониза с поглед. По тялото ѝ преминаха тръпки.

— Най-добре той сам да ти каже. Ти ще го наследиш един ден, но не бързай да се радваш.

— Зададох ти съвсем обикновен въпрос, а ти го изопачи!

— Твоят „съвсем обикновен въпрос“ ме навежда на някои мисли.

— Което никак не е чудно, след като си толкова мнителен.

— Дано да си права. Какво ще кажеш да поплуваме? Пропуснахме отлива и не можем да се разходим сред кораловите рифове, но можем да ги разгледаме, ако сложим кислородни апарати. Опитвала ли си някога?

Щели се помъчи да забрави обидните му думи преди малко.

— Не ми се е отдавал случай.

— Е, сега имаш тази възможност. Водите на Големия бариерен риф не крият никакви опасности за гмуркачите. На Ейнджъл ще има уреди за пълнене на кислородни бутилки и всички останали съоръжения за подводно плуване.

— Ще трябва ли да облека водолазен костюм?

Раф сви рамене.

— Ами, аз лично не използвам — неудобни са. Ако се страхуваш, че ще изгориш от слънцето или ще се нараниш на корал, някакви дрехи ще ти свършат отчасти работа. Гмуркам се, откакто се помня.

— Човек би помислил, че си израснал сред акулите — не устоя на изкушението да го подразни.

Шели се преоблече в банята на една от празните вили. Банският ѝ костюм беше цял, с шарки в розово, жълто и златисто. Беше от новите, които ѝ подари баща ѝ. Тя сплете косата си и наметна някаква риза. Стомахът ѝ се бе свил на топка от нерви.

Раф я чакаше на плажа. Изправи се и изтръска пясъка от тялото си. Тя погледна стройната му здрава фигура и усети леко притеснение. Изглеждаше толкова мъжествен със сините си бански. Шели извърна глава, смъкна ризата и се гмурна в живописната синя лагуна, сякаш да охлади във водите ѝ бясната страст, която я изгаряше. Когато изплува на повърхността и се огледа, видя главата на Раф до себе си.

— Не би се отказала от това удоволствие за нищо на света, нали?

— Божествено е!

Шели заплува към другия край на лагуната. Той я последва със силни и уверени движения. Лъчите на яркото слънце проникваха чак до дъното и тук-там можеха да се видят пасажи рибки с пъстра окраска.

Докато плуваха и се възхищаваха на райската природа, и двамата не усетиха как измина половин час.

— Беше фантастично — каза тя, когато излязоха на брега.

Подсуши тялото си и разпусна мократа си коса. Погледът на Раф се плъзна по нежната ѝ кожа.

— Можеш да изгориш на слънцето без плажен крем — подметна той.

— Благодаря, ще се намажа.

— Боиш ли се от мен?

— Как ли пък не!

Шели постла хавлията си на пясъка под шарената сянка на палмите и легна.

— Е, няма значение. Стига ми само да те гледам.

Той простря своята хавлия и за неин ужас невъзмутимо се излегна до нея. Той я прелъстяваше, без да иска, без дори да я докосва, със самото си присъствие.

Раф лежеше по корем, подложил ръка под главата си. Бризът едва-едва подухваше, довявайки шума на вълните. След няколко минути Шели се успокои, отпусна се и затвори очи. Сякаш бяха Адам и Ева в Едемската градина. По-живописно и пленително място от остров Ейнджъл едва ли съществуваше на земята.

В един миг на Шели ѝ се стори, че усеща топлината на нечии устни върху своите. Простена неволно и отвори очи. На фона на палмовите клони и синьото небе съзря лицето на Раф.

— Съжалявам. Трябва да съм се унесла.

Той подхвана една къдрица, паднала на лицето ѝ, и я приглади настрани.

— Не можеш да си представиш колко си красива! Очи, като кафяво кадифе, копринено мека кожа...

— Недей, Раф!

По тялото ѝ преминаха тръпки. Чувстваше, че ако той я целуне, ще избухне в пламъци.

— Това е особено място — каза тихо той, без да откъсва поглед от нея. — Дори въздухът действа като афродизиак. Усещаш ли?

— Сякаш съм упоена.

— Е, аз също. — Устните му се извиха в иронична полуусмивка. Шели неочаквано протегна ръце и обгърна врата му. Дързостта ѝ подежда на Раф като искра. Той я сграбчи и впи устни в нейните с жар. Сетивата ѝ сякаш бяха притъпени — нито чуваше, нито виждаше нещо. Дъхът ѝ секна. Допирът и топлината му я замаяха. Той я положи на пясъка и я притисна с тялото си.

Ситуацията бе неудържима. Оскъдното им облекло нямаше да възпре дивата страст, която бушуваше в тях. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, докато той смъкваше със зъби горната част на банския ѝ и целуваше голите ѝ гърди. Ако устните му се спуснеха още няколко сантиметра по-надолу, тя нямаше да издържи. Страхуваше се от това, което щеше да последва. Издаде отчаян стон и той рязко вдигна глава.

— Това е някакъв ад — призна той с дрезгав глас. — Всеки път, когато те видя, изкушението е още по-голямо.

Раф стана бързо и прокара нервно ръка по мократа си коса. Очите на Шели бяха широко отворени. Тя се мъчеше да се овладее.

— Не бива да се поддаваме на дивите си инстинкти.

— Боже мой, няма съм те ухапал? — Той се усмихна колебливо. — А така ми се искаше... да те схрускам цялата. Е, щом не можем да се отдадем на страстта си, а не можем, заради жалкия ти страх, поне да обядваме.

— Знаех си, че пак мен ще обвиниш.

Въпреки бурните им емоции или може би точно заради тях, апетитът им бе изострен. Прислугата бе заредила кошницата за пикник с чудесен обяд — варени яйца, рибен пастет с майонеза и копър, омари, пилешка салата, пресни франзели, сирене, плодове и бутилка ризлинг.

Те приключиха с обяда и тръгнаха да се разхождат по плажа, покрай скалите, после по една пътека по обветрената страна на острова, където тропическата гора започваше от самия бряг. На места пътеката почти се губеше в гъстата растителност. Като човек на изкуството Шели не можеше да откъсне очи от заобикалящата ги

девствена красота. Изведнъж тя хвана ръката на Раф и му показа един храст.

— Виж! Пеперуди! Колко са красиви!

За най-голяма нейна изненада той сякаш се вцепени от учудване.

— Но на Ейнджъл няма пеперуди!

— Ето, че има. — Тя погледна пак към двете приказно красиви пеперуди, които пърхаха с изящни криле около розовите цветове на едно растение. Отнякъде се появи и трета. Беше огромна, крилете ѝ проблясваха на слънчевата светлина в розови, зелени и синьо-лилави краски. Долната им страна бе кафява, като кадифе, осеяна с бели точки.

— Възхитително! — възкликна Шели очарована.

— На Ейнджъл няма пеперуди — повтори Раф. — Тук не е естествената им среда.

Тя се разсмя — не можеше да разбере странната му реакция.

— Може би не си ги забелязвал досега?

— Обходил съм този остров от брега до вътрешността — възрази той категорично. — И Марк също. Няма нито пеперуди, нито водни костенурки. Нищо, което да е застрашено от изчезване. Ако на острова има някакви пеперуди, значи някой ги е пренесъл тук, при това съвсем скоро. Не е възможно да са долетели тук сами. Трябва да намеря ентомолог да определи какви са, но бъди сигурна, че е някакъв много рядък вид.

— Искаш да кажеш, че тук никога не са живели подобни насекоми?

Раф кимна посърнало.

— Законодателството забранява да се нарушава естествената среда, в която се развиват редките растителни и животински видове. Защитени са птиците, снасящите костенурки и екзотичната растителност по тези острови. Някой иска да ми създаде неприятности. Всяко забавяне на строителните работи ще ми струва скъпо. Този проблем трябва да се реши възможно най-скоро. Наоколо расте лантана в изобилие, а тя силно привлича пеперудите. Пренесена е на острова от един отшелник, преди повече от двайсет години. Някой се е досетил и е пренесъл тук и пеперуди.

— С цел да ти създаде неприятности?

— Така изглежда. Човек не може да преуспее, без да си създаде врагове. Тук екологията е на почит, затова винаги съм се старал да не допускам нарушения. Това е всеизвестно и случаят с тези пеперуди ще нанесе сериозен удар на репутацията ми. Да не говорим, че ако спрем работите сега, е много вероятно да не успеем да ги завършим преди дъждовния период. Който ми е погодил този номер, е знаел какво прави. Хитро замислено.

— Имаш ли представа кой може да бъде?

— Сещам се за един-двама души. — Раф отправи злобна усмивка по адрес на предполагаемите злосторници.

— Ами Джеф Га... — Шели спря по средата на думата. Помисли си, че е несправедливо да хвърля подозрения върху човек, когото дори не познава добре.

— Не, не и Джеф — отвърна Раф и се намръщи. — Вярно е, че от него могат да се очакват гадости и дори... е в състояние да скрои някой подъл план, но не би посмял да го извърши. Мисля, че дълбоко в душата си, той все още ми е приятел.

Марк се разтревожи не по-малко от Раф, когато разбра за неочакваната находка.

— Тери не ти ли каза, че някаква моторница е обикаляла острова?

Раф се облегна удобно на шезлонга си.

— Той смята, че брегът е бил строго охраняван и никой не е слизал на острова. Бедата е, че едва ли някой е патрулирал по обветрената му страна.

Марк се замисли и след малко запита:

— Хрумвало ли ти е, че би могъл да е Харис?

— Да — кимна Раф. — Той е първият, за когото се сетих. Откакто се опита да излъже Джеф, го държа под око.

— Мислиш ли, че и Джеф е замесен в тази история? Понякога го прихващат дяволите и става направо безотговорен.

Раф се изправи и се облегна на перилата на верандата.

— Джеф е правил не една и две глупости, но не мога да си представя, че е отишъл толкова далеч в завистта си. Той знае, че Харис е просто един гастролиращ мошеник, който е събрал незаконно малко пари и сега иска да ги вложи в недвижими имоти. Освен това, аз предупредих Джеф, че онзи е шарлатанин и трябва да се пази от него.

Марк хвърли бърз поглед на приятеля си, сякаш се колебаеше дали да му каже нещо.

— А представи си, че предупреждението ти е дошло твърде късно. Може би Харис е напил Джеф и са измислили заедно, уж на шега, някой гаден номер, с който сериозно да разстроят плановете ти. Типично е за Джеф да забърка някоя каша и след това даже да не си спомня.

— Май ще е най-добре да го попитам направо.

— Не, аз ще го попитам — намеси се Шели, — но след като информираш официално властите за случая. Би било доста неприятно, ако слуховете за произшествието достигнат до тях преди твоето обяснение.

Раф я изгледа изпитателно.

— Човек би казал, че нямаш голямо доверие на Джеф. Мислех, че ти допада.

— Та аз почти не го познавам. Знам обаче, че да пожелаеш нещо, което не ти принадлежи, е един от седемте смъртни гряха.

Марк и Шели говориха по-подробно за инцидента след вечеря. С набитото си око за детайли, тя бързо нахвърля окраската на пеперудите. Баща ѝ разгледа рисунките със загрижен вид.

— Досега не бях виждал такива пеперуди. Големи са почти като Одисеевите, но не са от този вид. Каквито и да са, няма съмнение, че откриването им ще вдигне доста шум. Преди години тук имаше един германец — учен, доста ексцентричен тип. Така му харесаха папагалите, че се опита да изнесе няколко птици зад граница и си навлече доста неприятности. След този случай, съвсем откачи, чух, че сега живеел в тропическите гори около Кейп Йорк. Той би трябвало да знае какъв вид са тези пеперуди, нали е специалист. Но както и да е, миличка, Раф ще се справи. Той ще изясни всичко, дори да изгуби ценно време. На никой не би му хрумвало, че той съзнателно е застрашил жизнената среда. Хората го уважават, и с основание! Някой е пуснал пеперудите, за да го компрометира или за да спре строителните работи. Може би и двете. И Раф, като всички останали, трябва да се съобразява със срокове. Наложително е строителството да приключи преди влажния мусон.

— Не мислиш, че Джеф има пръст в тази работа, нали — попита Шели. — Той буди само съжаление у хората, колкото и да му е

неприятно.

— За някои съревнованието е много стимулиращо и полезно, но в нашия случай е направо катастрофално за Джеф. Да подражава на Раф се е превърнало в основна цел на живота му. Чувал съм го да се заканва неведнъж, че ще натрие носа на Раф, но това са само празни приказки. Не мога да си представя, че би направил сериозен опит да дискредитира Раф. Ако не друго, възпира го срама, който ще изпита, ако го разкрият. Всички знаят за какво копнее Джеф — да се радва на всеобщо възхищение. От дете мечтае да прилича на приятеля си Раф Конуей.

— Много жалко!

— Джеф може да поправи нещата — продължи оптимистично Марк и се изправи. — Карла все още не го е забравила. Може да започне всичко отначало. Ако избягва хора като Харис, би постигнал успех.

— Между другото, миличка, днес следобед намина Тед Масингам.

— Твоят адвокат? — Тя вдигна глава и го погледна изненадано.

Марк кимна утвърдително и отиде до дългата, украсена с дърворезба, маса в коридора, на която Шели бе сложила ваза с лилии. До вазата имаше някакъв пакет, който тя не бе забелязала.

— За теб е — рече баща ѝ. В гласа му прозираше болка. — Пратка от Нова Зеландия. Донесе я един колега на... — той се запъна — на втория ти баща. Било му на път за остров Хамилтън. Прочетох, че майка ти е изпратила колета. Трябва да е нещо важно, щом си е направила такъв труд.

Шели стоеше объркана с пакета в ръце.

— Странно... Какво ли би могло да бъде, че да го изпраща с колет?

— Ами, отвори го, скъпа, и ще разбереш. — Баща ѝ тактично тръгна да излиза от стаята.

— Не, татко, остани!

Тя започна да разопакова пратката. Почти машинално извади от опаковката плоска кутия, покрита със синьо кадифе. Надникна вътре и едва не припадна.

— Божичко!

Вътре лежеше огърлица от едри перли.

— Е, сега вече са при теб. — Очите на баща ѝ се навлажниха.

Шели намери вътре малка бяла картичка и прочете: „Прости ми! Мама“. Можеше ли да не ѝ прости? Момичето остави кутията на масата и развълнувано прегърна баща си.

— Каква красота! Нямам думи.

— И аз самият съм смаян. Излиза, че ние, хората, все се лутаме и търсим правилното решение. Дълбоко в себе си Сарина винаги е знаела, че трябва да ти ги даде.

Марк се приближи, взе огърлицата и я сложи на шията на дъщеря си.

— Ето — каза с възхищение, — огледай се!

Тя изтича до тоалетката с огледало и мраморен плот. Върху фината ѝ кожа перлите от Южното море матово проблясваха. Бяха доста едри. Тя си припомни какво ѝ бе казал Раф — че баща ѝ е трябвало да отдели за тях голяма сума. Но не в цената бе тяхната стойност, а в голямата му обич към нея.

ШЕСТА ГЛАВА

Шели стоеше пред огледалото и се любоваше на красотата си. Татко ще бъде много горд с мен на партито, мислеше си тя. А Раф направо ще онемее. Това последното беше напразна надежда, въпреки че тя наистина изглеждаше дяволски сексапилна в новата си рокля — дълга, леко надиплена отпред. Ушита бе от златиста дантела. Дрехата беше без гръб, само с две тънки презрамки.

— Намирам, че е малко предизвикателна — рече баща ѝ, — но за сметка на това ти излъчваш очарователна невинност, което компенсира другото.

Шели се погледна още веднъж в огледалото и закачи перлената огърлица. Марк ѝ подари и перлени обеци. Откъде ли ги беше намерил? Той я глезеше постоянно, но и тя му се отплащаше със същото. Разбира се, не можеше да се мери с неговите финансови възможности. Марк Стюарт може да живееше в стара къща в занемарена плантация, но това не бе поради липса на пари, а защото на него така му харесваше.

Всички в този край знаеха, че е богат — можеше ли да не е богат съдружникът на Раф Конуей. Би ли повярвал Раф, че тя дори не подозираше за бащиното ѝ състояние, когато тръгна от Нова Зеландия? Едва ли, въздъхна Шели.

Тя приглади косата си и провери дали е добре закопчана шнолата, която я придържеше отзад. Косата ѝ бе станала доста дълга — кичурите се стелеха по раменете ѝ и се спускаха по голия ѝ гръб.

— Всички жени от нашето семейство са красавици — гордо заяви Марк. Той също бе много елегантен с новия си смокинг. — Виждам, че си сложила перлите — добави той. — Великолепно ти стоят!

— Не знам само дали ги заслужавам, татко.

Тя намести с галювен жест папийонката му.

— Разбира се, Шели. Затова, че никога не си преставала да вярваш в мен.

Още първият поглед на Раф накара краката ѝ да затреперят от вълнение.

— Откъде са тези дрехи? — прошепна той, така че само тя да го чуе. — Да не би да се представяш като богинята на любовта?

Даниела побърза да дойде при тях и се облегна фамилиарно на ръката на Рафаел.

— Добър вечер, Марк, Шели! Колко добре изглеждате и двамата.

Братовчедката на Раф също бе облечена много шик — в предизвикателна къса рокля, обшита със сапфирени пайети. Беше изкусно гримирана, а в косата ѝ имаше дори един изкуствен кичур.

— О, какви прекрасни перли! — възкликна тя, щом погледът ѝ попадна върху разкошната огърлица. — Нима са истински?

— Разбира се, че са истински — засмя се Марк. — Моят подарък за двайсет и първия рожден ден на дъщеря ми. Много ѝ отиват, нали?

— Шели е наистина ослепителна — отбеляза галантно Раф.

Шели се огледа — обстановката в ярко осветената къща бе много изискана. Навсякъде бяха подредени красиви цветя, от всички салони долиташе смях, тиха музика и разговори.

— Вече всички са тук и ни чакат — рече домакинът. — Мисля, че е време да им представя почетния гост на нашето тържество. Извини ме, Дани, ще придружа Шели в голямата зала.

Даниела се изчерви и неохотно пусна ръката на братовчед си. За да ѝ спести неловкото положение, Марк кавалерски ѝ предложи своята.

Там бе и Джеф — елегантен и самоуверен. Той говореше с бившата си годеница Карла. Тя беше очарователна, малко срамежлива и някак меланхолично настроена. На партито, разбира се, присъстваше и Зое Айрийни. Беше издокарана в дълга скъпа рокля на известен моделиер. Тя поздрави Шели хладно, ядосана, че с вида си момичето засенчваше племенницата ѝ. Поканени бяха всички от фамилията на Рафаел — две лели със съпрузите и децата им, много братовчеди. Всички бяха приятелски настроени към дъщерята на Марк и се радваха да се запознаят с нея.

Но в душата на Шели се прокрадваше тревога. Може би не трябваше да се появява с перлите. В очите на Раф те бяха като позорна дамга. Вероятно преди коварната реплика на Даниела, той не бе обърнал внимание на тази подробност. Шели веднага почувства напрежението му.

Даниела се стараеше да се държи с нея много мило, но Шели усещаше, че това е само маска, с която прикрива ревността си. Дразнеше я самата мисъл, че Раф организира парти в чест на съперницата ѝ. Не можеше да понася вниманието, с което всички кавалери обграждаха дъщерята на Марк Стюарт. Братовчедите на домакиня я ухажваха, канеха я толкова често на танц, че тя се чудеше къде да се скрие от тях, за да си поеме малко дъх. Засега Раф не бе танцувал с нея, но етикетът изискваше да го стори рано или късно. Дори когато той изглеждаше изцяло погълнат от домакинските си задължения, Шели улавяше погледите, с които я следеше. Толкова по-добре. Едва ли бе усетил, че тя не се забавлява толкова добре, колкото си дава вид. Един братовчед на Раф — Лука — определено я ухажваше. Шели вече се чудеше как да се отърве от настойчивия младеж, когато домакинът се приближи и го изгледа многозначително. После хвана галантно Шели за лакътя и предложи:

— Искаш ли да те запозная със семейство Никълсън?

— За мен беше голямо удоволствие, Шели, надявам се да ми запазиш още един танц — рече Лука и се оттегли.

— Досадник — измърмори хладно Раф. — В един момент си позволи прекалена интимност на дансинга. Наистина, не го обвинявам затова, но...

— Какво искаш да кажеш? — Забележката му прозвуча на Шели като укор.

В салона имаше много хубави мъже, но Шели усещаше магическото излъчване на Раф, което я караше да губи самообладание.

— Нищо, ангел мой — отвърна той саркастично.

— Какво съм направила пак?

— Какво, нищо! Ти просто привличаш погледите като перла.

— Това те дразни, нали? Не ти харесва, че съм си сложила перлите. Сигурно се чудиш защо — ами, просто досега не бяха у мен. Съвсем наскоро майка ми ги изпрати.

— Сериозно ли говориш? Я, погледни Марк! Толкова щастлив изглежда. Обожава те.

— Аз също го обожавам.

— Малко внезапен е този твой изблик на чувства.

— Остави ме на мира, Раф! — процеди наскърбена Шели.

Той я изгледа заплашително.

— Ще те оставя на мира, когато реша, че му е дошло времето. Дотам ли сме стигнали вече — да правим публични скандали? Дори на партито, което...

— Каза, че организиращ партито в моя чест.

— И двамата го правим заради Марк. Мисля, че ти е ясно. Аз — защото го уважавам и ценя извънредно много, а ти — защото го обичаш и искаш да уредиш материалните си проблеми. Спокойно — прошепна той предупредително, за да изпревари бурната ѝ реакция, — всички ни гледат.

— Знам!

— Усмихни се тогава, ангел мой! Не се гневи! Току-виж благоволениято ми стигне дотам, че реша да танцувам с теб.

Раф умело я поведе към осветената с фенери тераса.

— Но какво правиш? — Докосването на ръката му я караше да тръпне от възбуждане.

— А ти какво си мислиш? Май само аз не успях да танцувам с теб тази вечер. Е, сега дойде и моят ред.

Със спокойни, уверени движения той я притисна към себе си и плавно се понесоха под звуците на любовната мелодия в нощта. Тялото ѝ се потопи в сладко блаженство. Сякаш бе създадена, за да партнира на Раф.

Тя затвори очи и се отпусна. Дълго време никой от двамата не продума. Физическата близост притъпяваше и заличаваше в съзнанието им конфликта, който тлееше между тях.

— Не е честно — прошепна той в ухото ѝ. — Ти си толкова красива! — Ръката му нежно лежеше на голия ѝ гръб. Разумът на Шели бе замъглен от опияняващото усещане. Тя леко трепереше в ръцете му. Може би Раф си представяше магнетизма между тях като някакво проклятие, тегнещо над главите им, но това не му пречеше да осъзнае какъв ефект произвежда върху нея.

— Бих искал да те държа гола в ръцете си...

Сърцето ѝ лудо заби.

— Престани! Как си позволяваш...

— Колко жалко е, че не мога да повярвам в твоята искреност.

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Знам, че не можеш. Аз предизвиквам всичко лошо у теб.

— Толкова ли съм страшен?

— А може би теб самият те е страх от мен.

— Да ме е страх? От една жена?

— От една жена, която те кара да губиш разсъдък! — Шели не искаше да го пощади.

Той я притисна към себе си. Прегръдката му бе толкова силна, че тя едва си пое дъх.

— Не ме изкушавай, Шели!

Тя осъзна, че иска точно това — да го изкуши. Затова бе избрала тази рокля. Не, тя мечтаеше да го плени, да го накара да я пожелае.

— Ти успя, Шели!

Тя изненадано вдигна глава.

— Какво съм успяла?

— Знам какво си мислиш в момента — засмя се Раф. — Доста дръзко беше да се показваш в подобен тоалет. Дрехата е хубава, разбира се. И въпреки че имаш съвсем невинен вид, през нея може да се различи всяка част от тялото ти, всяко повдигане на гърдите ти. Повечето мъже изпадат в паника, когато видят толкова красива жена.

— Искаш да кажеш, че и ти си изпаднал в паника?

Устните му леко докоснаха врата ѝ.

— Още не съм си изгубил ума. Да, мъжете се боят от жените, но невинаги го признават. Облякла си тази дреха, за да ме прельстиш. Не се опитвай да отричаш!

— Щом така си мислиш... Но някой ден все някоя ще те принуди да се ожениш за нея. Сигурно искаш да имаш деца?

— Предлагаш да си родим дете ли? — запита безцеремонно той.

— Не, за бога! Горко на жената, която се влюби в теб!

Той ѝ отправи пронизващ поглед, който я накара да потрепери.

Марк дойде при тях тъкмо навреме.

— Семейство Джеймисън са на долния етаж, мила — обяви приповдигнато той. — Мариса беше малко преуморена от дългото пътуване и имаше главоболие, но вече е по-добре.

— Те не бяха ли твоите мениджъри?

Шели постепенно си възвърна присъствие на духа.

— Да, но се надявам скоро да станат и твои.

— Надценяваш ме, татко. Не съм чак толкова добра.

Марк стисна окуражително рамото ѝ и каза уверено:

— Колкото и да те обичам, не бих те излъгал за това. Ти си много талантива. Вярвай в себе си!

Семейство Джеймисън бяха симпатична и интелигентна двойка, около петдесетгодишни. Бяха пристигнали специално за тържеството и щяха да гостуват на Раф няколко дни.

— Не можете да си представите колко бях изненадан, когато за първи път видях картините на баща ви — призна Пол Джеймисън на Шели. — Рафаел се оказа прав — това бяха творби на завършен, зрял талант. Не можех да повярвам, че никой преди мен не го бе открил. Направихме три изложби. Ценителите направо се надпреварваха да купуват картините му. Ще организираме още една изложба през март. Можете да се гордеете с баща си, Шели. Той ми спомена, че и вие сте художничка...

— Звучи много ласкателно, но досега съм имала само една изложба. В Окланд. Бих казала, че мина успешно.

Пол подигна вежди в израз на приятна изненада.

— Това е чудесно! Надявам се, че ще видя ваши картини. Може би ще мога да направя нещо за вас.

След десетина минути към тях се приближи Раф.

— Виждам, че главоболието вече не те мъчи, Мариса — рече той. — Великолепно изглеждаш в тази рокля.

Госпожа Джеймисън се изчерви леко и отвърна:

— Благодаря, драги! В твоята великолепна къща човек не може да си позволи да не изглежда добре.

Раф направи знак на един келнер в бяло сако и той дойде при тях с поднос шампанско. Шели взе една от високите чаши и отпи от виното.

Джеф Гант забеляза, че Раф отива да поднесе почитанията си на другите гости и се доближи към Шели.

— Тази вечер си център на вниманието, Шели. Едвам успях да се добера до теб. Искаш ли да танцуваме?

— О, Джеф, хайде да поседнем малко.

— Защо не, наистина? — Той се усмихна. — Нека да отидем на терасата. Там е толкова романтично!

Около дансинга на терасата имаше масички и столове. Тя с облекчение се отпусна на един.

— Как си, Джеф?

— Добре. Много добре. Но... — Той прекъсна мисълта си. — Всъщност, не съвсем. Тревожат ме някои неща.

— Надявам се, че нямаш сериозни неприятности.

— Може да се окажат и сериозни, знам ли?

Той следеше много внимателно каква ще бъде реакцията ѝ и тя се почувства задължена да прояви интерес към проблемите му.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Той се замисли и направи дълга пауза.

— Може би — отговори накрая. — При малко хора мога да отида за съвет, а ти си толкова внимателна и отзивчива, че бих ти се доверил.

— Най-добре ще е да ми разкажеш направо какво те мъчи, Джеф.

— А, не, не мисля, че е уместно точно тази вечер да те занимавам с грижите си. Защо да не се видим другата седмица на кафе и да поговорим?

— В понеделник имаме ангажимент с татко. Нека да е някой друг ден.

— Във вторник тогава? В града има много хубави заведения, но аз бих предпочел да се срещнем в „Милано“. Имаш ли нещо против? Там е много приятно.

— Да, знам къде е. Но защо не ми кажеш, все пак, за какво се отнася?

Джеф се намръщи.

— Да не говорим за това тук. — Той огледа терасата и смени темата. — Раф е великолепен архитект, нали? Не знам защо, но винаги се изкушавам да казвам на хората, че аз съм проектирал моята къща. Всъщност той направи проекта.

— Не се измъчвай от това, Джеф — успокои го тя. — Просто не го прави.

— Карла казваше, че единственото ми спасение е да избягам далече от Раф. Тук се тормозя от мисълта, че той във всичко е по-добър от мен.

— Карла може би има право.

— Да, тя е чудесно момиче, но аз не я заслужавам. — Той се усмихна тъжно и сърцето на Шели се сви. — Каквото и да правя, си оставам един неудачник.

— Може би се събираш с неподходящи хора?

— Какво искаш да кажеш?

— Татко и Раф споменаха за някакъв тип на име Харис.

Джеф сведе поглед и започна нервно да си играе със стъкления свещник на масата.

— Как ми се иска въобще да не бях срещал този човек! Той е като шило в торба. Мъча се да скъсам всякакви отношения с него. Но ти не се тревожи. Толкова е мило, че вземаш присърце проблемите ми. Точно като...

— Като Карла, предполагам. Още я обичаш, нали?

Той поклати тъжно глава.

— Казах ти вече — не мога да ѝ предложа нищо хубаво.

— Как така „нищо“? Ами любовта ти към нея? Тя изглежда толкова щастлива с теб.

— Ожени ли се за мен, много скоро ще осъзнае, че е направила грешка. Цялата фамилия на Раф са богаташи и не знаят какво е да нямаш пари. Старият Пиетро им остави значително богатство. Всъщност, и аз неочаквано получих наследство преди две години, но загубих всичко. Раф често се впуска в рискови начинания и аз реших, че също мога да си опитам късмета. За разлика от него обаче аз се провалих. Оттогава му завиждам. Понякога си казвам, че ако има начин да му сложа прът в колелата, ще го направя.

— Нима си го мислиш наистина?

Той се засмя с горчивина.

— Така е, за съжаление. — Той отправи поглед над рамото на Шели. — Недей да се обръщаш! Даниела идва насам. Да беше видяла само как беснее, докато вие с Раф танцувахте. Ако можеше, щеше да ви убие с поглед.

Джеф поздрави братовчедката на Рафаел, намигна на Шели и се отправи към салона. Даниела изчака той да се отдалечи достатъчно и каза:

— Не мога да повярвам на очите си, Шели!

— Какво има, Даниела?

— Неприлично е да се танцува по този начин с мъж. Дори и годеници не биха си позволили такива волности. Не мога да си представя, че хората гледат всичко това. Нашите гости! Фамилията!

— Тогава защо не поговориш с Лука по въпроса?

Даниела ядосано вдигна глава и я стрелна с очи.

— Нямам предвид Лука. Много добре знаеш, че говоря за Рафаел.

— Искаше да му откажа ли?! — Шели се ядоса, но се опита да го прикрие. — Претенциите ти са неоснователни, Даниела. Доколкото ми е известно, никой от нас двамата не ти дължи обяснение за това, което прави.

Даниела се облегна назад на стола си и зяпна от изненада.

— Нима не знаеш? Той не ти ли е казал?

— Може би ти ще ми кажеш.

— Толкова съм разстроена. Отношенията между мен и Рафаел много се усложниха през последните две години. В началото той ме възприемаше като дете, но по-късно всичко се промени. Обичта, която ни свързва, вече е друга. Казвам ти самата истина, Шели.

— Не знам защо, но си мисля, че не е така. Човек лесно може да се заблуди в чувствата си. Сигурна ли си, че не сте само приятели и роднини?

— Нима щеше да ме люби, ако бяхме? — изрече Даниела и тутакси се изчерви. — Защо тогава не го попиташ? Да, попитай го!

— Значи твърдиш, че си спала с него?

Шели осъзна какво би означавало за нея, ако това се окаже вярно. Даниела я докосна с ръка и ѝ довери:

— Няма по-върховно изживяване от това да си в неговите обятия. Винаги е имало и ще има само един мъж в живота ми. Бях безумно влюбена в него, преди още да разбере какво е любов. Не отричам, желая да стана негова съпруга. Сигурна съм, че ще ми направи предложение, преди да се върна в Италия. Така смята и леля ми, Зое Айрийни.

— Колко жалко, че това е само плод на въображението ви — кимна съчувствено Шели, докато се чудеше дали няма нещо вярно в приказките на събеседницата ѝ. По нищо не личеше да съществува някаква силна страст между нея и братовчед ѝ. Те бяха роднини и той едва ли би си позволил крайности.

— Разбирам, че ти е трудно да го понесеш. — Даниела говореше внимателно, уж да не нарани чувствата ѝ. — Още от първия ден забелязах увлечението ти по него. Мога ли да те виня? Рафаел е в състояние да разпали любов у всяка жена. Може би си се надявала да

изживееш някое малко приключение с него? Самият той каза, че си от жените, които не биха пропуснали такава възможност.

Шели трепна, сякаш ѝ бяха ударили плесница.

— Не вярвам, че е казал такава нещo!

— Уверявам те, Шели, не си измислям. Помисли сама: шестнайсет години не си поискала да видиш баща си и сега, когато той е богат, се появяваш изневиделица. Има нещо съмнително в цялата работа, нещо користо!

— Нямам никакво желание да седя тук и да търпя тона, с който ми говориш. За теб Раф може да е Господ, но не и за мен. Ще бъда много задължена и на двама ви, ако не си пъхате носовете в чужди работи. Да не говорим, че предположенията ви нямат нищо общо с истината.

— Съжалявам, много съжалявам, ако е така! Аз само повторих неговите думи. Положението е деликатно. Рафаел бди над интересите на баща ти, а аз, Шели, се опитвам да ти помогна, макар че засега не успявам. Да вземем, например, роклята ти тази вечер, тя не е случайно избрана. Доста добре показва физиката ти и всеки мъж би ти обърнал внимание. Дори аз ти се възхищавам, но не трябва да се залъгваш — мъжете са такива по природа — завърши тя с трагична нотка.

— Какви?

— Ами, различни от нас. Рафаел, например, е изтъкан от страсти. Аз съм готова да се примиря. Имам предвид... с желанието за известно разнообразие. Колкото и да е жалко, един мъж може много да обича жена си и въпреки това от време на време да иска да кривне от правия път.

— Не приличаш на човек, който би допуснал подобно „разнообразие“.

Ръцете на Даниела стиснаха ядно ръба на масата.

— Виж какво, Шели! Не искам да продължаваме така. Защо да не бъдем приятелки?

— О, моля те, Даниела!

— Говоря сериозно. Помислих, че не знаеш за Рафаел и мен и трябваше да те предупредя. Цялата фамилия очаква радостната вест. И желанието на дядо му Пиетро беше да се оженим. Де да беше още сред нас, за да ни даде благословията си...

— Той никога не е споменавал, че ще се жените — възрази Шели.

Даниела погледна към светлинките, които проблясваха в тъмната градина.

— Каква упоритост! Аз не поставям под съмнение красотата или сексапила ти, но точно той — сексапилът — е причина за всичко. Това, че изкушаваш един мъж, съвсем не значи, че той е готов да се ожени за теб.

Последва пауза, която се стори на Шели цяла вечност. Накрая тя стана от стола и каза:

— Много мило, че ме предупреди.

— Скъпа моя! Всички мъже са еднакви. Дори любимият ми Рафаел. Такава е психологията им. Кълна се, че той ме обича.

Шели бързо напусна компанията на Даниела. Какво излизаше сега? Че е била пълна глупачка? Тя потърси с поглед баща си, но не го видя никъде.

— Хей, какво има? — появи се Раф зад нея.

— Търся татко — отвърна хладно тя.

Той се огледа в големия салон и отвърна:

— Сигурно е отишъл да разговаря с Пол и Мариса някъде другаде.

Шели се опита да издърпа ръката си от неговата.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Абсолютно нищо. — Тя не можа да сдържи яда си. — Не мога да понасям фамилиарничене!

Атмосферата изведнъж стана много напрегната.

— Нужно ли е да крещиш по този случай?

— Никой не ни е чул.

По принцип Шели не обичаше сцените, но сега нищо не можеше да възпре яростта, която се надигаше у нея. Колкото повече тя правеше опити да се освободи ръката си, толкова по-здраво я държеше той.

— Ти не си на себе си! — процеди Раф и я поведе, почти насила, по един страничен коридор, който ги отведе до кабинета му.

Една от стените му беше заета с карти, грамоти в рамки и библиотека. На друга имаше шкаф с антики. Точно срещу вратата бе поставено бюро с футуристичен дизайн и няколко луксозни тапицирани стола.

Въпреки че бе разстроена, тя позна, че морският пейзаж, закачен в кабинета, бе рисуван от баща ѝ.

Раф заключи вратата и чак тогава я пусна. По лицето му бе изписано ядно недоумение.

— Оставих те сама за няколко минути и някой успя да те изкара от кожата ти. Видях, че говориш с Джеф...

— И за това ли ще хвърлиш вината върху него?

— Няма да му е за първи път да ми създава неприятности.

— Е, в този случай горкото момче наистина няма нищо общо.

— Не го съжалявай! Джеф достатъчно се самосъжалява.

— Да, не може да се сравнява с теб. — Тя огледа възмутено луксозната обстановка. — Та ти не си простосмъртен. Ти си бог!

— Шели — процеди Раф, — едвам се въздържам да не те напляскам.

— Хайде, какво чакаш! — Тя не можа да познае собствения си глас. — Господи, имам чувството, че някой път ще ме хванеш за косата и ще ме замъкнеш в някоя пещера, както са правели мъжете от каменната ера. Когато се съберем на едно място, ставаме като куче и котка.

— Но ти, разбира се, нямаш никаква вина за това — изсмя се той жлъчно.

— Ти си този, който обича да си играе с хората.

— Така ли смята Джеф?

— Защо го намесваш отново? Какво общо има той?

— Познавам го много по-добре от теб. Днес ми е пръв приятел, а утре започва да крои нещо против мен. И без това не бях склонен да го поканя на партито. Заради Карла. Преживя достатъчно разочарования с него.

— Защо не престанеш да се бъркаш в отношенията им? Защо не оставиш и мен на мира? И преди съм ти казвала, че ми е крайно неприятно да ме обсъждате с Даниела. — Шели бе изцяло обладана от ненавистта си към него. — Щом се занимаваш с нашите семейни тайни, защо не кажеш нещо и за своите?

— Например?

— Например за любовта, която въртиш с братовчедка ти под носа на леля ѝ.

— Говориш глупости!

— Глупости? — Тя се задъха от ярост. — Някой тук е лъжец, но това не съм аз.

— Как си позволяваш?!

— О, извинявай! Бедата ти е в това, че се мислиш за непогрешим. Не приемаш никакви упреци.

— От теб — не! Няма да ти позволя да ми развалиш вечерта. Говориш абсурдни и нелепи неща, само и само да отвлечеш вниманието от себе си. Някой трябва да те постави на място.

— Да ме постави на място? Повдига ми се от приказките ти. Върви по дяволите!

Тя се нахвърли върху него, заслепена от ярост, готова да му зашлеви плесница. Но Раф хвана ръцете ѝ и я притисна към себе си. Преди тя да успее да извика, той впи устни в нейните. Силите ѝ я напуснаха. Тялото ѝ предателски копнееше за него, дори когато душата ѝ се бунтуваше.

— Би трябвало да те мразя — простена тя. — Мразя те! — Сълзите напиреха в очите ѝ. — Моля те, спри! Обещавам, че повече няма да те ядосвам.

Той я погали нежно по лицето.

— Да, обещах си тази вечер да не те целувам.

— Разбирам. — Тя почти съжали, че не е по-настойчив. — Не е нужно да ми обясняваш нищо.

Понечи да тръгне, но той все още я държеше.

— Съжалявам, Шели. — Гласът му звучеше искрено. — Моля те, не плачи. Не мога да гледам красивите ти очи насълзени.

— Тогава защо ме измъчваш?

— Боже мой! Няма нищо, успокой се! Всичко е наред.

Нежните му ласки я обезоръжиха. В този момент тя разбра, че го обича. Обичаше го още от самото начало. Има неща на този свят, които е съдено никога да не се осъществят. Бе наивно да си мисли, че той ще я обикне. Тя се отдръпна, направи усилие да се овладее и заговори:

— Мисля, че е най-добре да се виждаме колкото може по-рядко, докато трае престоят ми тук. И двамата трябва да бъдем много внимателни и да избягваме всякакви спречквания.

Той взе една кристална чаша, наля си малко бренди и отправи поглед към нея.

— Както кажеш. Искаш ли и ти едно питие да се успокоиш?

Тя поклати глава.

— Е, тогава, ако не възразяваш, аз ще изпия едно.

Той изпи питието и се вгледа в картината на Марк.

— Още преди да те срещна, предусещах, че ще объркаш живота ми.

Шели решително тръгна към вратата.

— Ако се отбягваме взаимно, всичко ще бъде наред.

— Позволи ми да те запитам, преди да си тръгнеш, как ще стане това, ангел мой?

Ръката ѝ застина на дръжката на вратата. Тя с ужас разбра, че той се е държал с нея искрено само няколко минути и пак е възприел предишната роля. Пронизващият му поглед отново бе пълен с ирония.

СЕДМА ГЛАВА

Шели прекара неделния ден в работа. Предпочиташе да рисува, иначе със сигурност щеше да изпадне в униние. Не искаше да повярва, че Раф и Даниела се готвят за сватба. Ами ако това е била последната воля на стария Пиетро? Раф много обичаше дядо си и може би му бе дал дума да се ожени за своята братовчедка. Каква бъркотия!

Шели се опита да прогони тревожните мисли и да се концентрира върху натюрморта, който довършваше: тропически цветя и плодове, подредени върху корейски скрин с месингов обков.

— Това е една от най-добрите ти работи, мила — каза ѝ Марк. — Чудесно си уловила лъчите на следобедното слънце. Техниката ти все повече се усъвършенства.

— На теб трябва да благодаря за това, татко. — Тя го погледна с признателност.

Той я целуна и продължи да разглежда картината.

— Не съм подозирал, че в тази стара къща има толкова романтика — възкликна той. — Хибискусът в кошницата, водните лилии... Пол ще бъде възхитен от работата ти.

— Всъщност, какво ще им предложим за обяд? Може би супа от авокадо, салата от морски деликатеси — омари, миди, скариди, за десерт — сладолед, а за пиене марсала от ананас. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм, мила — промърмори той разсеяно. — Знаеш ли, Пол рядко рискува с някой неизвестен художник, но мисля, че за теб ще го направи.

— Защото нося името Стюарт ли?

— В никакъв случай. Ти ще успееш със собствения си талант. И Раф е на същото мнение. Между впрочем, поканил съм и него на обед. Той има фин художествен усет и смятам, че е добре да присъства. — Баща ѝ я погледна замислено. — Спомням си първия път, когато го видях. Още беше момче, но разсъждаваше като зрял мъж. Тогава си казах — ето едно момче, което ще постигне много. Дори не подозирах, че с него ще преуспея и аз.

До края на деня Марк и Шели рисуваха заедно. Вечерта хапнаха набързо и той неочаквано предложи:

— Да останем още малко на масата, скъпа. Искам да обсъдим заедно капиталовложенията, които съм направил.

— Но защо, татко?

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Редно е да си в течение на финансовите ми дела. Картините донесоха добри пари, но без Раф никога нямаше да забогатея толкова. Той е роден предприемач. Знаеш, че адвокатите ми са Масингам, Мърей и Хапърфорд — все хора, на които може да се разчита. Завещанието ми с подписите на свидетелите и нотариална заверка е депозирано при тях. За изпълнител съм посочил Раф. Имам му пълно доверие. Като мое единствено дете, скъпа, ти ще наследиш всичко. Само няколко картини съм оставил на Раф.

Шели се мъчеше да не ѝ проличи колко е разтревожена от думите му.

— Татко, защо реши точно сега да ми говориш тези неща?

— Мила моя, това е съвсем нормално. Ти трябва да си в течение. Това, че знаеш какво състояние ще ти оставя един ден, с нищо няма да промени начина ти на живот. И ти, като мен, не си материалистка, но все пак е добре да си спокойна. Ще те оставя финансово осигурена. Господ ми е свидетел, че от мен не излезе добър баща...

— Не говори така! — прекъсна го тя. — Това не е вярно! Аз те обичам и винаги съм те обичала.

Той наведе глава, трогнат.

— Зная, милото ми дете. С теб прекарвам най-щастливите дни в живота си. — Марк погали ръката ѝ нежно.

Не ме напускай отново, татко, молеше се наум Шели, изпълнена с лоши предчувствия.

На сутринта тя стана и реши да огледа къщата. Всичко блестеше от чистота. Нали очакваха гости! Навсякъде бе сложила цветя. Марк бе изнесъл масата на верандата. Шели постла кремава покривка на пъстри цветчета.

— Много добре, скъпа — похвали я той и погледна към малките фигури на деца, издялани от дърво, които Шели бе поставила пред

всяко място на масата. — Къде ги намери?

— Бяха в един от дървените скринове. Открих цяла колекция от малки съкровища.

Марк се засмя.

— Да, спомням си. Донесох ги от Филипините. Кой знае колко непризнати таланти има там!

— В колко часа ще пристигнат гостите? — Шели докосна една от изящните фигурки.

— Около единайсет. Ще имаме време да си поприказваме.

Точно в единайсет на алеята спря металносинята кола на Раф. Марк и дъщеря му слязоха по стълбите да посрещнат гостите.

— Чудесно изглеждаш, Шели — целуна я Мариса по бузата.

— Тя е като разцъфнала жълта роза — промърмори Раф.

Шели се задъха под пламналия му поглед. Беше облякла една от новите си летни рокли и леката материя плътно прилепваше по тялото ѝ.

— Какво живописно място! — удиви се Пол Джеймисън. — Защо никой от вас не се е сетил да нарисува тази стара къща?

— Шели го направи отдавна — обяви гордо Марк. — Подредили сме картините ѝ в ателието. Нека първо да прием чай, след това ще ги разгледате и после ще обядваме.

Те седнаха на прохладната веранда и поведоха разговор. Шели беше малко смутена, защото бе разбрала, че Пол Джеймисън е галерист с международна известност. Тя се опасяваше, че не е достойна за такова високо признание. Можеше ли да е сигурна, че преценката на баща ѝ е обективна? Шели си спомни импровизираните изложби, които бе правила в Окланд. Те дадоха насърчителни резултати, предвещавайки успех. Имаше моменти, когато тя вярваше в таланта си, но щом погледнеше картините на баща си, разбираше, че не притежава неговата неизтощима енергия и трябва да работи върху себе си още много.

Марк заведе гостите в ателието и те внимателно започнаха да разглеждат картините, а Шели се облегна на вратата и зачака с възбуждение да чуе мнението им. След малко Пол се приближи до нея. На лицето му бе изписано удивление.

— Скъпа, Марк ми каза, че рисуваш забележително, но аз мислех, че оценката му е малко пристрастна. Най-малко две от тези

картини са шедьоври — натюрмортът с цветята върху скрина и пейзажът с къщата. Останалите ти работи са най-малкото многообещаващи за художник на твоята възраст.

— Не се изказваш ласкаво за изкуствоведските ми способности — засмя се Марк.

— Напротив, но смятах, че може да си повлиян от бащинската си обич към нея.

— Е, сега знаеш, че не е бил повлиян. — Раф намигна скришом на приятеля си.

Мариса, също като съпруга си, изглеждаше приятно изненадана.

— Чудесни са, скъпа! Творбите ти излъчват особено очарование.

Раф протегна ръка на Шели и тя я пое с известно колебание. Добре знаеше как ѝ се отразява всяко негово докосване.

— Моите поздравления, Шели! Зная, че Пол може без проблеми да продаде всички твои картини, но бих искал да купя една за себе си — жълтият хибискус в кошницата. Нека ми напомня за днешния ден и за теб.

— Браво! — възкликна Марк. — Чудя се защо не отдели и нея като шедьовър, Пол. Та тези изящни цветя просто се къпят в светлина. Раф има око за тези неща.

Джеймисън разгледа още веднъж платното.

— Да, така е, но все пак най-много ми харесва пейзажът с къщата.

— Бих искала да ти подаря картината, Раф — промълви Шели и го погледна в очите.

— Но, скъпа, ти не бива да подаряваш картините си — възрази Мариса със смях.

— Искам да подаря тази на Раф — повтори Шели и продължи на ум: „За спомен от мен“.

— Чуйте само! — Марк бе трогнат от жеста на Шели.

— Ще я пазя като скъп спомен. — Раф се наведе и леко целуна Шели. Отношенията им бяха доста бурни, но имаше нещо, което го караше да ѝ се възхищава.

Обядът мина великолепно, в шеговито настроение. Всички бяха ентузиазирани и правеха планове за съвместна изложба на Марк и Шели в началото на следващата година.

— Оставете ме да обмисля как да я организирам — каза Пол. — Голяма рядкост е да представяш такъв тандем.

Гостите си тръгнаха късно следобед. Дълго след това Шели не можеше да се успокои. Винаги бе смятала, че ще ѝ трябват години, за да получи признание, но сега то изглеждаше толкова близко. Щеше да запомни този паметен ден.

Късно вечерта, преди да си легне, тя целуна баща си за лека нощ.

— Изпитваш ли нежни чувства към Раф? — Той я погледна в очите.

— Да, татко, но той е толкова особен човек, че се чувствам ужасно несигурна.

Марк не отрече констатацията ѝ.

— Той е най-изтънченият млад мъж, когото познавам. Притежава висок морал и е великодушен. Има моменти, когато е много напорист и борбен, но това е, което го прави истински мъж. Богат е, но е успял да съхрани у себе си любовта към хората. Чувства се длъжен да се раздава на обществото. Като роден син ми е...

— Татко, ти да не се опитваш да ни ожениш? — с укор промълви тя.

— Е, и какво, ако е така?

— Не знаеш ли, че Даниела е влюбена в него?

Баща ѝ като че ли се обърка за момент от това, което чу.

— Мила моя, кой знае колко млади, пък и не само млади момичета са били влюбени в Раф. Все пак, той не е случаен мъж.

— Говоря сериозно, татко. Даниела ми каза на партито, че ще се женят. Цялата фамилия очаквала събитието с нетърпение.

Марк остана скептично настроен.

— Уверен съм, че Даниела си измисля. Тя обича да разиграва фарсове.

— Не можеш да бъдеш сигурен, татко — настоя Шели с пресипнал глас.

— Аз не съм сляп, момичето ми — възрази той. — Раф наистина е привързан към Даниела — познават се от деца, но поведението му не показва да е влюбен в нея. По същия начин се отнася с Карла и с другите си братовчедки.

Шели не можеше да отрече, че това е вярно, но все пак...

— Тя твърди, че отношенията им са се задълбочили...

— И това те разстройва?

— Много.

Марк реши, че трябва да утеша дъщеря си.

— Аз твърдя, че между тях няма интимни отношения. Даниела е готова да лъже най-безскрупулно. Повярвай ми, че ако имаше нещо такова, щеше да си проличи. Например, когато ти и той сте заедно, имам чувството, че въздухът около вас се наелектризира.

Шели сведе поглед.

— Между нас наистина става нещо, но това не пречи Раф да ме ненавижда.

Марк я погледна съчувствено и подпря брадичка.

— Понякога отношенията между хората наистина се усложняват и това ги кара да страдат. Раф е свикнал сам да определя съдбата си. Може би с появата си ти изцяло промени неговия свят. Любовта може да хвърли в смут дори човек като Раф. Не бих приел думите на Даниела за чиста монета.

На сутринта Раф им се обади, за да им каже, че си е уредил среща със служител от отдела за защита на околната среда. Там също били изненадани от находката, тъй като техен инспектор лично бил извършил проверка на острова.

Шели се колебаеше дали да каже на баща си, че смята да се види с Джеф през седмицата.

— Сега пък какво иска? — запита подозрително Марк, когато научи.

— Имал някакъв проблем.

— И ти с какво можеш да му помогнеш? Не искам да те забърка в някоя каша. Не минава и ден, без да разберем за поредния „подвиг“ на Джеф. Тед Масингам ми каза, че онзи ден пак го е видял с Харис. Много съвпадения стават — откриваме пеперуди на Ейнджъл, Джеф иска да говори с теб по някакъв повод... Понеже няма смелост да дойде при Раф или при мен, иска да се скрие зад гърба на една жена.

Интуитивно Шели бе стигнала до същото заключение.

— Може би иска да говори с мен за Карла. Знаеш, че още я обича.

— Тя също го обича, горката. Колко нелепо!

— Ще разбере какво го тревожи и ако мога, ще му помогна. Нямах възможност да си поговоря с Карла надълго и нашироко онзи ден, но разбрах, че още държи на Джеф. С нея се уговорихме да обядваме заедно скоро. Може би той иска да ѝ кажа някоя добра дума за него.

— Остави го сам да се справя с проблемите си. Мога да дойда и аз, ако искаш.

— По-добре недей, татко. Сигурна съм, че Джеф ще се смути и няма да сподели проблема си. Може би на мен ще каже нещо, което искаме да узнаем. Обещавам ти, че ако се опита да ме въвлече в нещо нередно, ще си изляза на момента!

Шели се появи на вратата на модното италианско кафене „Милано“ и видя, че Джеф ѝ маха с ръка от една маса.

— Благодаря ти, че дойде! Изглеждаш чудесно! — Очите му се спряха на леката ѝ копринена рокля. — Какво искаш да поръчам?

Тя си избра капучино и сандвичи с пиле и авокадо. Докато чакаше да ѝ ги донесат, се огледа наоколо. В заведението седяха най-вече местни жители и няколко туристи. В задната му част имаше градинка с папратови храсти и малък фонтан.

— Извинявай, че се държах така загадъчно онази вечер, но тържествата не са подходящи за сериозни разговори.

— За какво става въпрос, Джеф?

— Не знам как да започна, за да не прозвучи зле... Какво каза Марк, като разбра, че ще се срещнем?

— Предположи, че няма да е само за да прием кафе.

— Ти какво му отговори?

— Нищо. Защото още нищо не знам. Е, Джеф, ще ми кажеш ли най-после?

— Ти вече си чула за онзи тип, Харис — започна той. — Купи земя в нашия район и аз му дадох един-два пъти полезна информация срещу доста щедро възнаграждение. Всъщност, целта му беше да ме оплете в престъпните си мрежи. Преди време научил, че Северен Куинсланд е перспективен район и ще процъфти като туристически център. Внушил си е, че е най-великият комбинатор и ще направи

състояние, без да се съобразява с тукашните „провинциални“ порядки. И докато в актива му се трупаше провал след провал, бизнесът на Раф наистина процъфтяваше. Харис умираше от завист. Нае моторница, за да следи отблизо какво става на Ейнджъл. Никога не съм предполагал, че безумието му ще стигне дотам да слезе на брега. Както знаеш, островът е строго охраняван.

— Да разбирам ли, че сте обсъждали това с него, Джеф? — Шели усещаше как той се опитва да се представи за жертва на безскрупулния Харис.

— Срецахме се от време на време на чашка — призна той. — И в това е проблемът — човек не знае какво говори, когато прекали с алкохола. Носят се слухове, че щели да водят някакво разследване на Ейнджъл във връзка с опазването на околната среда. Чула ли си нещо по въпроса?

— Не. — Тя го наблюдаваше много внимателно, без да се издава, че знае нещо.

— Но Марк би трябвало да е разбрал, щом аз научих...

— Защо не го попиташ? — Шели направи пауза, докато келнерът сервираше поръчката им и после продължи: — А, може би е най-добре да поговориш с Раф.

— И дума да не става! — възпротиви се той. — Виждаш ли, Шели, имам ужасното чувство, че и аз съм замесен в това. Несъзнателно, разбира се, но може да съм се изпуснал и да съм казал нещо, което не е трябвало.

— Е, ако си го направил, без да искаш, едва ли може да те обвинява човек. Аз обаче не виждам как да ти помогна, след като не съм наясно за какво говориш... Единственият съвет, който мога да ти дам, е да събереш смелост и да поговориш с Раф.

— Не, Шели, не мога.

Тя протегна ръка и я сложи върху неговата.

— Сигурна съм, че можеш. Така всичко ще се уреди най-лесно. Всъщност, друг начин няма.

— Да, предполагам, че е така. — Джеф стисна пръстите на Шели. — Ти си прекрасен човек!

Тя се усмихна.

— Трябва да повярваш в себе си, Джеф. Раф не е виновен за неуспехите ти. Недей да се опитваш да го имитираш. Опитай се да

намериш своето място под слънцето, да откриеш своето призвание.

— Криворазбрана гордост, Шели — въздъхна той. — Раф ми беше истински приятел, а с какво му отговорих аз?

— От това, което чувам, сега ти можеш да му помогнеш. Ако започне разследване, това ще забави строежа. Обещай ми, че ще говориш с Раф. — Шели стисна ръката му, за да му вдъхне смелост.

— Добре — неочаквано се усмихна той. — Ще ти изстине кафето.

Джеф потърси с поглед келнера и изведнъж се сепна ужасен. До изхода стояха Даниела и Карла и чакаха Раф да уреди сметката. Вероятно бяха там от няколко минути.

— По дяволите! Сигурно са били в градината.

Шели обърна глава, за да види какво е разтревожило Джеф.

— Раф не е много доволен, че ни вижда заедно — прошепна той и дръпна ръката си.

— Карла също. — Тя махна за поздрав на тримата им познати. — Даниела, за сметка на това, е доволна.

— Раф ни гледа, сякаш иска да ни размаже.

— Така ти се струва от светлината. Джеф, хайде, дръж се като мъж!

— Карла май се разстрои, като ни видя. Горката! — Той се намръщи.

— И за нея трябва да помислиш. Ти я обичаш, знаеш, че и тя те обича. Защо не започнете отначало?

— Не говори повече, Шели — помоли я той. — Идват насам. Имаш ли нещо против да си тръгна? Не мога да рискувам точно сега да се скарам с Раф. — Той извади банкнота от двайсет долара и я сложи на масата.

Тя кимна и стисна ръката му.

— Помни какво ми обеща.

— Добре. — Джеф се засмя. — Хей, както си държим ръцете, ще си помислят, че сме влюбени.

— Винаги съм смятала, че между мъжете и жените може да съществува чисто приятелство. Аз вярвам в теб. Карла — също.

— Ще говоря с Раф — увери я той, — макар че имам лошо предчувствие.

Междувременно Карла, Даниела и кавалерът им дойдоха до масата. Джеф се изправи и ги посрещна с широка усмивка.

— Здравейте! Каква изненада!

— Шели, какво си намислила? — Даниела я стрелна със злобен поглед.

— Нямам ли право да пия кафе с някого? — отвърна Шели и се обърна към Карла. — Радвам се да те видя. Здравей, Раф!

— Щях да те докарам до града, ако знаех, че ще идваш насам — подхвърли той. — Марк нищо не ми каза.

— Сигурно е забравил.

— Знаеш ли, Раф — престаши се Джеф, — опитвах се да се свържа с теб. Може ли да поговорим?

— Не днес, Джеф — зает съм. Ще ти се обадя утре.

— Чудесно! — Лицето на Джеф светна от задоволство. — И аз нямам време днес. — Той погледна часовника си и докосна леко ръката на Шели. — Благодаря ти за съвета!

— Няма нищо.

Карла гледаше Шели, объркана от свойския жест на Джеф. Лесно можеше да си направи грешни изводи. Шели добре знаеше това, но чувстваше, че Джеф има нужда от подкрепа. Той целуна Карла по бузата и си тръгна.

След малко двете дами на Раф също напуснаха кафенето и ги оставиха сами на масата.

— Какво, за бога, става? — запита Раф. — По едно време ми се стори, че ще се целунете.

— Това преди ли беше или след като Джеф хвана ръката ми?

— Много неблагоприятно се отнасяш с мъжете. Лука, например, от онази вечер е лудо влюбен в теб.

Тя бръкна нервно в дамската си чанта, сякаш търсеше нещо.

— Значи има добър вкус.

Напила ключовете от колата. Плановете ѝ бяха да обиколи някои магазини, след като пият кафе с Джеф, но сега реши да се прибере направо вкъщи.

— Ще те изпратя до колата — предложи Раф.

— Поласкана съм, но нали каза, че днес нямаш време?

— Винаги ме хващаш натясно.

— Много лесно се впечатляваш. Както и Даниела. Колко е нахална само: „Какво си намислила!“.

— И аз бих искал да те попитам същото.

— Да не би да ревнуваш? — Тя отметна русата си коса и го изгледа подигравателно.

— По-скоро накарайте Карла да ревнува.

През цялото време, докато двамата се движеха по улицата, минувачите им се усмихваха и ги поздравяваха любезно, все едно, че Раф бе кралска особа. Ето кое подхранваше високомерието му.

— Тя няма никакво основание да ревнува.

— Радвам се да го чуя. Само не знам дали мога да ти вярвам. Джеф има доста проблеми и ще е най-добре, ако го оставиш на мира, докато ги разреши. Някоя нова грешка може да се окаже фатална за него. Не обърквай Джеф още повече и, за бога, недей да си играеш с него. Красотата ти е много опасна, Шели!

— Но аз не си играя с него — защити се тя.

— Извинявай много, но отстрани изглежда, че правиш точно това. На теб явно ти е нужен съпруг, за да не ти остава време да мислиш за друго.

— Своите услуги ли предлагаш?

— Трябва да призная, че би било чудесно.

Той се взираше в нея с поглед, изпълнен с неудържимо желание и агресивност.

— Ако ме докоснеш, ще викам — предупреди го тя.

— Ами, хайде тогава, викай!

— Не мисля, че хората биха приели това добре. Принцът на Маренте да тормози една беззащитна жена.

— Ще се примирят.

Въпреки че моментът беше критичен за самата нея, Шели се почувства задължена да оневини Джеф. Щеше да е нелепо, ако Раф си мисли, че между тях има романтично увлечение.

— Чувствата ми към Джеф не са такива, каквито си мислите с Даниела — започна Шели с тих глас. — Отношенията ни са приятелски.

Той се изсмя.

— Когато жена като теб гали ръката на някой мъж, е трудно да се повярва, че това е само приятелство. Да не съм вчерашен. Видях ви със

собствените си очи. Искам да те предупредя, че той може да има пръст в саботажка на остров Ейнджъл. Лъже се, ако си мисли, че ще му се размине лесно!

Категоричното изявление на Раф хвърли Шели в паника. Тя го хвана за ръката, сякаш искаше да измоли милост за Джеф.

— Моля те, Раф, не позволявай яростта да те заслепи!

Той блъсна ръката ѝ ядосано.

— Готова си да го защитаваш! Хора като Джеф, които винаги оплитат конците, лесно печелят съжалението на жените. Но ти знаеш нещо за случая с пеперудите, нали? За бога, та нали Марк също участва в проекта на Ейнджъл. Защо не си лоялна поне към него?

Умолителното ѝ изражение бързо изчезна. В кафявите ѝ очи проблеснаха гневни искрици.

— Не намесвай татко! Чуваш ли! Хайде, изкарай яда си на мен. Поне за това те бива. Тиранин! От малък всички ти се кланят и това ти е размътило мозъка. Разбери, сега става въпрос за живота на Джеф.

— За живота на Джеф ли?!

— Да, за Джеф и злостастната му съдба. Е, добре — той прави грешки от време на време, но така е с всички нас. Единственото изключение си ти. Ти си съвършен. Сега горкият Джеф иска да поговори с теб. Защо не му дадеш шанс и не чуеш какво иска да ти каже? Аз нямам отношение към това. Още по-малко ме интересува ти. Мъчително е човек да е близо до теб!

Докато траеше словесният им двубой, Раф стоеше от дясната ѝ страна. Слънцето му блестеше в гръб и придаваше на силуета му страховит ореол. Той пристъпи към Шели и тя боязливо се дръпна назад. Главата ѝ бучеше.

— На публично място сме — напомни му тя.

— Да, но наоколо няма никой.

Раф я погали и Шели трепна, сякаш ръката му я опари. Защо постъпваше така с нея? Тя се почувства във властта на някаква първична стихия. Устните му леко и нежно докоснаха нейните. Това сломи съпротивата ѝ. Изкушението да се притиска страстно към него поставяше на изпитание всичките ѝ сили. Ръката му лежеше на рамото ѝ и с някаква хипнотична сила я парализираше.

Раф първи се отдръпна и прекъсна опияняващата целувка.

— За голямото мъчение — толкова — изрече надменно. — Нямах сили да кажеш „не“, когато те целувам. Нямах и желание да го направя.

Шели бавно тръгна, спря до колата си, отключи я и седна зад волана.

— Опасно е да караш в състояние на афект — предупреди я хладно той.

— Тогава не стой пред колата ми — извика му тя и рязко потегли.

Когато излезе на магистралата, даде воля на сълзите си.

Джеф Гант не значеше много за нея, а този ужасен скандал се разрази заради него. Неволно или не, той бе допринесъл за инцидента с пеперудите на остров Ейнджъл и Шели се срамуваше пред себе си, че го бе защитила така самоотвержено. Представи си как са изглеждали двамата в очите на другите, след като ги завариха да си държат ръцете.

Шели реши да спре встрани от пътя, за да се успокои.

ОСМА ГЛАВА

На следната вечер Раф позвъни на Марк по телефона. След малко баща ѝ се върна в хола и сподели загрижено:

— Беше Раф. Разговарял е с Джеф. Положението се е оказало още по-лошо, отколкото ти предполагаше.

Сърцето ѝ се сви. Тя бе споделила с баща си за срещата с Джеф, като, разбира се, премълча за конфликта с Раф.

Марк се разположи в любимото си кресло и въздъхна. Лицето му изглеждаше по-бледо и изпито от всякога.

— Не само, че Джеф е дал идеята да се саботира изграждането на комплекса чрез скандал, но и е предложил да се използват пеперудите. Оправдава се, че го е замислил на шега. Преди известно време в Кейп Йорк той се срещнал случайно с онзи ентомолог Гюнтер, който се похвалил, че е открил нов вид пеперуда. Джеф го поздравил за успеха и забравил за този случай. Но Харис му споменал, че иска да провали проекта за курорт и той си спомнил за откритието на Гюнтер. Твърди, че тогава е бил пиан и горчиво е съжалил за постъпката си веднага щом изтрезнял. Целият му принос за саботажа се състоял само в тези няколко думи, изречени под действието на алкохола. В продължение на няколко месеца не се случило нищо, макар че Харис изчезнал от града за известно време. Джеф чул, че на Ейнджъл започва разследване и това го разтревожило. Отишъл при Харис и той не скрил, че е заплатил доста добре на Гюнтер за няколко от неговите пеперуди. Ученият знаел, че на острова расте лантана и двамата пуснали там насекомите. Харис бил сигурен, че Джеф няма да ги издаде, защото той самият бил предложил този план, което при нужда щял да потвърди под клетва и Гюнтер. Джеф се оказал в капан и не можел да направи нищо.

— Вярваш ли, че казва истината, татко?

— Дали му вярвам? — Марк се замисли. — Не знам.

— А Раф?

— Раф направо не е на себе си от яд — намръщи се той. — Джеф си е мислил, че е достатъчно да признае какво е направил и всичко ще се оправи. Раф обаче настоява Джеф да уведоми властите за историята на проблема. Рисува в най-добрия случай да го смърят строго, но отказва, защото не иска да съсипе репутацията си. Изглежда не може да разбере, че търпението на всички е изчерпано. Допълнителни усложнения ще възникнат, ако Харис оспори заключението от разследването. Раф казва, че Гюнтер е изчезнал яко дим. В тропическите гори той се чувства като у дома си и едва ли ще го открият лесно.

— Показанията на Джеф не са ли достатъчно доказателство?

— При неговото безразсъдно поведение един Господ знае дали ще му повярват. Те искат неопровержими доказателства. Разследването ще отнеме време, приближава дъждовният сезон. Синоптиците очакват около Коледа циклони. Всичко е против нас. Да го вземат дяволите Джеф с неговата завист! Дано този път му дадат добър урок. Кой му дава право да занимава и теб с греховете си? Трябваше да отиде направо при Раф.

— Татко, не разбираш ли, че Джеф се бои от Раф? Той се чувства като негов по-малък брат. Изпитва страхопочитание от идола си. Ти сам каза, че е имал тежко детство. То го е направило слабохарактерен, дори е деформирало психиката му.

Марк погледна нежно дъщеря си.

— Мила моя, имаш много меко сърце. Повярвай ми, че съм наясно с всичко това. Хората винаги са правили отстъпки на Джеф заради трудностите, които е преживял. Но сега той трябва да си понесе отговорността.

— Може би ще го направи. Мисля, че той се срамува от себе си.

Марк се засмя скептично.

— По-скоро е уплашен от последствията. Хубава попара е надробил! Първо властите подробно ще го разпитат. След това с него ще се заемат масмедиите. Не виждам начин да се избегне това при големия интерес към проектите на Раф като архитект и предприемач. Между впрочем той спомена, че специално ще ти благодари за това, че си убедила Джеф да говори.

— Не го направих, за да ми благодари.

— Е, какво лошо има, ако те покани на вечеря — усмихна се Марк. — Онзи ден си говорихме с Раф, че е време да ти покажем Порт Дъглас. Можем да прекараме няколко дни в живописния курорт „Мираж“. С Раф много пъти сме играли голф там. Ще видиш, че ще ти хареса. Има само една неприятна подробност. Вероятно с нас ще дойде и Даниела.

— Има достатъчно време да отидем и там, татко. — Шели стана от стола си. — Искаш ли да пием чай?

— Чудесна идея, мила. Между другото, довечера има интересно предаване по телевизията — концерт на Сесилия Бартоли. Тя е млада италианска певица — мецосопран. Спомням си навремето колко хубаво пееше майка ти. Беше толкова красиво момиче, с такъв глас!

Шели не отговори.

Обади се на Карла и се уговориха да обядват заедно. Шели искрено ѝ съчувстваше, макар младата жена да си мислеше, че тя и Джеф имат връзка. Трябваше на всяка цена да намери начин да ѝ покаже, че опасенията ѝ са неоснователни.

На обяда дойде и Даниела. Беше много елегантна в бежовия си копирен тоалет и златни бижута. През цялото време се държеше много мило, но Шели инстинктивно усещаше, че не е искрена. Карла бе деликатна и непосредствена. Непресторената ѝ доброта и хубост не се набиваха на очи и до превзетата си братовчедка тя изглеждаше почти невзрачна. Шели откриваше тъга в погледа ѝ, дори когато момичето се усмихваше. Само щастieto би могло да я преобрази и да одухотвори красотата ѝ.

Ресторантът, който Карла избра за срещата, бе чудесен. Казваше се „Златният Херон“ и бе построен на самия бряг на морето. Кухнята бе изискана, но въпреки това, Даниела не бе доволна. Тя отпи от чашата си с шардоне и се намръщи неодобрително.

— Не ѝ обръщай внимание, Шели — прошепна Карла. — Дани винаги прави така.

— Не е вярно! — възрази Даниела.

— Напротив — отвърна невъзмутимо Карла. — За щастие всички сме свикнали със сцените, които разиграваш.

— Това място е истинско райско кътче — намеси се Шели, за да предотврати скандала. Панорамните прозорци разкриваха приказна

гледка. Пищна зеленина, златни плажове, синята безбрежност на морето, чак до хоризонта.

— Ще ти липсва, когато се върнеш у дома — рече многозначително Даниела.

— В Нова Зеландия също е много красиво — отвърна спокойно Шели. — Имаме неповторима природа, но тук, в Австралия, мащабите са тези, които впечатляват. Всичко е толкова необятно и внушително...

— Колко време ще останеш при нас? — запита Карла. — Има още толкова места, които си заслужава да посетим заедно.

— Колкото реша — отвърна Шели и си взе от малките хлебчета. — Мениджърът на татко хареса моите картини. Нали си спомняш Пол и Мариса Джеймисън?

— Да, разбира се. Сигурно си много добър художник.

— Като дъщеря на Марк Стюарт, Шели се радва на особено внимание — намеси се в разговора Даниела.

— Отначало наистина беше така, но после заслужих уважението им с моите картини. — Тя погледна отново Карла. — Не зная кога ще си тръгна. Прекрасно се чувствам тук с татко. Не бих понесла да съм далече от него.

Даниела ѝ хвърли изпълнен с укор поглед.

— Но ти би трябвало да помислиш и за майка си, за невръстните си братя.

— Разбира се, но те могат чудесно да се справят и без мен. Семейството ни е задружно и сплотено.

Даниела изостави маската на фалшива добронамереност и запита:

— За какво говорехте с Джеф Гант онзи ден?

Шели едва се сдържа да не ѝ отвърне грубо.

— Искаше да се посъветва с мен по един въпрос.

— Да се посъветва? Та той почти не те познава!

— Вярно е — отвърна Шели, като с мъка се овладя, — но понякога хората се доверяват по-лесно на непознати.

— Но...

Карла протегна напред ръка, като че искаше да защити Шели.

— Моля те, престани, Дани. Аз знам точно какво е станало. Джеф веднага е усетил колко добър човек е Шели и е решил да ѝ се довери. Знаеш, че той споделя проблемите си с малко хора.

— Но защo не е отишъл при теб? Та вие бяхте сгодени — продължаваше да упорства Даниела, без да се притеснява от своята нетактичност.

— Може би не съм оправдала надеждите му — отвърна Карла.

— Излишно е да се самосъжаляваш, скъпа. Този Джеф Гант е наистина привлекателен, но не ти подхожда. Точно за това говорехме и с Раф наскоро.

Шели се почувства задължена да се намеси. Даниела огорчаваше и нараняваше Карла, без да си дава сметка, или може би нарочно.

— Даниела! — погледна я тя строго.

— Не се ядосвай, Шели — успокой я Карла и погледна Даниела. — В твоите подмятания няма нищо вярно. С Раф никога не сте разговаряли за мен.

Карла изглеждаше съвсем сигурна в това, което казва, и Шели се досети, че тя е повдигнала въпроса пред Раф. Може би Даниела имаше лошия навик да си служи с дребни лъжи. Даниела повдигна тънките си черни вежди в снизходителна гримаса.

— Е, добре, така да бъде, щом казваш. Ние просто сме загрижени за теб. Защо не се върнеш с мен във Флоренция? Там винаги си се чувствала добре, пък и аз ще се погрижа да ти намеря някой мъж.

— Безкрайно съм ти признателна, но и тук ми е добре.

„А освен това още обича Джеф“, помисли си Шели. Друг въпрос е дали той го заслужава.

Даниела се отказа от прекалено сладкия нектар, който им сервираха с резенчета киви, и отиде да оправи грима си в тоалетната.

— Трябва да ти се извиня за арогантното ѝ поведение — започна Карла.

Шели махна с ръка.

— Не се притеснявай. Прекарах един чудесен следобед. Но има още нещо, което бих искала да изясним. Отнася се за онзи ден. Уверявам те, че с Джеф ни свързват единствено приятелски чувства. Той е затънал в неприятности и аз се опитах да му помогна. Това е всичко. За мен няма никакво съмнение, че Джеф още е влюбен в теб.

Карла тъжно поклати глава.

— Да, но той продължава да повтаря, че не е подходяща партия за мен. Татко му предложи добре платена работа в Кейрнз, която бе напълно по силите на Джеф. Там имаме голям и хубав хотел,

„Океания“. Джеф щеше да научи много неща от брат ми Винсент, който е директор. Но Джеф отказа. Искал да остане независим. Аз лично мисля, че се бои да се посвети на някого или нещо и му го казах, когато развалих годежа ни. Надявах се, че това ще го подтикне да направи нещо, но — уви! — Карла погледна Шели. — Можеш ли да ми кажеш в какви неприятности се е забъркал?

Шели въздъхна.

— Съжалявам, Карла, но Раф и бизнесът му също имат връзка с проблема и той не би желал да се разгласява. Обещавам ти, че ще ти кажа веднага, щом мога.

Карла стана още по-тъжна.

— Вечният стремеж да подражава на Раф ще го съсипе. Това е последица от нерадостното му детство. Навремето дядо Пиетро го спаси, като го изпрати да учи далеч от семейството му и Джеф стана като член на нашата фамилия. Той ни обича с цялото си сърце, но комплексите му пречат да го покаже. Познавам и добрите, и лошите страни на Джеф и все още го обичам. Странно, нали?

— Такъв е животът. Човек е подвластен на чувствата си. Да, на Джеф му липсва самочувствие. Една промяна на обстановката би му помогнала. Освен това, трябва да е убеден, че от него зависи щастието на някой друг човек.

— Трябва ли да му призная, че не мога да живея без него?

— Нима не си му го казвала досега?

Карла мрачно поклати глава.

— Е, прецени сама. Може би Джеф заслужава да го направиш. Може би и на него му е омръзнало от собствените му грешки.

— Няма какво да губя. Обзела ме е такава апатия и тъга... Вие с Дани сте пълни с живот. Изглеждате толкова красиви с елегантните си тоалети, а аз съм се занемарила и отпуснала. Отскоро се познаваме, Шели, но вече те чувствам като приятелка. Надявам се, че ще останеш при нас по-дълго. — Карла се засмя дяволито и добави: — Дани скоро ще замине за Италия.

Шели почувства, че моментът е подходящ да изясни още една подробност.

— Така ли? Но нали тя и Раф ще се сгодяват?

Усмивката на Карла се стопи за миг.

— Ще се сгодяват? За пръв път чувам подобно нещо.

— Даниела ми го каза.

— О, Господи! Само тя не!

— Нима не се радваш за тях?

— Не ме разбирай погрешно. Всички сме много привързани към Дани, но тя ни е създавала доста неприятности. Лука я нарича „малкото чудовище“. Безброй момичета са били влюбени в Раф, но той не е дал сърцето си на никоя. Разбира се, от време на време е имал малки увлечения, но те не са продължавали дълго. Винаги ми се е струвало, че ако Раф наистина се влюби, това ще бъде голяма любов и той ще се бори с нея с всички сили. За него е въпрос на чест да не бъде зависим от нищо и от никого. Разбира се, може да се предположи, че той вече е решил да се ожени, но бих могла да ти изредя не една и две жени, които имат по-голям шанс от Дани да му станат съпруги. За него тя е само братовчедка.

— Останах с впечатлението, че цялата фамилия би приветствала техния съюз — промърмори Шели, едновременно смутена от това, че разпитва Карла, но твърдо решена да разбере цялата истина.

Карла се огледа, за да види дали Даниела не се връща и отговори:

— Напротив, Шели. Ние я познаваме добре — тя е красива и очарователна, но има ужасен характер.

Трите млади жени се разделиха около три следобед. Шели се върна вкъщи и завари на верандата Раф и Марк. Раф стана от стола си в знак на уважение, а баща ѝ каза:

— Добре дошла, мила! Как мина обедът?

Шели се наведе и го целуна по слепоочието.

— Чудесно. Как си, Раф?

— Добре, както винаги — отвърна хладно той.

— Нещо ново?

— На Ейнджъл ли? — Гласът му бе строг и дрезгав.

— Раф е много разтревожен, мила — каза Марк.

— Виждам — рече Шели и седна на плетения стол до баща си.
— Надявам се, че Джеф е намерил сили да направи каквото трябва.

— Да върви по дяволите! Омръзнал ми е с неговите номера. Трябва да ти благодаря, Шели, че си ми дала правилен съвет. Той ми

разказа за срещата ви.

— Радвам се, че можах да помогна.

— Нека не говорим повече за Джеф — предложи Раф. — Разглеждането на случая пред властите може да стане най-рано в сряда. Доктор Нелсън ми прави лична услуга, като придвижва въпроса така бързо. Не се съмнявам в крайния изход на нещата, но забавянето на строителните работи ще увеличи разходите ни.

— Няма ли да заведеш дело срещу онзи човек — Харис? — запита Шели.

Раф вдигна рамене.

— Ще обмисля този въпрос, след като доктор Нелсън предаде доклада си по случая. Той отпрати на Джеф такова сериозно предупреждение, че чак на мен ми дожаля. Харис много трудно ще успее да заблуди Дейв Нелсън. Един рейнджър от охраната на морските паркове е видял, че Харис се навърта около Ейнджъл, а друг е забелязал в района и Гюнтер. Накрая всичко ще се изясни. — Рафаел погледна Шели в очите. — Всъщност, наминах да те поканя утре на вечеря вкъщи. След това ще останеш у нас — Марк има ангажимент утре. Той ще ти обясни за какво се отнася.

Шели се обърна и погледна баща си с тревога.

— Какъв ангажимент имаш, татко?

Той се усмихна спокойно.

— Трябваше да ти кажа, мила, но съм забравил. Ще ми правят изследване на кръвта. Периодично се налага с цел профилактика. Ще ги улесни, ако остана през нощта в болницата.

Шели се опита да прикрие паниката, която я обзе.

— Няма нищо сериозно, нали, татко?

— Не, мила — увери я той. — Това е обикновен профилактичен преглед. Моля те, не се тревожи. Ще дойдеш да ме вземеш на сутринта. Ще се радвам да останеш вечерта у Раф. Не бих искал да седиш сама тук през нощта.

Шели хвърли бърз поглед към Раф, но лицето му бе безизразно.

— Е, аз ще тръгвам — побърза да каже той и се обърна към Марк. — Утре ще те откарам до болницата.

Шели също се изправи.

— Много мило от твоя страна, Раф, но аз ще закарам татко.

— Не си прави труда, Шели, аз и без това ще ходя в града. Разбира се, и ти можеш да дойдеш с нас.

— Благодаря! Ще те изпратя до колата.

— Тогава, до утре, Раф! — Марк му махна за сбогом и влезе в къщата.

Когато стигнаха до колата, Шели не издържа:

— Какво става, Раф? Искам да ми кажеш истината.

— Ти си странен човек: шестнайсет години не се сещаш за баща си, а сега ме гледаш, като че ли от една моя дума зависи животът ти.

— Господи, Раф! Нима мислиш, че се преструвам?

— Ако е така, правиш го виртуозно — призна той. — Искам да ти вярвам. Не мисли, че ми доставя удоволствие постоянно да се съмнявам в теб.

— Съмненията ти за Джеф не бяха основателни, нали? Беше абсурдно да твърдиш, че флиртувам с него. Непрекъснато си търсиш претекст, за да ме обиждаш. Искаш да ме прогониш.

— Говориш глупости и добре го знаеш — възрази рязко той.

— Така ли?

— Да не започваме пак, Шели. Марк може би ни наблюдава.

— Нямам никакво намерение да дойда у вас утре вечер — рече тя гневно. — Съгласих се само привидно, заради татко.

— Разбира се, че ще дойдеш! Аз ще намина да те взема.

Шели го погледна право в очите.

— Ще си загубиш времето. Не знам какво става между нас, но не мога да допусна то да продължава. Нека Дани ти прави компания!

— Да разбирам ли, че ревнуваш от нея?

— Опазил ме Господ! Желая ви дълъг и щастлив семеен живот.

— Господи, какви небивалици измисляш, за да ме ядосаш!

— Напротив, Даниела ми каза, че ще се жените.

— Не ставай смешна!

— Това не е отговор — предизвика го Шели с треперещ от възмущение глас.

— Не е ли? А може би това ще бъде отговор. — Той я притегли грубо към себе си и яростно я целуна. — Точно това искаше, нали? Обичаш да те целуват до безсъзнание.

— Не! Мразя да...

Тя обърса устни с опакото на ръката си.

Раф рязко отвори вратата на колата и седна зад волана.

— Утре вечер идваш с мен! Ясен ли съм? Няма да ти позволя да тревожиш Марк допълнително.

Шели го погледна умолително.

— Ще ми кажеш, ако здравето на татко е застрашено, нали?

— Ти си непоносима! Хайде, прибирай се!

— Никога няма да ти простя, ако ме излъжеш.

— Какво толкова искаш да чуеш? Преди години Марк е бил болен от вирусна тропическа болест. Тропическите трески са хронично заболяване. И аз съм се опитвал да науча нещо повече от доктор Ригби, но той стриктно пази информацията за пациентите си. Марк е в това състояние от години. Така бе през всичките години, когато теб те нямаше.

Шели изтри с ръка горящото си чело.

— Мразиш ме, нали? Мразиш ме и заради това, което смяташ, че съм причинила на татко и заради самия себе си! Карла беше права. Ти наистина се бориш с любовта, когато те споходи. Не би повярвал на никоя жена, дори да...

— Тръгвам си, Шели — прекъсна я безцеремонно той.

— Тръгвай, но да знаеш, че утре сутрин ще дойда с вас и после се връщам тук. Гледай татко да не разбере за това!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Раф и Шели изчакаха в болницата, докато приемат баща ѝ. Тя реши, че непременно трябва да говори с доктор Ригби.

— Като най-близка роднина на Марк имаш право да поискаш информация от доктора, но не ми се вярва да ти каже нещо повече от това, което вече знаеш. Тези прегледи са обичайна практика. Мога де те уверя, че Ригби е отличен специалист по тропически болести. Хайде, да видим дали се е върнал в кабинета си.

Раф я хвана за ръка и я поведе по коридора.

Доктор Ригби покани Шели да влезе, а Раф дискретно се оттегли във фоайето. Лекарят се усмихна, посочи ѝ един стол и седна зад бюрото си.

— Как се възстановяваш след ухапването от паяка?

— Вече съм напълно здрава, докторе, благодаря ви! Исках да говоря с вас за баща ми.

Той се облегна назад във въртящия се стол.

— Присъствието ти му се отразява чудесно, скъпа. Никога не съм го виждал толкова щастлив.

— Тревожа се за здравословното му състояние, докторе. Той ми разказа за болестта си, но аз не разбрах доколко е опасна за живота му. Знаете, че татко не обича да говори за здравето си. Не можах да науча много и от Рафаел, а имам чувството, че нещо не е наред.

Лекарят прегледа някакви изследвания и погледна Шели.

— Това е разбираемо, скъпа. Ти обичаш баща си и се безпокоиш за него. Той има хронична треска, но проявлението ѝ постепенно отслабва. Мога да твърдя със сигурност, че се е заразил от ухапване на комар, но това в никакъв случай не е малария. Тя засяга васкуларната система, докато при баща ти има други симптоми. Можем да се справим с анемията и нарушенията в дейността на черния дроб, които се появяват. От време на време той вдига температура и има болки в ставите, но те не са опасни. В началото се опасявах болестта да не даде отражения върху сърцето му, но сега съм спокоен — той се пази от

натоварвания, няма наднормено тегло и кръвното му налягане е нормално. Засега мога да ти кажа само толкова. За съжаление това вирусно заболяване е непознато на науката. Мога обаче да те уверя, че ние държим нещата под контрол и пристъпите стават все по-редки. Смятам, че вирусът се самоунищожава бавно.

— А дали е съкратил живота му? — промълви Шели с пресипнал глас.

— Възможно е, скъпа. Знае ли човек какво му е писано...

Шели напусна кабинета на доктора много разстроена. Раф видя, че идва и се изправи.

— Е?

— Да тръгваме — почти се разплака тя. — Да се махаме отгук!

В двора на болницата растяха високи делоникси, отрупани с пищни цветове. Рафаел отведе Шели под сянката на дърветата.

— Какво ти каза Ригби?

— Почти нищо ново. Опитах се да измъкна от него някаква информация, попитах го направо дали болестта застрашава живота на татко. Той отговори, че всичко е възможно, което с други думи означава — да. Господи, Раф! Няма да го понеса...

— Може да ти прозвучи жестоко, Шели, но ти не може да не си знаела всичко това.

— Не съм! Нима нямаше веднага да дойда, ако знаех?

— А защо не дойде?

— Пак не ми вярваш, нали?

Едно мускулче заигра на лицето му.

— Искам да ти вярвам, но Марк ми каза, че ти е писал за хроничните му пристъпи.

— Нали съм тук и виждаш колко съм загрижена за състоянието му?

— Не го показвай пред него, колкото и да е трудно да се преструваш, че си спокойна.

Той я заведе до колата.

— Имам ангажимент, който ще ми отнеме около час. Защо не си запълниш с нещо времето? Можеш да пиеш кафе например...

— О, не се безпокой за мен.

— Е, тогава ще те закарам до центъра на града и ще те взема от кафене „Милано“ след час.

Шели се разходи из магазините, после реши да пие кафе и тръгна към кафенето. До какви непредсказуеми последствия можеше да доведе една измама. Интуицията ѝ подсказваше, че майка ѝ също не е чела писмата на Марк, а ги е късала веднага, щом са пристигали. Тя бе преживяла провала на първия си брак много тежко и действията ѝ бяха разбираеми. Въпреки това, основната причина за конфликта между Шели и Раф си оставаше тази лъжа. Той би уважавал и почитал жената, която обича, но отвращението от безсърдечията, което мислеше, че тя е проявила към баща си, подкопаваше добрите му чувства. Можеше да го убеди като разкрие измамата на майка си. Това обаче щеше да е равносилно на предателство.

Може би подсъзнателно Раф се опитваше да я изтръгне от сърцето си. В отношенията им имаше твърде силни емоции и напрежение. Като мъж той се чувстваше длъжен винаги да владее чувствата си и да не става подвластен на страстта.

Шели се настани на една масичка в дъното на двора и поръча капучино и парче плодова пита с орехи. Отпиваше от кафето и си почиваше. Изведнъж на входа на градината се появиха Карла и Джеф. Те веднага я забелязаха и се насочиха към нея.

— Какво те води насам, Шели?

— Здравей! — поздрави Джеф.

— Заповядайте, седнете — покани ги тя.

Карла, която днес изглеждаше учудващо жизнерадостна, седна на стола, който Джеф ѝ задържа, а самият той се настани между тях двете.

— Татко е в болницата за изследвания — обясни Шели. — Дойдохме заедно с Раф и сега го чакам да ме вземе оттук.

— Да не би Марк да е болен? — запита загрижено Карла.

— Трудно е да се каже.

— Докторите са такива — успокои я Джеф. — Няма за какво да се безпокоиш. Марк си прави профилактични изследвания от години.

— Доктор Ригби е отличен специалист — увери я Карла. — Спомням си колко добре изглеждаше баща ти на партито. Присъствието ти сякаш го подмладява.

— И за мен е щастие да съм с него, Карла. Днес и ти изглеждаш великолепно.

Карла се изчерви от смущение и се засмя.

— Аз и Джеф решихме, че не можем да живеем един без друг.

Той се наведе над нея и я целуна нежно по бузата.

— Още не сме казали на никой. Ти си първата, която научава.

— Толкова се радвам за вас!

— Татко ще има да мърмори, но съм сигурна, че накрая ще даде на Джеф втори шанс.

— Бащата на Карла ми предложи работа преди време — поясни той. — Тогава отказах, но ако мястото все още е свободно, ще приема. И без това с Карла смятаме, че ще е най-добре да се установим някъде другаде. Може би няма да натрупам голямо богатство, но ще бъда това, което съм. След всичко, което се случи, за мен повече няма живот в този град.

— Направи ли това, което трябваше, Джеф?

Той кимна утвърдително.

— Говорих с началника на управлението на морските паркове и му разказах за глупостите, които съм извършил. Тази история ме накара да си дам сметка, че целият ми живот е бил жалък опит да премеря сили с Раф. Той беше изключително търпелив с мен, но изглежда, че този път чашата преля. Не зная как ще реагира, като научи, че с Карла отново сме се събрали.

— Той ще е доволен, щом аз съм го искала — увери го тя. — Обичам те и бракът ни ще е щастлив.

Шели ги остави да мечтаят за съвместния си живот и излезе на улицата. Но след секунда Джеф я настигна.

— Шели — повика я той, — забрави си слънчевите очила.

— Ах, да! Имах чувството, че съм забравила нещо. Благодаря!

— Няма нищо. Оставаме приятели, нали? Този път няма да се проваля! Ще видиш! Карла разчита на мен. Тя ми каза, че си я насърчила точно когато е имала нужда от подкрепа. Благодаря ти! — Той я целуна по бузата. — И още нещо — засега искаме намеренията ни да останат в тайна. Надявам се довечера да се срещнем с бащата на Карла, но все пак...

— Няма да кажа на никого, Джеф. А сега трябва да вървя. Раф ще ме вземе с колата.

Джеф се огледа предпазливо наоколо.

— А, ето го там! Паркирал е колата си от другата страна. Всичко хубаво, Шели. Ще се видим пак!

Тя изчака да преминат колите по улицата и пресече на другия тротоар. Раф ѝ отвори вратата с хладно изражение. Шели се настани и той потегли.

— Къде откри Джеф?

— Много просто — беше отишъл да пие кафе и аз — също.

— Досега не се бе случвало Джеф да отиде сам в „Милано“.

— Да съм твърдяла, че е бил сам?

— С приятелка, може би? — запита той многозначително.

— Да, беше с Карла.

— Струва ми се, че не ѝ е било лесно да ви гледа. Този път дори те целуна.

— Аз пък съм сигурна, че тя няма нищо против една приятелска целувка по бузата.

— Всъщност, те защо бяха заедно? Искрено се надявам Карла да не е била толкова лекомислена, че да се сдобри с него.

— Защо не ги оставиш сами да решават какво да правят?

— Това се отнася по-скоро до теб. Останах с впечатлението, че Джеф проявява голям интерес към твоята особа.

— Не можеш ли да разбереш, че сме приятели? Бях си забравила очилата и Джеф ме настигна, за да ми ги даде.

— Трудно ми е да повярвам, че си била толкова разсеяна... Но, Господи, какво правим ние! Това е лудост — и двамата се чудим за какво да се скараме.

— Изнервени сме. И двамата се тревожим за татко.

— Той ще се оправи. Не трябва да се отнасяш с него като с инвалид.

— Нямам подобно намерение. Не съм толкова безсърдечна.

— Съмнявам се.

— Ти наистина си в много лошо настроение! Бедата е в това, че не забеляваш... нищо хубаво у мен!

Той ѝ отправи пламенен поглед.

— Напротив! Ти си красива, интелигентна, имаш талант. Цял ден бих могъл да те гледам и слушам. Само едно не мога да разбера — какви са подбудите ти, за да дойдеш тук.

Шели махна отегчено с ръка.

— Ти просто не искаш да разбереш. Някой ден ще ти стане ясно, но ще бъде твърде късно. Не се гордея с това, че баща ми е живял без

мен толкова години. И майка ми преживя раздялата тежко. Но както и да е. Човешкият живот е твърде кратък, за да си позволяваме постоянно да човъркаме стари рани. С татко се разбираме чудесно, напук на всичко, което си мислиш. Нямам сили да споря с теб и да те убеждавам, че не съм тук заради парите му. Искам да живея спокойно.

— Тогава ще е най-добре да дойдеш с мен тази вечер. Не вярвам, че нещо те застрашава в плантацията, но Марк не иска да оставаш сама. Аз също. Щом моята компания ти е толкова неприятна, ще се постарая да не ти досаждам.

— Извинявай, но не желая да виждам и Даниела. Възмутително е, че можеш да се целуваш с мен и да спиш с нея. Тя си призна, че сте се любили.

— Знаеш, че не е вярно. Специално поисках обяснение от нея. Тя категорично отрича да е говорила такива неща.

— И ти ѝ вярваш безрезервно! С какво ли е заслужила доверието ти?

— Не съм казал, че ѝ вярвам — подчерта той. — Случвало се е да я хващам, че ме заблуждава, но тя си остава член на нашето семейство...

Остатъка от деня Шели прекара в ателието на баща си. Облякла една негова риза, цялата изцапана с бои, тя започна да рисува натюрморти с тропически цветя.

Късно следобед в плантацията дойде Раф. Тя разбра, че е той по радостния лай на кучетата. Посрещна го само с кимване.

— Въпреки всичко дойде.

— Възраженията ти не могат да ме спрат. — Той се вгледа внимателно в лицето ѝ. — Когато работиш, имаш същото изражение като на Марк — строго и съсредоточено. Може ли да видя картината?

Шели се отдръпна от платното и той разгледа натюрморта.

— Чудесно! Сякаш цветята са току-що набрани. Имаш остро око и точна ръка.

— А, ти? — запита го тя, докато събличаше ризата на баща си.

Той обходи с поглед стройното ѝ тяло и отвърна:

— По-добре не ме предизвиквай! За да ти докажа, че не съм толкова лош, след вечеря ще те заведа да видиш как гори захарната

тръстика. В повечето плантации вече са се приготвили да я горят, защото съдържанието на захар в тръстиката сега е най-високо. Предположих, че като художник ще ти е интересно да присъстваш на подобно зрелище. Усещането е, сякаш си в „Ад“-а на Данте.

Раф остави луксозната си кола в Уайт Клифс, качиха се на джипа и поеха по крайбрежния път, от който се виждаше розовозлатистото сияние на горящата тръстика. Контрастът с нощното небе бе изумителен. В някои плантации захарната тръстика бе запалена още в зори и щеше да гори цяла нощ. Така се унищожаваха змиите и плевелите. Въздухът тегнеше от силната и сладка миризма на меласа. Раф и Шели наблюдаваха от джипа пламтящите огнени езици, които се извиваха нависоко и пръскаха разноцветни искри в тъмното небе. Той спря джипа в края на черния път. Двамата повървяха пеша и изкачиха малък хълм, от който като на длан се виждаше пламтящата джунгла от захарна тръстика. Гледката бе фантастична! Сякаш сред тропическата природа се издигаха кули на огромни огнени замъци.

Изведнъж Шели се намери в прегръдките на Раф. Тя не бе усетила нито кога са се приближили един до друг, нито кога ръцете му са я обгърнали. Тялото ѝ потръпна от копнеж. Тя чувстваше, че колкото и да е трудно, той контролира кипящата в тялото му страст.

— Време е да тръгваме, Шели! — заговори той пръв. — Да се връщаме, преди да се е случило това, към което ме подтикваш.

В Уайт Клифс ги посрещна Даниела. Тя се взря ревниво в Шели, а после хвърли яден поглед на Раф.

— Моля да ме извините — изсъска тя след кратко мълчание, — отивам да си лягам.

— Приятни сънища, Дани — отвърна невъзмутимо Раф.

На следващия ден изписаха Марк от болницата. Той бе в отлично разположение на духа. През седмицата, която последва, той и Шели ходиха няколко пъти на излети. Любуваха се на приказната природа и рисуваха на открито. Наближаващият дъждовен сезон превръщаше вечнозелените тропически гори във феерия от цветове и нюанси. Марк

сподели, че сред тази неземна красота се чувства като в райските селения.

Един ден, късно следобед, дойде Рафаел. Не се бяха виждали откакто бяха взели баща ѝ от болницата.

— Къде е Марк? — запита Раф, след като я поздрави.

— Почива си. Напоследък често се разхождаме сред природата. Днес ходихме до възвишенията. Беше великолепно — приказни орхидеи, птици...

— Виждам, че излетът ти се е отразил добре. — Очите му не слизаха от лицето ѝ. — Трябва да те заведе в гората при изгрев. Тогава птичките пеят най-хубаво. — Той се облегна на парапета на терасата. — Нося ви добри вести.

— Искаш ли да събудя татко?

— Не! Нека поспи — спря я с ръка Раф. — Отнася се за Гюнтер. Един рейнджър от охраната на морските паркове го е задържал в Парауийна. На разпита той е признал, че е пренесъл пеперудите на остров Ейнджъл. С това нашите проблеми се решават. Очаквам до два дни да получа разрешение за продължаване на строежа.

— Това се казва добра новина! Предполагам, че вече си чул за намеренията на Джеф и Карла.

— Разбира се. Съжалявам, че изтълкувах погрешно намесата ти, за да се съберат отново. — Той направи кратка пауза и запита: — Защо никога не си ми разказвала за майка си? Веднъж спомена, че тя е преживяла много тежко раздялата с баща ти...

— Спомените от онова време са болезнени и за татко.

— Ти не би наранила чувствата на никой, нали? Още по-малко на майка ти или баща ти. Би предпочела да живееш с една лъжа...

— Моля те, Раф — прекъсна го тя, — нека говорим за друго! Предполагам, че няма да останеш за вечеря?

— Защо не ме попиташ по-мило?

Изведнъж Шели се почувства щастлива.

— Би ли останал за вечеря?

— С удоволствие. А между другото, Даниела и леля ѝ си заминават за Италия. Климатът тук не им понасял добре — обясни той иронично. — Хайде, повикай Марк, а аз ще приготвя по едно питие.

Шели влезе в спалнята, без да се бави. Баща ѝ лежеше удобно отпуснат в леглото. Лицето му излъчваше спокойствие и

удовлетвореност, без сянка на грижи или тъга.

— Татко — повика го нежно тя и изчака да я погледнат любещите му сини очи. — Татко? — Тя се приближи до леглото и нададе ужасен писък.

Раф се появи след миг, тъкмо навреме, за да я прихване, преди да се строполи.

Бавно Шели осъзна, че баща ѝ кротко бе напуснал този свят.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха няколко месеца. Шели живееше като в кошмар. Болката от загубата бе толкова силна, че тя не беше в състояние нито да се храни, нито да спи, нито да рисува. Майка ѝ и Мартин се опитваха да я подкрепят и утешават, но безуспешно. Тя се бе затворила в себе си. Сарина също страдаше и се чувстваше виновна пред паметта на Марк.

В тези първи дни на мъка и ужас Шели остави грижата за всичко на Раф. Макар самият той да бе съкрушен от смъртта на своя приятел, съумяваше да ѝ бъде опора и утеха. Чувствата ѝ към него сега бяха различни. Изтляла бе предишната ѝ пламенна и страстна любов. Тя си мислеше, че може би никога вече няма да е способна да обикне някого.

Семейство Джеймисън, мениджърите на баща ѝ, бяха много мили с нея. Пол предложи да организират ретроспективна изложба на творчеството на Марк. Единствената нейна картина, която щеше да участва, бе портрет на баща ѝ. Бе започнала да го рисува в една мъчителна нощ, когато не можеше да намери покой и се луташе в кошмари.

Шели бе прекарала няколко седмици в Нова Зеландия с майка си. Престоят вкъщи ѝ се отрази благотворно, но тя чувстваше, че трябва да се върне в „Белвю“. Раф, нейният най-близък приятел, се грижеше за имението. През юни курортът на остров Ейнджъл бе открит, но тя отказа да присъства на тържеството. Нямаше желание да прави нищо. Скръбта я бе съсипала. Единственото, което я зарадва, бе вестта, че Карла и Джеф очакват дете.

— Ти не си загубила Марк — не спираше да я успокоява Раф. — Той сега е в друг, по-добър свят.

Портретът на баща ѝ бе почти готов и Шели се убеждаваше, че Раф е бил прав — от платното я гледаха очите на Марк.

— Ще дойдеш с мен на изложбата в Сидни, нали? — запита тя Раф.

— Ако наистина искаш...

— Разбира се — кимна тя. — Знаеш колко разчитам на теб.

Пристигнаха със самолет в Сидни в деня на откриването. Настаниха се в хотел и Раф настоя да излязат на пазар, за да й купят подходящ тоалет.

— Пол би желал да те представи в артистичния свят. Знаеш, че и Марк би държал дъщеря му да изглежда чудесно.

В пет часа Шели бе готова за предварителното представяне на картините. Облечена в елегантен черен костюм на Армани и бяла копринена блуза, тя изглеждаше прекрасно. Беше си сложила перлената огърлица, подарена от Марк, и бе вдигнала част от косата си, а останалата се стелеше по раменете ѝ. Видът ѝ говореше за изискан вкус и материално благополучие.

Гостите, които бе поканил Пол, бяха от местния елит. Те обградиха Шели с внимание и уважение. Раф също се радваше на голям интерес, най-вече от страна на дамите. Шели забеляза, че той се смее и разговаря непринудено с червенокоса дама в скъп тоалет на Шанел. По всичко изглеждаше, че тя е запленена от чара му. Шели с изненада почувства, че в душата ѝ се прокрадва ревност. Червенокосата имаше хубаво лице. Беше жизнерадостна и се държеше самоуверено. Напоследък Шели бе мрачна, ужасна за компания. Тя ясно си даваше сметка за това, но реши да не обръща внимание на червенокосата. Но за ужас на Шели към Раф се присъедини още една дама. Беше руса и определено излъчваше сексапил.

Късно същата вечер, след откриването на изложбата и вечерята с Пол и Мариса, Раф и Шели се прибраха в хотела.

— Какво ще кажеш за по едно питие — предложи той, когато стигнаха до нейната стая.

— Ако на теб ти се пие — сви рамене тя и влязоха вътре.

— Струва ми се, че и на теб би ти се отразило добре. Изглеждаше малко напрегната тази вечер. Какво има? Преуморена ли си?

— Какво те интересува? Ти се забавлява добре! — Шели осъзна, че думите ѝ прозвучаха грубо. — О, извинявай!

— Справи се чудесно, Шели — продължи Раф, сякаш нищо не бе чул. — Марк щеше да се гордее с теб. Показа, че си наследила дарбата му. Вероятно един ден и ти ще я предадеш на своето дете.

— Може би съм прекалено страхлива, за да се реша да родя дете
— рече мрачно Шели.

Раф се приближи и я прегърна.

— Как може да говориш така! Разбира се, че някой ден ще имаш деца. От теб ще излезе чудесна майка.

Тя склони глава на гърдите му и прошепна:

— Още ли ме желаеш, Раф? Или успях да изгубя и теб?

— Не, не бих казал...

— Остани с мен тази нощ!

— Защо? — Той я погледна в очите.

— Имам нужда от теб.

— Сериозно ли говориш? Вече мислех, че всичко е свършено. Нима още ме обичаш?

— Обичам те!

Тя трескаво съблече копринената си блуза, след миг свали и полата. Бельото ѝ бе от най-фина дантела. Раф я обгърна през кръста и я притегли към себе си.

— Престани! Имаш прекрасно тяло, но не ми прави стриптийз.

— Не го ли правя добре?

— Напротив! Но аз... отдавна искам да ти предложа да се омъжиш за мен. Още от времето, когато хранех известни съмнения за теб. Реших го още преди Сарина да ми довери някои неща.

— Мама?!

— Бе разбрала какви чувства изпитвам към теб. Марк — също. Най-съкровеното му желание бе да останем заедно.

— Зная — прошепна Шели.

— Така че, преди да се любим, трябва да ми обещаеш, че ще се омъжиш за мен. Ще ти докажа колко нежен мога да бъда с жената, която обичам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.